

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*One
Weekend
in*
ICELAND

CATE LANE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İzlanda'da Bir Hafta Sonu

Cate Lane

Copyright © 2024 by Cate Lane

Tüm hakları saklıdır.

Bu e-kitabın veya ciltsiz kitabın hiçbir bölümü herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.
makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, yayıncının veya yazarın önceden izni olmadan kullanılamaz.

Bu yayında tasvir edilen tüm karakterler ve olaylar tamamen hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek olay veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Önemli Not:

Aşağıdaki hikaye olgun temalar, sert dil ve müstehcen sahneler içermektedir ve olgun okuyuculara yöneliktir.

Bir Hafta Sonu serisi Lissanne Jones tarafından yaratılmıştır ve Bir Hafta Sonu serisinde yazan tüm yazarlara yaratıcı tarafından bu konuda izin verilmiştir.

Kapak Tasarımı: KiWi Cover Design Co.'dan Kim Wilson

Düzenleme: Brooklyn at Brazen Hearts Yazar Hizmetleri

Düzeltilme: Evermore Editing'den Nicole

İzlanda halkına,
Her gün ateş ve buz diyarında yaşıyorlar.

İçindekiler

[1. Rory.](#)

[2. Freya](#)

[3. Rory.](#)

[4. Freya](#)

[5. Rory.](#)

[6. Freya](#)

[7. Rory.](#)

[8. Freya](#)

[9. Rory.](#)

[10. Freya](#)

[11. Rory.](#)

[12. Freya](#)

[13. Rory.](#)

[Teşekkür Cate Hakkında](#)

[Ayrıca Cate tarafından](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

Rory

Cuma

Rahatsızlık şu anda hissettiklerim için yeterince güçlü bir kelime değil. İngiliz arkadaşlarım her zamanki soğukkanlı tavırlarıyla içinde bulunduğum durumu *tatsız* olarak nitelendirirlerdi. Ancak hepimiz İngiliz olarak gruplandırılısak da, ben iliklerime kadar İskoçyalıyım ve biz o kadar kibar değiliz.

Çok kızgınım ve eğer hareketlerim bu kadar kısıtlı olmasaydı, rezervasyonumu mahvettiği için bu uçan teneke kutunun duvarına yumruğumu saplamak isterdim. Dar koltukta kıcımlı bir yanağımdan diğerine yatırıyorum, belimdeki krampı geçici olarak rahatlatıyorum ama bu, derimin yüzeyinin altında fokurdayan sıcak öfke yahnisini hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor.

Normalde hayatın getirdiği sıkıntılar beni sinirlendirmez ama son bir haftadır -hayır, aylardır diyelim- yaşadığım stres yüzünden sinirlerimin fitilinin çok kısa sürdüğünü fark ettim. Bu şekilde devam etmek mümkün değil. Öfkeli bir gençken başım hep belaya girerdi ve bu yıkıcı ateşi körüklemeye geri dönmeyi reddediyorum. Artık otuzlu yaşlarımda ortadayım, daha iyi bilmeliyim. Gözlerimi kapatarak, yükselen öfkemi bastırmak için birkaç derin nefes alıyorum.

İlk yıllarım zor geçti - Edinburgh'dan çok uzak olmayan, toplam nüfusu iki kişiden az olan küçük kömür madeni köyü Bilston'da büyüdüm.

bin ve tacizci, alkolik bir baba ile beş çocuğunu korumak için en kötüsüne katlanan ve başımızın üzerinde bir çatı tutmak için üç işte çalışmayı başaran bir anneyi içeriyor.

İçki sonunda onu aramızdan aldığında ve en büyük oğul olarak sorumluluğun ağır yükü hafiflediğinde gözyaşı dökecek halim yoktu. Babam, bana kalırsa hayatı boyunca tek bir dürüst şey yapmış olan adi bir piçti, o da annemi on yedi yaşında hamile bıraktıktan sonra onunla evlenmekti. Ama annem yirmi altı yaşına gelmeden onu dört kez daha tohumlarıyla doldurarak bunu mahvetti. Bu utanç vericiydi.

Kardeşlerimi sevmeme rağmen, babam öldüğü güne kadar annemin hayatını cehenneme çevirdi. Neyse ki babamın huysuzluğu da onunla birlikte öldü ve hepimiz annemizin gücünü, direncini ve iş ahlakını miras aldık. Üç kız kardeşim de kendi alanlarında eşit derecede başarılılar, tıpkı sadece on beş ay farkla da olsa küçük kardeşim Drew gibi. O çok satan bir yazar ve 1.80'lik bedenimi bu çok küçük uçak koltuğuna sıkıştırmamın nedeni. Evleniyor ve düğün partisi hafta sonu Reykjavik, İzlanda'da yapılacak.

Ayak parmaklarıma biraz his kazandırmayı umarak ayaklarımı elimden geldiğince kavislendiriyorum, ardından omuzlarımı yukarı kaldırıp tekrar aşağı indiriyorum. Sağımdaki ufak tefek yaşlı hanımefendinin koltuk altımdan kaymasını ya da solumdaki iri beyefendiyi karnından dürtme riskini almak istemiyorsam, bu mümkün olan tek kol hareketi. Aralarına benim uzun ve geniş bedenimin sıkışmış olması onların suçu değil.

Havayolu şirketinin önceden rezerve edilmiş, geniş acil çıkış koltuğumu başka birine tahsis ederek beni şu anki konumumda sıkışık ve rahatsız bırakmayı nasıl başardığını hala anlamıyorum.

Edinburgh'dan Reykjavik'e sadece Çarşamba ve Cumartesi günleri direkt uçuş olması yeterince kötü, bu yüzden Cuma günkü rotayı Dublin üzerinden uçmak zorunda kaldım. Bu, yolculuğun son iki buçuk saatlik ayağı için bu uçağa binmeden önce orada yerde birkaç saat geçirmek anlamına geliyordu.

Geriye dönüp baktığımda, fazladan bir günün bana buck'ın partisi başlamadan önce biraz yalnız gezme şansı vereceğini düşünmek yerine Cumartesi sabahı direkt uçuşla uçmalıydım. Drew'un arkadaşları nasıl parti yapılacağını iyi bilir. Ben bunu uzun zaman önce öğrendim. Drew birkaç ay önce ilk çocuğunun doğumundan ve Katie'ye yaptığı evlenme teklifinden sonra durulmaya başlamış olsa da, aynı şeyin arkadaşları için söylenebileceğinden emin değilim.

Her iki durumda da ben hazırım, çünkü önümüzdeki üç günü işten uzak geçirmek beni rahatlatacak. Son birkaç ay, şirketimin birleşme -daha doğrusu devralma- sürecine girmesi nedeniyle çok yorucu geçti. Yönetim kurulu bunun yumuşak bir geçiş olacağına söz vermişti, ancak hiç de öyle olmadı. Yeni yönetim son evrak işlerini tamamladı, yani şirket artık onların kontrolünde ve kurumsal güçlerini sergiliyorlar. Maliyetlerin düşürülmesi ve bazıları yirmi yıldır şirkette çalışan personelin azaltılmasına yönelik çok sayıda talep, kalan çalışanlar için uzun günler anlamına geliyor. Yönetimin amacının ne olduğunu anlamıyorum, ancak devralmanın her şeyden çok ana rekabeti ortadan kaldırmakla ilgili olduğundan şüpheleniyorum.

Geleceğimle ilgili bazı kararlar almamın zamanı geldi. Balfour Homes için çalışan bir mimar olarak kariyerimde bir dönüm noktasına geldim ve kendi akıl sağlığım için yeni bir yöne ihtiyacım var.

Kokpitten gelen ve otuz dakika içinde Keflavik Havaalanı'na varacağımızı bildiren mesaj, omuzlarımda tuttuğum gerginliğin bir kısmını hafifletiyor. Tutamadığım sesli bir iç çekişle başımı koltuk başlığına yaslıyorum. Sanırım otuz dakika daha dayanabilirim.

Nihayet, havayolu şirketinin iki buçuk saat boyunca ortalamadan daha büyük bir yetişkin erkeği havada taşımak için mükemmel kabul edilebilir bir seçenek olduğunu iddia ettiği işkence odasından kurtuldum. Otuz beş yaşımın her birini hissediyorum ve kötü ruh halimi aşmam gerektiğini biliyorum. Kendimi koltuktan kurtarmaya çalışırken başımı baş üstü dolabına çarpana kadar gerçekten de bunu yapmaya çalışıyordum. Başımın üstündeki hafif şişlik acıyla orantısız görünüyor. Başım kıyma gibi ve bu baş ağrısı şakağıma saplanan sıcak bir sopa gibi. Bu lanet olası yolculuğu çoktan bitirdim. Lütfen bavullarımı almama, bir taksiye binmeme ve daha fazla drama olmadan kalacağım yere gitmeme izin verin ki birkaç Ibuprofen alabileyim.

İKİNCİ BÖLÜM

Freya

Sabırsızlık bedenimi damarlarımdaki kandan daha kolay besliyor. Normalde kriz anlarında sakin olurum. Ama bugün değil. Dün gece geç saatlerde teyzemden gelen ve annemin kötü bir düşüşün ardından hastanede olduğunu söyleyen telefonda beri değil. Neredeyse hiç uyumadım, saatlerin bir an önce geçmesini ve annemin yanına gidebilmeyi diledim. Endişe içindeydim ve Dublin'den kalkan uçağım Reykjavik'e yeni inmiş olmasına rağmen kendimi pek iyi hissetmiyorum.

Bu sabah onunla konuştuğumda Embla Teyze hâlâ ayrıntılardan emin değildi. Kendisi annemin küçük kız kardeşi ve onu çok sevmeme rağmen, annemden veya doktorundan bilgi istemek gibi temel yaşam becerileri söz konusu olduğunda umutsuzluğa kapılıyor. Bana söyleyebildiği tek şey annemin kırık bacağını düzeltmek için bu sabah ameliyata alınacağı oldu. Ameliyat kulağa ciddi geliyor ama Embla'nın anlattığına göre bacağın alçıya alınmasından daha kötü bir şey değilmiş.

Uçak kapıya yanaşırken telefonumdan yerel saati kontrol ediyorum. Anesteziden uyandığında annemin başucunda olmak için yanıp tutuşuyorum. Şanslıyım ki uçağın ön tarafındayım, bu yüzden ilk inenlerden biriyim, sonra pasaport kontrolünden geçiyorum ve rekor sürede bagajımı alıyorum. Keflavik Havaalanı yoğun bir havaalanı değil ve yerel bir kız için süreç hızlı. Yirmi dakikadan kısa bir süre sonra bir taksinin arkasındayım ve teyzeme mesaj atarken hastaneye doğru yola çıkıyorum.

Ameliyat biter bitmez yetişeceğim gibi görünüyor. Zamanında orada olacağımı bilmek paniğimi biraz azaltıyor, ama tam olarak

Annemin kendi ağzından iyi olduğunu duyana kadar rahat bir nefes alıyorum.

Annemin her zaman olduğu gibi aktif ve bağımsız bir kadın olmaktan uzaklaştığını görmeye dayanabileceğimi sanmıyorum. Yaralanmasının uzun vadeli etkileri olabileceği düşüncesi, içimde bir delik açan başka bir endişe dalgasını tetikliyor. Bu hiç bana göre değil. Ben her zaman güçlü olan, bir arkadaşımın dramından diğerine geçebilen, hayatı zengin bir deneyim dokusu olarak görmelerine yardımcı olan kişiyim. Ama iş aileye gelince, kalbim yapışkan, yumuşak bir lokuma dönüşüyor.

Hayatım boyunca sadece annem ve ben vardık. Teyzem ve amcam gerektiğinde ortaklığımızda destekleyici bir rol oynadılar ve babam binlerce hayranının tezahüratları eşliğinde dünyayı turlamadığı zamanlarda ara sıra konuk oyuncu olarak göründü.

Ne yazık ki babamın ziyaretleri nadir ve kısa sürüyor. Küçük yaşlardan itibaren Reykjavik'e yaptığı ziyaretleri bizim yararımız için minimumda tuttuğunu ve bizi aşırı hevesli paparazzilerden koruduğunu öğrendim. Artık emekli oldu - tabii rock yıldızları halkın gözünden gerçekten emekli olurlarsa. Özellikle de Londra ya da Los Angeles'taki bir stüdyoda prodüktör olarak uzun saatler çalışmaya devam ettiği için sadece grupla turneye çıkıyorsa.

Kırk dakika sonra hastanenin bekleme odasında oturmuş, bir yıllık bir derginin kıvrılmış sayfalarını karıştırıyorum. Başım sanki okuyormuşum gibi eğik, ama gerçek şu ki, bir zamanlar parlak olabilecek ama şimdi soluk hayalet görüntüler olan resimlere bakmıyorum bile.

Kaç tane endişeli arkadaş ve aile tam da bu dergiyle aynı yerde oturdu?

Bir an için dikkatim dağılıyor ama sonra tekrar telefonumdan saati kontrol etmeye başlıyorum. Hemşire bana annemin servise dönmesinin yirmi dakika daha süreceğini söylemişti ve bu süre dört dakika otuz iki saniye önceydi. Ameliyatın iyi geçtiğine dair haberlerle beni rahatlatmaya çalıştı, muhtemelen cildimden ince bir ter tabakası halinde sızan endişeyi görebildiği için. Ama buna gerçekten inanabilmem için annemi kendi gözlerimle görmem gerekiyor.

Bir sayfaya daha göz gezdiriyorum ve koridordan gelen sesler kulaklarımda çınlayan beyaz gürültü gibi olan doğal olmayan sessizliği bozunca başımı kaldırıyorum.

Teyzem bana doğru adım atıyor, geldiğini avazı çıktığı kadar bağırdığı ismimle duyuruyor. Çocuklarını yemeğe çağırmak için kullandığı dış ses bu ve hastanenin sessiz koridorlarında sarsıcı bir gürültüye neden oluyor. Ama onun canlı pembe pamukla kaplı kollarının arasında katlanırken umurumda değil. Vücudumdaki nefesi sıkamak için elinden geleni yapıyor ve bu harika hissettiriyor. *Evimdeyim*. Kendi annem tarafından kucaklanmaktan sonra en iyi ikinci his. Kahkahalarım onun göğsünde neşeli, boğuk bir sese dönüşüyor. Ne zaman ziyarete gelsem, ki bu çok sık olmuyor, bu onun standart karşılaması oluyor ve ben de buna bayılıyorum. Aileme geri dönmek güzel ve ciğerlerimdeki havayla birlikte birkaç stres kalıntısı daha serbest kalırken Embla'nın kucağında rahatlıyorum.

Hemşireyle son konuşmamdan otuz bir dakika on saniye sonra teyzem ve ben özel odaya götürüldük. En azından Embla eski püskü dergiden daha iyi bir dikkat dağıtıcıydı ve beklemeyi daha katlanılabilir kılıyordu. Kapıyı iterek açtığımda annemi hastane yatağına uzanmış, o güzel gülümsemesiyle buluyorum. Ağzı genişçe gerilmiş ve gözlerinin etrafındaki yumuşak deri tanıdık kahkaha çizgileriyle kırışmış. Annem gülmeyi tanıdığım herkesten daha çok sever. Ve görünen o ki bacağındaki önemli rekonstrüksiyon ameliyatı onu durduramayacak. Ona sarılmak için acele ediyorum, bileğindeki tüplerden kaçınmaya dikkat ediyorum ama sevgimden hiçbir şey esirgemiyorum. Gözyaşlarım akmakla tehdit ediyor ama boğazımdaki yumruyu yutarken onları tutmayı başarıyorum.

"Seni seviyorum" mırıldanmayı başardığım tek kelime, ama gereken tek şey bu.

"Sevgilim, ben de seni seviyorum ve seni endişelendirdiğim için özür dilerim." Kollarını tahmin edebileceğimden daha güçlü bir şekilde bana doluyor ve teyzemin kucaklaması kadar olmasa da, iyi olacağına dair beni rahatlatmaya yetiyor.

Endişenin düğümleri nihayet çözülüyor ve karnımdaki gerginlik yumağı serbest kalıyor. Teyzemin beni arayıp kazayı haber verdiği andan beri midem çalışmaya hazır bir çamaşır makinesi gibi çalkalanıyor ve yirmi saat sonra bu döngü daha yeni sona erdi.

"Güzel yüzünü görmeme izin ver," diye yalvarıyor annem ve arkama yaslandığımda kalın sarı saç perdesini kulağımın arkasına doğru tarıyor. Bu bana ben küçükken bunu yaptığı zamanları hatırlatıyor. Bazen üzgün ya da kırgın olduğumda, bazen de komik bir olaydan sonra gülmekten ağladığımızda.

Ama her seferinde, hiç şaşmadan, dokunuşundaki sevgiyi hissettim, tıpkı şimdi hissettiğim gibi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rory

Şaka yapıyor olmalısın! Bagaj atlıkarıncasının yanındaki plastik sandalyeye çöküyorum ve kalan son çantanın dolanmasını izliyorum. Benim değil ama şüpheli bir şekilde benziyor - aynı marka, renk ve boyutta. Tamam, çok önemli bir fark dışında tamamen aynı bagaj parçası. Etiketin üzerinde benim adım yazmıyor.

Görünüşe göre etrafta hiç havayolu personeli yok, görünüşe göre hepsi güvenli bir şekilde ulaşan çantalarını taşıyan veya tekerlekli yolcularla birlikte ortadan kaybolmuş. Yapılacak tek bir şey var. Ayağa fırlıyorum, ani bir hareketle elim başıma gidiyor çünkü başım hâlâ ağrıyor. Artık durmuş olan atlıkarıncanın üzerindeki tek çantaya doğru attığım her adım kafatasıma çekiç gibi iniyor. Başımı mümkün olduğunca sabit tutarak koltuğa geri dönüyorum ve oturuyorum. Etiketini çevirip okunaklı siyah mürekkeple yazılmış bir isim ve telefon numarası gördüğümde göğsümde umut çırpınıyor. Muhtemelen ince akan harflerden çanta sahibi hakkında bir şeyler öğrenebilirim ama şu anda tek umursadığım kendi valizimi geri almak.

Hızla Freya Jonsdottir'in numarasını telefonuma yazıyorum ve zil sesini dinlerken ciğerlerimden rahat bir nefes çıkıyor. Ama iki kez çaldıktan sonra arama kesiliyor.

Ne oluyor lan! Saniyeler önce hissettiğim rahatlama, patlamış bir balondan daha hızlı söndü.

Sessizlik kulağımı dolduruyor; sesli mesaj bırakma seçeneği bile yok. Başka bir görüşme mi yapıyor? Yoksa kasten mi bağlantımı kesti? Tekrar aramak için tıklıyorum ve yine bağlantım kesiliyor.

Tanrı aşkına! Tekrar tuşluyorum, telefonumu cilalı beton zemine fırlatmak geliyor içimden. Bunun yerine göğsümden alçak bir hırıltı yükseliyor ve bir sonraki nefesimde dışarı atılıyor. Havaalanının bu bölgesinde kalan tek kişi olmam muhtemelen iyi bir şey, yoksa kuduz bir hayvanın serbest bırakıldığını düşüneceklerdi.

Bu kez bir kadın sesi cevap veriyor ve ses tonu anında ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. "Evet?" diye soruyor.

"Bu Freya Jonsdottir mi?" Ben de aynı tavırla ona karşılık verdim. Ne de olsa yanlış çantayı alan ben değildim.

"Evet, ben Freya. Bu kim?" Sesi yumuşadı ve eğer böyle bir ruh hali içinde olmasaydım, muhtemelen dilini yuvarlayarak adını söylerkenki hafif aksanından ve yumuşak tonundan keyif alırdım.

"Rory Campbell. Sanırım havaalanından kendi valiziniz yerine benimkini almışsınız." Ses tonumu yumuşatmaya çalışıyorum ama onun dikkatsiz davranışları karşısında hissettiğim hayal kırıklığını zapt etmek zor.

"Bunu nereden biliyorsun?" Sözcüklerini korku kaplıyor.

"Çünkü... Yanımda aynı görünümlü bir çanta var ama etiketinde benimki yerine senin adın yazıyor. Ve hala bagaj karuselinde oturuyorum, çünkü başka çanta çıkmadığı için durdu," diye yavaşça açıklıyorum, kendimi tekrar etmek zorunda kalmak istemiyorum. Sadece emin olmak için ve biraz da alaycı bir tavırla ekliyorum: "Sanırım atlıkarıncadan bir çanta aldınız?" Sözlerimden alaycılık damlıyor.

"Bir dakika." Beklemeye alınmadan önce telefonun diğer ucundan bir hışırtı geliyor.

Ama bir dakika geçmeden geri döndü. "Çok özür dilerim, efendim." "*Efendim* "deki "r" "yi yuvarlayış şekli, aksanının belli belirsiz tonlamalarını daha yakından dinlememi sağlıyor. "Annemi görmek için hastaneye gitmek için acele ediyordum," diye açıklamaya çalışıyor ve o konuştukça ben daha çok dinliyorum. Öfkemi yatıştıran açıklama değil, devam ederken sesinin yumuşak, elflere özgü niteliği. "Dün geç saatlerde bir kaza geçirdi ve ameliyattan çıktığında burada olabilmek için Dublin'den ilk uçakla geldim. Haber almak çok zor oldu ve hastaneye gelene kadar nasıl olduğunu bilmiyordum."

Nefesini tutmuş gibi görünüyor, sonra daha yavaş soruyor, "Bu karmaşayı nasıl düzeltebilirim?" Sesi sessizliğe gömülüyor ve sorunun retorik mi yoksa bana yönelik mi olduğunu bilmiyorum. Kelimelere odaklanmak ve belli belirsiz burnunu çekmesini görmezden gelmek çok zor. Sanki ağlıyormuş gibi geliyor ve ben de kendimi

Onu sıkıntılı bir durumda rahatsız ettiğim için pislik, bunların hiçbirisi benim hatam olmasa bile.

"Umarım annen iyidir," diye teklif ediyorum, sesimdeki kızgınlığın son kalıntılarını da silmeye çalışarak. "Ve onları geri takas edene kadar çantanı yanımda tutabilirim. Bu en basit seçenek gibi görünüyor."

Karışıklığı açıklamak için bir havayolu çalışanı bulmak zorunda kalmak istemiyorum, çünkü bu muhtemelen Pazartesi sabahı dönüş uçuşuma kadar çantanı göremeyeceğim anlamına gelecek. Şu anda şansım bu şekilde yaver gidiyor.

"Evet, en iyisi bu gibi görünüyor. Öyle yapalım mı?" Sesi, üzerinde anlaşılmış bir planla biraz daha mutlu geliyor.

"Evet! Sadece küçük bir şey. Ülkeye yasadışı bir şey soktuğum için gümrük tarafından tutuklanmayacağımdan emin olabilmem için bana çantanızın kodunu verebilir misiniz? Uyuşturucu kuryesi gibi görünmüyorsunuz ama asla emin olamazsınız."

"Oh... tamam, bu mantıklı. Sıfır-iki-altı. Ve tekrar söylüyorum, başınıza bu belayı açtığım için gerçekten çok üzgünüm efendim." *Efendim* kelimesini tekrar kullanması kulaklarımı diken diken etti ve sikim takdirle *seğirdi*. Yirmili yaşlarında olduğu anlaşılan bu kız, seksi bir seslendirme sanatçısı olarak bir servet kazanabilir.

Hastanede işi bittiğinde bana mesaj atacağı konusunda anlaşıp görüşmeyi sonlandırıyoruz. Hattın diğer ucundaki yabancıyla ilgili uygunsuz düşünceler kafamı doldurmaya başladığında bir an bile geç kalmadım.

Neredeyse uyanık olduğum her anın, hafta sonları da dahil olmak üzere çalışarak geçtiğini düşünürsek, bir kadınla birlikte olmanın tadını çıkaracak boş vaktim olmayalı uzun zaman olmuştu. Çocuklarla vereceğim bu ara, aylardır arkama yaslanıp eğlenmek için bulduğum ilk fırsat olacak. Ve bunu en iyi şekilde değerlendirmeyi planlıyorum.

Çantayı düz bir şekilde yere bırakıyorum ve bana verdiği koddaki numaraları çeviriyorum. Başkasının bagajını açmak yanlış geliyor, izni olsa bile. Ama emin olmak en iyisi. Kilit yüksek bir sesle açıldı ve üst kısmını kaldırmadan önce fermuarını açtım. Büyük bir hata, çünkü içinden bir dizi parlak renkli dantel parçası ve siyah ipekten minik üçgenler çıkıyor.

Vay canına, kız iç çamaşırlarını seviyor. Aslında *ben* de iç çamaşırlarını beğeniyorum ve telefon konuşmasındaki seksi sesiyle önümdeki iç çamaşırını hayal etmekten kendimi alamıyorum.

İç çamaşırlarının en üst katmanını dikkatlice yana kaydırıyorum ve beyaz, siyah, gri ve pembe düz tişörtlerle birlikte buruşuk bir yığın buluyorum.

birkaç kot pantolon ve kazak. Bir köşede buruşturulmuş bir topun içinde altın rengi ışıltılı bir kumaş var. Bir şey tutamayacak kadar küçük olduğu için dokunmaya zahmet etmiyorum. Kıyafetlerin arasına dağılmış bir dizi ayakkabı, bot ve jogger var, hiçbiri çift olarak bir arada değil. Altta şüpheli bir şey olup olmadığını kontrol etmek için elimi her şeyin arasına uzatıyorum ve elim kalın plastik bir çubuğa takılıyor.

Hayır, bu bir sopa değil. Oh, Tanrı aşkına! Lütfen düşündüğüm şey olmasın. Elimi uzunluğu boyunca gezdirdim ve-

Evet, bu bir vibratör ve yanmış gibi geri çekiliyorum.

Dağınık içindekilere bakıyorum; aynen bulduğum gibi görünüyor. Çantama baksa bulacağı gibi hiçbir şey düzgünce katlanmamış. Sanırım acelesi olduğunu söylemişti. Benim için acele etsem bile her eşyayı tek tek katlamam, düzgünce paketlemem ve her çift ayakkabıyı ayrı ayrı poşetlemem gerekirdi. Kaosun her türlüşünden nefret ederim ve bu çocukluğumdan beri böyledir. Oyuncaklarımı bana sorulmadan kutularına koyan, hatta kardeşlerim için de aynısını yapan hep bendim. O zamanlar kontrol edebildiğim tek şey buymuş gibi hissediyordum. Ayrıca babama öfkesini çocuklarından birinden çıkarması için bir neden vermemek gibi bir faydası da vardı.

Çantanın kapağını kapatıp fermuarını çekiyorum. Kaçak mal yok ve bir yabancıнын valizine baktıktan sonra düşünmem gereken tek şey de bu. Şimdi tek yapmam gereken sınır kontrolünün çantayı da incelemek istememesini ummak.

Bugün ilk kez şansımın döndüğünü hissediyorum. Güvenlik ikinci bir bakış atmadan beni el sallayarak geçirdi ve kuyrukta beklemek zorunda kalmadan hemen bir taksiye binebildim.

Biraz sonra taksi pansiyona yanaştığında dikkatimi çeken şey kaldığım yer değil. Karşısındaki beyaz Hallgrímskirkja kilisesinin görüntüsü karşısında büyülenmemek mümkün değil. Hafta sonu için beş yıldızlı bir otelde yer ayırtabilirdim ve kesinlikle hepimiz bunu karşılayabilirdik, ancak lüks size bu ikonik manzarayı satın almıyor.

Otel tepenin dibinde, şehrin merkezine daha yakın ve limana bakıyor. Hepsi çok güzel, ancak konaklamanın organizatörü ve İskandinav tarzından etkilenen bir mimar olarak, bunun yerine burayı seçtim. Ve burada tepenin üzerinde durup limana bakarken daha mutlu olamazdım.

Reykjavik'in simgesi ve İzlanda mimarisinin çarpıcı bir örneği olan kilisenin yüksek kulesinde.

Ev sahibi Ingrid tarafından hızlıca giriş işlemlerim yapıldı ve dik, dar merdivenlere yönlendirildim. Freya'nın bavulunu beceriksizce arkamda sürükleyerek üç kat çıkıyorum. Zirveye yakın bir yerde duraklayınca çantayı aşağıda bırakmam gerektiğini fark ediyorum. Baş ağrım migrene dönüşüyor, her zamanki sağduyumu engelliyor ve beynimi tam olarak işleyen nöronlar yerine bir pamuk yumağı kadar etkili hale getiriyor.

Saatim yanıp sönüyor ve Freya'dan bir mesaj beklemeden önce yaklaşık bir saatim olduğunu anlıyorum. Çaresizce rahatlama arayışıyla sırt çantamı karıştırıyorum, Ibuprofen kutusunu kapıyorum ve sırt çantamda sakladığıma memnun olarak ağzıma bir çift atıyorum. Birkaç yudum suyla birlikte yutuyorum, anında etki etmesini umuyorum ama on dakika kadar süreceğini biliyorum.

Odama girdiğimde, yatağa doğru attığım her zahmetli adımda soğuk parkeler gıcırıyor ve kelimenin tam anlamıyla içine düşüyorum. Ağırlığımı destekleyen sert bir şilte yerine, yüzeyde sallanıyorum. Bu lanet olası bir su yatağı ve ben bir kase jölenin içinde oturuyormuşum gibi sallanıyorum. Kim bir yatak ve kahvaltıya su yatağı koyar ki? Ama odama çıktığım dar ve dik merdivenleri hatırladıkça her şey daha anlamlı gelmeye başlıyor.

Keskin bir cisimle sızıntı yapmak istemediğim için ayakkabılarımı tekmeleyip kemerimi çıkarıyorum. Su yataklarıyla pek deneyimim olmadı, bu yüzden böyle bir ihtimalin olup olmadığını kim bilebilir? Suyun şırıltısıyla dikkatlice orta boy yatağın ortasına geri dönüyorum ve sallanma yavaşlayıp sonunda durana kadar mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya çalışıyorum. Ve artık fırtınalı bir denizde sandaldaymışım gibi hissetmediğimde, uyumayı başarıyorum.

Sadece birkaç dakika sonra, başımın yanındaki sehpanın üzerinde titreşerek ilerleyen telefonumun sesi beni uyandırıyor. Telefonu elime aldım, başımın yeniden insan gibi hissetmesiyle rahatladım.

Arayan Drew, muhtemelen ayarlamaları bir kez daha kontrol etmek için arıyor. "*Halo*, kardeşim," diye selamlıyorum.

"Hey, kardeşim. Kötü haberlerim var." Devam etmeden önce derin bir iç çekerek duraklıyor. "Anna yüksek ateşle hasta. Doktor muhtemelen bir virüs olduğunu söyledi ama o çok küçük ve Katie ile ben ne yaparsak yapalım bir türlü sakinleşmiyor." Arka planda üç aylık bebekleri ağlıyor. Zavallı küçük Anna. O çok güzel bir kız ve hasta olduğunu duymaktan nefret ediyorum.

"Siktir, bu hiç iyi değil."

"Evet, doğru. Her neyse, gerçekten üzgünüm ama bu hafta sonu seyahat edemeyeceğim."

Kardeşimi tanıyorum ve sesinin tonundan ne kadar endişeli olduğunu anlayabiliyorum. Drew'da sorumluluk ve sadakat çok derindir. Kardeşim savaşa gitti, SAS'ın bir üyesi olarak her gün ölüm kalım durumlarıyla karşı karşıya kaldı ve metanetini korudu. Ama söz konusu küçük kızı olunca, paramparça oluyor. "Tabii ki Katie ve Anna ile kalmanız gerekiyor. Yeniden planlayabiliriz."

Başka zaman," diye onu rahatlatıyorum.

"Uzak kalmanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum." Haklı. Herkesin yapabileceği bir hafta sonu bulmak zordu. Ama bu önemli değil.

"Dostum, her zaman İzlanda'yı ziyaret etmek istediğimi biliyorsun, bu yüzden sorun değil. Ama çocuklar ne olacak? Hala geliyorlar mı?"

"Hayır, yarın sabaha kadar uçmayacakları için uçuşlarını iptal edecekler."

"Mantıklı. Benim için de iyi oldu, çünkü kendi işimi kendim yapabiliyorum."

"Binalara karşı salyalarım akıyor demek istiyorsun. Yemin ederim tuğla ve harç sevginiz garip bir sapkınlık sınırında."

Gülüyorum. "Herkes hayallerindeki kadını bulacak kadar şanslı değil. O yüzden beni rahatsız etmeyi bırakın ve kızlarınızın yanına dönün. Gitmem gereken bir yer var."

Telefonu kapatmadan önce ondan Anna hakkında beni bilgilendirmesini rica ediyorum. Yeğenimle sadece bir kez tanıştım ve şimdiden kalbimin bir parçasını çaldı.

Hafta sonu planlarım değişti ama Drew binalara takıntılı olduğumu söylerken çok da haksız sayılmazdı. Reykjavik, mimariye ilgi duymaya başladığım ve üniversitede Finli yirminci yüzyıl mimarı Alvar Aalto'yu okuduğum zamandan beri ziyaret etmek istediğim bir şehir. Onun tasarımları benim tercih ettiğim sadelik ve temiz modern çizgiler tarzını etkiliyor. Keşke şu anki işimde, önceki ortakların hepimizin uyması için ısrar ettiği ve yeni yönetimin de iki katına çıkardığı hayal gücünden yoksun kutular yerine tutkuyla bağlı olabileceğim türden yapılar tasarlama özgürlüğüm olsaydı. Ama bu hafta sonu iş hakkında düşünmek istemiyorum. Bu molaya ihtiyacım var ve bunu en iyi şekilde değerlendirmeyi planlıyorum.

Hızlı bir duş aldıktan sonra küçük ahşap masaya oturuyorum, önümde yerel bir harita var. Görmek istediğim her şey yakınımda ve önümüzdeki iki gün boyunca hepsini görmek için kabaca bir plan yapıyorum, küçük bir balkona açılan cam kapılardan görünen ikonik kiliseyle başlıyorum. Saat dört civarı, yani Freya mesaj atmadan önce gidebilirim.

Ama sonra telefonum gelen bir mesajla çaldı.

Bu Freya, sanki bir şekilde adını düşünmek ona telepatik olarak bir mesaj iletmiş gibi. Birkaç saat sonra bir barda buluşmamızı öneriyor ve haritaya tekrar baktığımda sadece birkaç blok ötede olduğunu görüyorum.

Hallgrimskirkja'da dolaşmak için yola çıkmadan önce verilen mesaj hoşuma gitti.

***

Çantasını arkamdan sürükleyerek Freya'nın adını verdiği bara varıyorum. Gözlerim dışarıdaki sokağın hala parlak olan gün ışığından sonra loş ışığa alışmak için bir an bekliyor. İçeride çok fazla insan yok ve net olarak görebildiğim birkaç kişiden hiçbirisi Freya'nın nasıl görüldüğünü hayal ettiğime uymuyor.

Kafamda o otuz küsur yaşında bekâr bir genç kız. Çantasının içindekileri gördükten sonra buna yeniden alıştım ve seksi iç çamaşırlarının sahibini hayal etmeye çalıştım.

Belki kurumsal bir yüksek uçucu ya da gizli bir ipek ve dantel aşkı olan utangaç bir kütüphaneci tipi? Ya da belki de pek dışarı çıkmayan, tek zevki güzel iç çamaşırları ve büyük bir vibratör olan bir ev kuşu. Hayır, burada bu tanımlara uyan hiçbir kadın yok. Gözlerimi kısarak barın karanlık girintilerine bakıyorum. İşleri kolaylaştırmak için yanlarında bavulları olan tek bir kadın bile yok. Muhtemelen geç kaldı, çünkü çantasından keşfettiğim bir şey varsa, o da Freya Jonsdottir'in tamamen dağınık olduğuydu.

Birkaç adım ötede, karanlığın içinden iri yarı bir adam beliriyor ve öfkeli Viking hisleri yayıyor. Ama damarlarımda akan Viking kanı beni korkutmuyor. Gerçi boyum göz önüne alındığında başka bir erkeği iri bulmam pek sık olmaz ama bu adamın benden en az birkaç santim fazlası var.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye gürliyor.

"Freya Jonsdottir'i arıyorum. Onu tanıyor musunuz?"

Yanımdaki çantaya bakıyor. Göğsünü şişirirken "Sen İskoçsun" diye suçluyor. Bu adamın sorunu ne? Eğer buranın sahibiyse, müşterilerini tehditler savurarak karşılaması garip bir iş modeli. Yerimde duruyorum ve bakışlarına karşılık veriyorum.

"Bu taraftan," diye emrediyor, kolay kolay korkmayacağıma ve sorun çıkarmaya niyetli olmadığımı karar vermiş gibi görünüyor.

Beni karanlık bardan geçirip tekrar arka tarafa, çeşitli boyut ve şekillerde ahşap masaların bulunduğu küçük bir açık avluya götürüyor. Etraflarında da aynı derecede eklektik bir dizi renkli sandalye dizili. Arka taraftaki tuğla duvara dayalı uzun ahşap masalardan biri dışında hepsi boş, bir kadın tek başına oturuyor, koltuğunun kenarına tünemiş, yanında bir çanta var. Geldiğimi duyunca bana doğru dönüyor ve neredeyse ayaklarım takılıyor. Nefes kesici bir güzelliği var. Hiç de hayal ettiğim gibi değil. Haftanın herhangi bir gününde trafiği durdurabilecek bir güzellik.

Sarışın dalgalar omuzlarından aşağı dökülüyor, sırtından aşağı altın rengi bir nehir halinde inerek sandalyenin alçak ahşap korkuluklarının altında kayboluyor. Birkaç kısa ipeksi saç teli, cildinin kremi kusursuzluğuna sürtünmek için kaçıyor. Sanırım o da benim gibi yaz güneşinde kumsalda pişerek hiç vakit geçirmemiş. Kalp şeklindeki yüzü o kadar mükemmel ki, pahalı kozmetik şirketlerinden birinin yüzü olarak hemen tanınmaması şaşırtıcı.

Ama dikkatimi çeken dolgun dudaklarının önce birbirine yapışması, sonra da yavaş bir gülümsemeye dönüşmesi. Sanki zayıf Reykjavik güneşi Benidorm'da yaz seviyesine yükselmiş gibi. Onun sıcak selamına kendi sırtışımla karşılık vermemek mümkün değil. Bunun çok fazla olduğunu fark edince, ona doğru ilerlerken tepkimi biraz azaltıyorum.

Uzun, zarif uzuvları ve doğru yerlerdeki kıvrımlarıyla bir sporcunun akıcılığıyla duruyor. Çam ağacı yeşili gözleri beni yakalıyor ve bir anda İskandinav Ormanı'nın derinliklerinde kayboluyorum. Adımlarım yine duraksıyor ve neredeyse uzattığı eli kaçıırıyordum. Neyse ki, garip bir hal almadan önce onu elime aldım. Diğer elim hala arkamda sürüklediğim çantanın sapını sıkıca kavırıyor, sanki ayaklarımı sabit tutan bir can simidi gibi.

"Freya," diye alçak sesle selam veriyorum, bu kadının dantelli iç çamaşırlarıyla dolu bavulun sahibi olduğunu hatırlamamaya çalışarak. Sahibinin bu güzel, şık, rahat kot pantolonlu ve kablo örgülü kazaklı genç kadın olmasını hiç beklemiyordum. Üniversiteyi yeni bitirmiş gibi görünüyordu ve iç çamaşırlarının üzerimde yarattığı etkiyi hatırlayınca kendimi biraz ürkütücü hissettim.

"Rory?" Gülümsemesi tamamen açılıyor ve göz kamaştırıcı. Daha önce hiçbir kadına karşı bu düzeyde içgüdüsel bir tepki verdiğimi hatırlamıyorum ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor. Evdeki arkadaşlarım bu girişte dilimin tutulduğunu görselerdi gülmekten iki büklüm olurlardı. Meşhur Rory Campbell, İzlandalı bir prensesin güzelliği karşısında şaşkına döndü.

Kahretsin, ben onun için çok yaşı bir sürüngenim.

"Lütfen oturun," diye teklif ediyor ve elini hâlâ tuttuğumu fark edince, çantasını kavrayışımı birlikte hızla bırakıyorum. Dikkatimi başka bir yöne çektiğim için mutlu bir şekilde ona teşekkür ediyor ve masanın karşı tarafına oturuyorum.

Ayakta durmaya devam ediyor ve ben dar ahşap sandalyeye oturduğumda, "Bir içki ister misin? Amcamın özel yapım birasını tavsiye edebilirim. Alt katta üretiyor."

Başımı kızgın Viking devinin kaybolduğu kapı aralığına doğru eğiyorum. "O senin amcan mıydı? Umarım bunun bir randevu olmadığını biliyordur."

Gülüyor, sevimli, melodik bir ses, bana bir tane daha kazandırmak için eğlenceli bir şey söylemek istememe neden oluyor. Ama kafam hala o seksi iç çamaşırları içindeki muhteşem kadını hayal etmekle meşgul.

Hafifçe başımı sallayarak kelimelerimi buluyorum. "Eğer bana katılırsan, bir bira içmek isterim."

Gülümsüyor, sonra içkilerimizi sipariş etmek için uzaklaşıyor. Kapıdan kaybolurken bakışlarımı onun mükemmel kışından kaçırmak için olması gerekenden daha fazla irade gerekiyor. Hiçbir zaman o tür bir adam olmadım ve şimdi de olmayacağım. Bir çanta karışıklığını çözmek için buradayım. Peki neden bir içki içebilecek kadar uzun kalmayı planlıyorum? Çünkü Freya, dost canlısı, güzel gülümsemesiyle Reykjavik sokaklarında tek başına dolaşmaktan çok daha ilginç bir seçenek gibi görünüyor. Listemdeki ikonik yerlerden birini görme ihtimali olsa bile.

Sandalyeye gömülüyorum, güne felaket bir başlangıç yapmanın verdiği huysuzluğu tamamen unutuyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Freya

Rory Campbell uzun boylu, yakışıklı bir seksi. Kalın siyah saçları alnına dökülüyor ve bir Picasso portresinin tüm keskin açılarına sahip olan yüzünü kısmen gizliyor, ancak onun durumunda bu açılar tam olarak doğru şekilde düzenlenmiş. Aslında, çene çizgisi boyunca uzanan bir günlük koyu renkli saçlar tarafından yumuşatılmasaydı, yüzü fazla mükemmel bir şekilde yontulmuş olacaktı.

Yumuşak tenimdeki sert çizikleri hayal ediyorum ve hafif bir ürpertiyle vücudumda zonklayan heyecanı bastırmak için bacak bacak üstüne atıyorum. Barın içinden onu gözlemlemek için bir an ayırdığımda hiç de beklediğim gibi biri olmadığını görüyorum. Ağır kaslı fiziğine göre çok küçük bir sandalyede rahatça arkasına yaslanan adam, bu sabah telefonun diğer ucunda hayal ettiğim kişiye hiç benzemiyor. O adamın sesi sinirli, gergin yaşlı huysuz.

Adamın bu versiyonu iç çamaşırlarını eritiyor. Seksi dudaklarından dökülen İskoç aksanı, ancak müstehcen konuşuyorsa daha mükemmel olabilirdi. Kapıdan içeri adımımı attığımda bakışları masamıza doğru birkaç adım yürümemi izlemeye dönüyor, ellerim hafifçe titriyor, parmaklarıma köpükler damlıyor.

Bardakları daha fazla dökülmeden aramızdaki sert masanın üzerine koyduğumda şingirdiyor.

"Bagaj karışıklığı konusunda bu kadar anlayışlı olduğunuz için tekrar teşekkür ederim. Gerçekten annemden başka bir şey düşünmüyordum."

Gülümsüyor. "Peki o nasıl?" diye soruyor birayı dudaklarına götürmeden önce.

Uzun bir yudum alırken adem elmasının boğazında sallanışını izliyorum.

"İyi... gerçekten iyi, düşününce." Ağzım kurudu ve kelimeler sanki arkadaşlarla geçirdiğim büyük bir geceden sonra yataktan yeni kalkmışım gibi çıktı. Devam etmeden önce temizliyorum. "Ve şaşırtıcı derecede neşeli, gerçi ilaçların etkisi geçince bunun değişebileceğinden şüpheleniyorum."

"Bu çok iyi. Sanırım daha sonra onu ziyarete gideceksiniz?" Sesindeki soru kibar bir sorgulamadan daha fazla ilgi uyandırıyor gibi. Ya da belki de İskoç aksanının seksi tınısı bu şekilde duyulmasını sağlıyor.

"Evet, ama bir süre için değil." O zamana kadar, umarım gidecek başka bir yeri yoktur.

"Evet, doğru."

"Rory Campbell hikâyesini dinlemem için bolca zaman var," diye ekliyorum dostça bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifadeyle. Sevgilisi olup olmadığını bile bilmiyorken, korkutucu bir şekilde kendimi ona fırlatmak yerine.

Kadehini dudaklarına götürmeden önce göğsünden hoş, derin bir kıkırdama yükseliyor. Kadehi saran yüzüksüz sol eli benimkinin iki katı büyüklüğünde ve yıpranmış. El emeğine alışkın bir adamın eli.

"Korkarım heyecan verici bir hikaye değil," diye yanıtlıyor. "Edinburgh'da yaşıyorum ve sıra sıra sıradan evler tasarlayan bir mimar olarak çalışıyorum." Sesi kesiliyor.

Dirseğimi masaya dayayıp çenemi avucumun içine alıyorum. "Vay be, haklısın, bu heyecan verici olamaz. Ama hikayende daha fazlası olduğu kesin. Yani, elleriniz masa başında oturup çizim yapan birine aitmiş gibi görünmüyor."

Yine gülüyor. "Ellerimi mi kontrol ediyordun? Bu biraz garip değil mi?"

"Hiç de değil. Bir insanın elleri onun hakkında çok şey anlatabilir." İçkimi yudumlamadan önce gülümsüyorum, amcamın birasını şehrin en iyisi yaptığına yemin ettiği misket limonunun tadını çıkarıyorum.

"Peki seninkiler bana senin hakkında ne söylüyor?"

İki elimi de önümdeki masanın üzerine koyuyorum, avuç içlerim aşağı bakacak şekilde. "Yağlı boya resim yapmayı seven ve tırnaklarındaki boyayı asla tam olarak çıkaramayan bir sanatçı olduğumu."

Ellerimi inceliyormuş gibi yaparak öne doğru eğildi. "Sanırım haklısın." Avuç içleri yukarı bakacak şekilde yavaşça ters çeviriyor. Dokunuşu damarlarımdan akan sıcak lav gibi ısı yayıyor. "Ellerinden bir insan hakkında gerçekten çok şey anlayabilirsiniz." Sağ elini ters çeviriyor, böylece avuç içlerimiz

yan yana. Bariz boyut farkının yanı sıra, nasırlı avuç içi benim yumuşak, pürüzsüz tenime kıyasla pürüzlü görünüyor.

Rory başını kaldırıp gülümsüyor, koyu renk gözleri beni içine çekiyor ve esir alıyor. Onları çevreleyen kahkaha çizgileri yaşını muhtemelen otuzlu yaşlarının başında bir yere yerleştiriyor. Her zaman yaşlı erkeklere ilgi duymuşumdur - aslında pek de yaşlı sayılmam ama kesinlikle benimle çıkmak isteyen erkeklere değil. Arkadaşlarım bana yirmi altı yaşında biri için fazla titiz ve alaycı olduğumu söylerler. Haklı olabilirler çünkü iyi erkeklerin çoğu otuz yaşına geldiğinde kapılmış oluyor. Bu yüzden flört hayatım kasvetli bir çorak arazi. Ama yine de beceriksiz, olgunlaşmamış bir erkek-çocukla zamanımı harcamaktansa tek boynuzlu at gibi otuzunda bir erkeğin yoluma çıkmasını beklemeyi tercih ederim.

Sesi beni bir sarsıntıyla gerçekliğe geri çekiyor. "Freya?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, sonra bakışlarımı hızla hâlâ yan yana duran, aralarında bir santimden az mesafe olan ellerimize indiriyorum.

"Seni orada kaybettim mi?" diye soruyor ve ben hızla başımı sallıyorum.

Kaşlarını yarım çattı. "Sadece ahşapla çalışmayı sevdiğimi, boş zamanlarımda mobilya yaptığımı söylüyordum." Sözleri aramızda dolaşıyor ve sonunda beynime giden yolu buluyor.

Boğazımı temizleyerek, "Gördün mü? Bunun ilginç bir arka planı olduğunu biliyordum," diye mırıldanıyorum, ellerimi geri çekip masanın üzerinde güvenli bir şekilde üst üste koymadan önce. Bu konuşma yeni tanışan iki insan için biraz fazla kişisel geliyor. Sıfırlama ve işleri daha rahat bir zemine taşıma zamanı.

"Sizi İzlanda'ya getiren nedir? Eşinizle mi, arkadaşlarınızla mı, yoksa yalnız mısınız?" Tamam, muhtemelen en iyi cevap bu değildi ama kurnazlık ve ben hiçbir zaman arkadaş olmadık. Ayrıca, Rory'yle neredeyse el ele tutuşuyorduk, bu yüzden onun başka birine ait olup olmadığını bilmem gerekiyor.

Kaşlarından biri kalkıyor ve gülümsemesi genişliyor. "Hafta sonu için kardeşim ve birkaç arkadaşıyla buluşacaktım. Ama bebeği iyi olmadığı için son anda iptal etmek zorunda kaldı. Yani sadece ben varım."

"Güzel... Yani, bu şanssızlık. Bebek iyi mi?"

"Evet, kısa bir süre önce mesaj attı ve doktorun sadece yirmi dört saatlik bir şey olduğunu düşündüğünü söyledi. Sanırım yeni ebeveynler olarak ateş gibi herhangi bir şey endişe verici olabilir."

"Çocuğunuz var mı?" İşte yine özel hayatıyla ilgili soruları ağzımdan kaçırıyorum.

Bu kez daha yüksek sesle gülüyor ve sonunda durduğunda, "Freya, benim çocuğum, karım ya da kız arkadaşım yok," diyor.

"O kadar belli mi?" Hafif bir kızarıklık yanaklarımı pembeleştirirken soruyorum.

"Evet. Ama biz oraya gitmişken, ya sen?" Gözleri eğlenceyle dans ediyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır. Sevgilim yok, tamamen özgürüm-" Cümlemin ortasında duruyorum, parmaklarım dudaklarıma gidiyor, onları kapalı kalmaya ve onunla ne yapmak isteyebileceğimi ağzımdan kaçırmamaya zorluyorum. Rory'yle daha yeni tanıştım ama onunla konuşmak o kadar basit ve kolay geliyor ki kendime bu gerçeği hatırlatmam gerekiyor.

Serbest elime uzandı. "Buna sevindim." Oturduğum için şanslıyım çünkü sanırım kalbim gerçekten durdu.

"Bir içki daha?" diye sordum. Benim bardağımın yarısı daha bitmemiş olmasına rağmen onun bardağı boş.

Elini çeker ve ayağa kalkar. "Bırak beni gideyim."

"Tamam," diye ciyaklıyorum ve o kapıdan çıkıp gözden kaybolduğu anda başımı masanın üzerindeki ellerime bırakıyorum. Kendime hakim olmam gerekiyor. İki derin nefes alıp tekrar doğruluyorum ve telefonumu çıkarıp saati kontrol ediyorum. Hastanede beklenmeme daha çok var.

Rory iki bira daha getirip yerine oturduğunda, önceden hazırlanmış zararsız bir soru sormaya hazırım.

"Hafta sonu olmadığına göre planlarınız nedir?"

Birkaç kez göz kırptı. Ne söylememi bekliyordu bilmiyorum ama eminim bu değildi.

"Buraya ilk kez geliyorum ve yarın Nordic House'dan başlayarak şehrinizi keşfetmeyi dört gözle bekliyorum. Sonrasından tam olarak emin değilim."

"Nordic House'a bayılıyorum. Görmeyi umduğunuz özel bir sergi var mı?" Bu iyi bir şey. Yeni tanışmış iki insan arasında sıradan, normal bir konuşma.

"Pek sayılmaz. Üniversitede İskandinav mimarisi okudum, özellikle de İskandinav Evi'ni tasarlayan mimar Alvar Aalto'yu."

"Finliydi, değil mi?"

Rory'nin kaşları kalkıyor ve sırtarak yanaklarını geriyor. "Adını duydun mu?"

"Tabii ki var. İzlanda Sanat Üniversitesi IUA'da güzel sanatlar eğitimi aldım. Nordic House'da fiilen yaşadım ve hatta birkaç sergide yer aldım."

"Etkilendim. Sanatçı olduğunu biliyorum; ellerini gördüm." Bana göz kırpmıyor ve karnım heyecanla çırpınıyor. "Ama nerede yaşıyorsun?"

"Dublin. Size tam zamanlı bir sanatçı olduğumu söylemek isterdim, ama gerçekten de resimlerim bu noktada sadece bir hobi olarak adlandırılabilir. Bir gün bunu değiştirmeyi umuyorum ama o zamana kadar şehirdeki küçük bir sanat galerisinde çalışmaktan mutluyum." Bu, yeni tanıştığım birine normalde söyleyeceğimden daha fazla bilgi.

Bakışları içimi yakıyor. Ama onun delici bakışları katmanlarımı soyuyormuş gibi görünürken kafamı kaldırıp bakmak tehlikeli bir alan. Bunun yerine bardağımın altındaki karton bardak altlığının köşesini karıştırıyorum, az önce itiraf ettiğim gerçeği tekrar oynatıyorum ve daha önce söyledikleriyle ilgili bir şeyler doğru gelmiyor.

"Rory, madem mimariyi bu kadar çok seviyorsun, neden sevmediğin evleri tasarlıyorsun?"

Çenesi kalkıyor ve sandalyeye geri oturuyor. Bu kez duruşu daha sert, rahat değil ve dakikalar önce neşeyle parlayan kara gözleri donuk kara kürelere dönüşmüş.

"Bu uzun bir hikâye ve muhtemelen ilk içkimizi içerken bu konuya girmemeliyiz."

Onu anlama hevesimle çok ileri gittim ve onu sadece bir saattir tanıdığımı unuttum.

"Kusura bakmayın, özel hayatınızı kurcalamamalıyım. Bu benim kötü bir alışkanlığım." Saati kontrol etmek için telefonumu çıkardım. "Sanırım gitmeliyim. Bilirsin, hastaneye geri dönmeliyim."

Rory sadece başını sallar, şaşkınlıktan kaşları çatılmıştır.

Onu tekrar görmek istiyorum ama onun aynı şekilde hissettiğinden emin değilim. Ayağa kalktığımda sandalyem yıpranmış kaldırım taşlarına gürültüyle sürtünüyor. "Reykjavik'te iyi vakit geçirin ve Laugavegur'u mutlaka ziyaret edin. Şehrin ana caddesidir ve harika barları vardır." Onun çantasını ona doğru yuvarlıyorum ve benimkini kendime doğru çekiyorum. "Artık kesinlikle doğru çantalara sahibiz," diye şaka yapıyorum.

Üzerimde kule gibi yükseliyor ve karnım onun yakınlığıyla heyecanla çırpınıyor.

"Bana şu barlardan bazılarını gösterebilir misin? Yerel bilgi her zaman kendi başıma tökezlemekten çok daha iyidir."

Hevesimi gizleme zahmetine girmeden öfkeyle başımı sallıyorum. Hiçbir zaman ilgilendiğim halde ilgilenmiyormuş gibi davranan biri olmadım. Duygularınız hakkında oyun oynamak zaman kaybıdır.

"Evet, hastane ziyaretleri arasında boşum. Annemi kontrol edeceğim. Size daha sonra haber verebilir miyim?"

"Evet, doğru."

"Sanırım numaranı çoktan aldım. Bilirsin, önceden. O yüzden şimdi gidiyorum. Yarın bir ara görüşürüz."

Ona sarılmalı mıyım, öpmeli miyim yoksa dediğim gibi gitmeli miyim emin değilim. Bir süre olduğum yerde bocaladıktan sonra kaçmak için dönüyorum.

"Freya?"

Gülümseyerek ona dönüyorum ve doğru düzgün bir veda etmeden gitmemi istemediği için mutlu bir şekilde ona sarılmak için ayak parmaklarımın ucuna kadar uzanıyorum. Kolları belime dolanıyor. Kısa bir kucaklaşma ama kazağının altındaki güçlü omuzlarını hissetmeme yetecek kadar uzun. *Bunu biliyordum*. Kıyafetlerinin altında dumanı tüten ateşli bir vücut vardı. Bıraktım ve kolları yanlarına düştü.

"Ah, çantanı unutmuşsun." Bakışları çantamı tam olarak masanın yanına bıraktığım yere düşerken kocaman sırtıyor.

Ellerim pancar gibi kızarmış yüzüme gidiyor ve gerçekten inliyorum. Bu utanç verici.

Ellerimi geriye doğru sıyrırken kıkırdıyor. "Bu sefer çantanı unuttuğuna sevindim." Yanağıma bir öpücük konduruyor ve midemde kelebekler kovalamaca oynuyor. "Yarın görüşürüz, Freya."

Başımı sallıyorum ve bu sefer gitmek için döndüğümde çantamı arkamdan sürüklüyorum. Ve evet, benim olduğundan emin olmak için iki kez kontrol ettim.

***

Teyzemle birlikte annemin odasına girdiğimizde, "Bu ilaçlar gerçekten güçlü olmalı," diye şaka yapıyorum. Gülümsemesi, daha bu sabah zor bir ameliyat geçirdiği gerçeğine hâlâ meydan okuyor.

"Az önce baban aradı," diyor özel bir ikram vaat edilen küçük bir çocuğun heyecanıyla. "Yarın geliyor."

Bu mükemmel bir zamanlama çünkü ziyaretlerinden biri ona en azından birkaç gün boyunca bu hastane yatağında sıkışıp kalacağını unutturacak.

Annem doğumumu "arkadaşlar arasında mutlu bir kaza" olarak tanımlıyor. Babam onun en iyi arkadaşıydı ve hâlâ da öyle. Liseyi yeni bitirmişler ve annemin hamile olduğunu öğrendiklerinde babam grubuyla şöhret ve servetin eşiğindeymiş. Babamın kim olduğu aile sırrımız haline geldi ve zamanla insanlar merak etmeyi bıraktı. Şu anda bile sadece en yakınlarımız biliyor ve bu şekilde kalmaya kararlıyız.

"Sence benimle ögle yemeği için vakti olacak mı?" diye sordum. Tıpkı annem gibi, Pabbi'den gelen ziyaret haberi beni de palyaço gibi sırtmaya itiyor.

"Babanın bunu asla kaçırmayacağını biliyorsun."

Embla, "Yarın öğlen için barda size özel bir masa ayırttık bile," diye ekliyor.

Evde olmak daha da güzelleşti ve anneme en yakın ziyaretçi koltuğuna yerleştim.

Annem ve Embla öyle bir bakıyorlar ki, bir şeylerin peşinde olduklarını düşünüyorum.

"Duyduğuma göre çantacınız yakışıklıymış," diyor annem züccaciye dükkânındaki bir boğanın tüm kurnazlığıyla. Tabii ki Embla onu cesaretlendiriyor ve iki kadın arasında o bakışlardan biri daha geçiyor.

Nefesimi ciğerlerime çekiyorum. "Anne, aklına bir şey gelmesin. Sadece çantaları değiştirmek için buluştuk."

"Çanta değiştirmek herhalde on dakika sürer, peki geri kalan zamanda ne konuştunuz?" Kaşları umutla kalkıyor. Yirmili yaşlarıma girdiğimden beri, flört hayatımla olması gerekenden daha fazla ilgileniyor.

Başım teyzeme doğru dönüyor. "Embla, anneme ne hikayeler anlatıyordun."

Dudaklarının kenarlarında suçlu bir gülümseme belirirken omuzları sevimli bir omuz silkmeye kalkıyor. Kızamıyorum ya da şaşırıyorum. Annem ve teyzem birbirlerinin gözü kulağıdır. Birbirlerine her şeyi anlatırlar.

Protesto edercesine gözlerimi deviriyorum, ama bunun onların sorularını caydırmaya yetmeyeceğini biliyorum. "İyi. Çok seksi," diye kabul ediyorum, sonra da Rory'yle buluşmamın kısa bir özetini yapıyorum.

Yanlış çantayı almanın o kadar da kötü olmadığı ortaya çıktı, özellikle de yanlış çanta doğru adama aitse.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Rory

Cumartesi

Haftalardır ilk kez önümdeki günü iple çekerek uyandım. Dün gece Freya ile amcasının biraları eşliğinde sohbet ederek geçirdiğim zaman, muhtemelen son birkaç gerçek randevumdan daha rahatlatıcı ve keyifliydi.

Yatağın üstündeki tavan penceresinden içeri süzülen güneş ışığına kavuşmak için göz kapaklarımı temkinli bir şekilde aralıyorum. Tıpkı gecenin büyük bölümünde üzerime vuran donuk ışık gibi. Gece yarısı güneşinin ülkesi gerçekten de beklentileri karşılıyor. Bununla birlikte, kör olmayan şeffaf cam pencerenin doğrudan yatağın üzerinde olmasının nedeni benim için bir muamma. Ama uykusuzluk gibi küçük bir şey bugünkü planlarımı mahvedemeyecek.

Dün gece döndükten sonra Freya mesaj atarak bu sabah boş olduğunu ve yerel bir tur rehberi isteyip istemediğimi sordu. Bu şansa balıklama atladım. Onun neşeli kişiliği bağımlılık yapıyor ve en azından kendime, daha iyi bir ruh haline sahip olmamın sebebinin o olduğunu itiraf etmeye hazırım.

Nordic House'da buluşmak üzere anlaştık ve bu bana çifte ikramiye gibi geldi. En sevdiğim binalardan biriyle birlikte onu da görebileceğim. Tepeden aşağıya sadece kısa bir yürüyüş mesafesinde ve elimde hazır bir kahve ile yola koyuluyorum.

Bir blok içinde, şehre kendine özgü tarzını veren renkli evlerden bazılarının yanından geçiyorum; biri ziftli kaldırımdan tepeye kadar itfaiye mavisi kırmızısı, bir diğeri ise bakışlarım göz kamaştırıcı akuamarin bir çatıya gidene kadar sakın bir krem rengi. Bana Edinburgh'daki Victoria Caddesi'ni hatırlatıyor ama daha büyük ölçekte ve daha az tekdüze.

Yazın ortasındayız, bu yüzden güneş günde yaklaşık yirmi saat parlıyor. Ancak bu kadar kuzeyde gerçek bir sıcaklık yok, bu da her zamanki tempolu yürüyüşümü hala rahat kılıyor. Bu daha rahat kuzey başkentindeki insanlarla anlaşmazlık içinde olsam bile.

Köşedeki bir evin tüm duvarını kaplayan çok renkli devasa bir duvar resmi dikkatimi çekiyor ve sendeleyerek duruyorum. Reykjavik'in havalı sokak sanatı hakkında okumuştum ve bu duvar hem ölçek hem de detay açısından dudak uçuklatan bir örnek. Reykjavik hızla en sevdiğim şehirlerden biri haline geliyor ve ben daha yeni keşfetmeye başladım.

Daha ileride, İskandinav Evi'ne yaklaştıkça sokak manzarası zengin yeşil bir park alanına dönüşüyor; doğadan ilham alan alçak yapı, uzaktaki dağların bir parçasıymış gibi küçük bir göletin diğer tarafında beliriyor. Durgun su, beyaz duvarların mükemmel bir yansımasını sağlıyor ve Alvar Aalto'nun başyapıtının klasik stiline hayranlıkla bakmak için duruyorum. Çevresel açıdan sürdürülebilir teknikler kullanarak bunun gibi benzersiz bir bina tasarlama düşüncesi inanılmaz olurdu.

Göletin etrafındaki çimenli yolu takip ediyorum, ara sıra durup birkaç fotoğraf çekerken farklı perspektiflere hayran kalıyorum. Tasarımın her açısını ve kıvrımını kağıt üzerinde inceledim ama yine de hepsini kendim görmem gerekiyor. Girişe döndüğümde, suyun kenarına doğru ilerliyorum. Sırtını bana dönmüş bir bankta oturan Freya'nın yüzü güneş ışığını içine çekmek için yukarı dönük, gözleri kapalı, sarı saçları kalın dalgalar halinde sırtından aşağıya dökülüyor. Parlak, ipeksi dalgalar güneş ışınlarında bir fener gibi parlıyor ve beni ona doğru çekiyor. Ama bir an bekledim ve izledim.

Şimdiden, düşüncelerimde olması gerekenden daha fazla yer kaplıyormuş gibi geliyor. Onun yanlılıkla çantamı alan ve dün gece ilk kez yüz yüze tanıştığım kadın olduğunu hatırlamakta zorlanıyorum.

O benim için çok genç, diyorum kendime. Gece boyunca aklımı kurcalayan bir şeydi bu. Bugünü iptal etmek istememe yetmedi çünkü bencilce onu tekrar görmek istiyordum.

Ellerim ceplerimde, ona doğru yürüyorum, bankın etrafından dolaşıp önünde duruyorum ve güneş ışınlarını engellemediğimden emin olarak hafifçe öpüyorum

yanakları. Yüzündeki huzurlu ifadeye imreniyorum. Başımı arkaya yaslayıp doğayı içime çekmeyeli uzun zaman olmuştu. Bu anı -Freya arkasında İskandinav Evi ile dinlenirken- yakalamak istiyorum, böylece geriye dönüp hayatımda yön değiştirmeye karar verdiğim noktayı hatırlayabilirim.

Bir fotoğraf çekiyorum, sonra boğazımı temizleyip "*Halo, Freya*" diyorum.

Gözleri açık ve bu açık güneşli günde, yeşil sanki kuzey ışıklarını yakalamış gibi. Işıkları görmek için yılın doğru zamanı değil ama işte buradalar, tam da benim için sergileniyorlar. Edinburgh'daki Calton Hill'deki evimden onları gökyüzünü doldururken gördüğümde hissettiğim kadar nadir ve özel.

"*Merhaba,*" diye karşılık veriyor, ayağa fırlayarak. "Özel binanızı göreceğiniz için heyecanlı mısınız?" Burada olmak için neredeyse benden daha hevesli görünüyor ve bu onu daha da çekici kılıyor.

Bu, geçmişte çıktığım kadınlardan aldığım olağan tepkilerden farklı. İstisnasız, mimariye olan ilgimden sıkılmışlardı. İlk seferinde bana eşlik etmekten mutlu oldular ama bir sonraki sefer bahaneler uydurdular. Ondan sonra da uzun sürmedi. Ortak bir noktanız yoksa ne anlamı var ki? Mükemmel kadının benimle aynı şeylere ilgi göstermesi gerekir, tıpkı benim de onun hoşlandığı şeylerden bazılarını paylaşmakla ilgileneceğim gibi.

"Evet. Umarım sakıncası yoktur ama fotoğrafınızı binanın önünde çektim." Resmi açtım ve ona doğru eğdim. "Mutlu görünüyorsun."

Sanki bir sır saklıyormuş gibi gülümsüyor. "Nasıl olmayayım? Çok güzel bir gün ve burası çok sessiz ve huzurlu. Dublin'de yaşarken pek fazla sessizlik olmuyor."

Dudaklarından yumuşak bir iç çekiş çıkıyor. "Hiç gözlerini kapatıp o anın fotoğrafını çekmek istediğin oluyor mu? Ben bazen bunu yapıyorum, böylece kötü bir gün geçirdiğimde onu çıkarıp kafamda o anı yeniden yaşayabiliyorum." Bana bakıyor ve sözlerinin ardındaki melankoliyi merak ediyorum.

"Sormamın sakıncası yoksa, kaç yaşındasın Freya?" Bir kırıksıklık kaşlarını çatıyor. "Yirmi altı yaşındayım. Neden?"

Tanrıya şükür. En azından aradaki yaş farkı on yıldan az. Yine de çok daha genç görünüyor. "Merak ettim çünkü bu kadar genç biri için kulağa çok alaycı geliyor."

"Yirmi altı o kadar da genç değil. Sağlıklı bir sinizm geliştirmem için bolca yılım var." Yine, arkasında bir şeyler sakladığını hissediyorum.

kelimeler.

"Otuz beş yaşıma kıyasla genç," diye ekliyorum, tam olarak ne kadar yaşlı olduğumu bilmesini istiyorum.

Şakacı bir şekilde göğsüme tokat atıyor. "O kadar da eski değil."

İçimi bir hafiflik duygusu kaplıyor ve aramızdaki yılları önemsizmiş gibi silip süpürüyor. Binanın yanından ön girişe doğru devam ediyoruz.

"Çok güzel değil mi? Tasarımın sadeliği." Düz, saf beyaz duvarlara bakıyorum. "Çatının organik şekli, o koyu mor seramik karolarla birlikte, Aalto'nun binalarının tipik bir özelliği. Onun mimari prensiplerinin en çok sevdiğim yönü bu. Ben de onunki gibi doğal peyzajın bir parçası olan binalar tasarlamak istiyorum. Çatı katını dağları yansıtabilecek şekilde nasıl tasarladığını görüyor musunuz?" Son birkaç yıldaki tasarımlarımın bu fikirden ne kadar uzak olduğunu düşündüğümde çenem sıkışıyor. Edinburgh'un dış mahallelerinde birbiri ardına inşa edilen yeni sitelerde sıkıcı küçük kutular. Her bir teras ev sırası yeni takma dişler gibi, hepsi parlak ve birbirinin aynısı.

Başımı salladım. "Özür dilerim, saçmalıyorum."

Kaşlarının arasında küçük bir kırıksıklık beliriyor ve ardından o şirin, tıngırtılı kahkahalarından biri sözlerimi alıyor. "Hayır, lütfen durma. Bu çok ilginç. Yine de tur rehberi sen olmalıymışsın gibi hissettiriyor. Şehirdeki binalar hakkında kesinlikle benden daha çok şey biliyorsun."

"Hepsi değil. Sadece birkaçı." Tekrar binaya bakıyorum ve içimi bir ilham dalgası kaplıyor. Yapmam gereken şey bu. Tutkumun peşinden gitmek.

"Tasarıma olan tutkunuzu seviyorum."

Başım ona doğru döndü. Bunu yüksek sesle mi söylemiştim?

Şaşkınlığımı umursamadan devam ediyor. "En sevdiğim sanatçı Kjarval hakkında konuşurken de aynı şeyi hissediyorum." Freya elini çıplak koluma koymak için uzanıyor ve tenimizin temas ettiği noktada içimde bir elektrik zaplıyor. *O da hissetti mi?*

Elini hızla geri çekip birkaç adım uzaklaştıktan sonra güvenli gibi görünen bir mesafeden geri dönüp bakışlarımı tutmakta zorlanınca anladığından emin oldum.

"Adını duydum ama çalışmaları hakkında pek bir şey bilmiyorum" demeden önce kaçmak üzere olan gülümsememi tutmayı başarıyorum.

Altın rengi saç perdesini yüzünden geriye doğru tarıyor, benim de yapmak için can attığım bir şey. Yumruğumun etrafına ipeksi bir eşarp gibi sarıldığında ne kadar yumuşak hissettireceğini hayal etmemeye çalışıyorum.

"Sanırım sizi eğitime sırası bende, çünkü görmeniz gereken başka bir bina daha var. Kjarvalsstadir bizim ünlü sanat müzemiz, adını Kjarval'dan alıyor ve içinde onun bazı eserleri var. Çok uzak değil." Sesi umutla yükseliyor ama hâlâ bana bakmıyor.

Ona birkaç adım daha yaklaşıyorum. "Kjarvalsstadir Sanat Müzesi'ni biliyorum ve gerçekten görmek istiyorum. Ama annenin sana izin verebileceğinden emin misin?"

Ben yaklaştıkça nefes alış veriş hızlanıyor. "Evet, evet, sorun yok. Bu sabah beni yarına kadar görmek istemediğini söyledi. Babam bugün onu ziyaret edecek."

Kaşlarım aşağı çekiliyor ve bana onun değerli kahkahalarından birini kazandırıyor. Ama bu sefer biraz titrek.

"Ne?"

"Babanızdan bahsettiğinizi duymamıştım. Özür dilerim, sadece annen ve senin olduğunu düşünmüştüm."

"Bir babam var ve sanırım yakın olduğumuzu söyleyebilirsiniz. Sadece İzlanda'da yaşamıyor ve onu sık sık göremiyorum. Bugün öğle yemeği için onunla buluşacağım ama ondan önce Kjarvalsstadir'e gitmek için zamanımız var."

"Uzaktan da olsa babanızla iyi bir ilişkiniz olmasına sevindim. O taşındığında sen kaç yaşındaydın?"

"Ben doğduğumdan beri İzlanda'da yaşamıyor." Omuz silkiyor. "Bu uzun bir hikaye."

"Bunu bir ara duymak isterim," diyorum. Ona söylemediğim şey, onun hakkında çok daha fazlasını bilmek istediğim. Paylaşmayı seçtiği her küçük an, bu kadının ilgi çekici bulmacasına yerleştirilecek başka bir parça.

Son resmin neye benzediğini merak ediyorum.

"Belki uzun hikâyelerimizi değiş tokuş edebiliriz. Sanırım bana neden tutkulu olabileceğin binalar yerine sıradan evler tasarladığın hakkında bir tane borçlusun." Aramızda hâlâ birkaç metre olmasına rağmen tekrar uzaklaşıyor. "Buradan Kjarvalsstadir'e çok uzak değil. Gitmeye hazır mısınız?"

Bu ilginç şehirde hiçbir şey uzak görünmüyor.

Son bir saatimizi resimleri inceleyerek geçirmemize rağmen, dolaştığımız sanat sergisiyle ilgili tek bir şey bile hatırlayamadım. Bu sürenin çoğunda sanata bakmıyordum; onun yerine Freya ve onun

her bir resme tepki verdim. Yağlıboya mı yoksa akrilik mi olduklarını söyleyemedim. Normalde yapabileceğim gibi fırça darbelerini veya renk kullanımını tarif edemedim. Ama yüz hatlarından ağır çekim bir slayt gösterisi gibi geçen ifade kaleydoskopunu hatırlayabiliyorum.

Şaşkınlık, tutku, şok, huşu ve aşk. Her duygu başının hafifçe eğilmesinde, kaşlarının çatılmasında, kıvrılmış kirpiklerinin yavaşça kırılmasında, hafif bir solukta ya da ağzının kenarlarını okşayan ince bir gülümsemede kendini gösterir. Ama bunların hiçbiri şimdiki kadar güzel değil. Yemyeşil alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmış. İnce kolları vücudunu sarmış, bol siyah tişörtünün içinde göğüslerini yukarı ve dışarı doğru itiyor. Bir bacağını diğerinin arkasına çaprazlamış, arka ayağı sadece ayak parmakları karo zeminle temas edecek şekilde kavisli.

Savunmasız, çırılçıplak ve şu anda bildiğim yirmi altı yaşından çok daha genç görünüyor. Tüm koruyucu içgüdülerim onu kollarıma almak ve güvende tutmak için çılgın atıyor. Ama neyden?

Arkasına geçiyorum, dokunmuyorum ama vücutlarımız arasında bir santimden fazla mesafe de bırakmıyorum, sonra kulağına doğru eğilip fısıldıyorum, "Bana bu tablodan bahset."

Dudaklarından yumuşak bir ses çıkar. Sızlanma ile nefes alma arasında bir yerde. Ve bana doğru eğilerek aramızdaki mesafeyi kapatıyor. İçgüdüsel olarak, ellerim kalçalarında durmak için hareket ediyor.

"Başlığı *Kayıp*. Koyu, kasvetli ton, ağır fırça darbeleri ve kaba, engebeli doku o kadar ham ve güçlü ki, neredeyse sanatçının kayıpla olan acı dolu yolculuğunu hissedebiliyorum. Ona bakmak acı veriyor." Başını kaldırıp bana bakıyor ve gözleri akmamış yaşlarla parlıyor. "İzlanda resimleri geleneksel olarak hafif ve renkli manzaralardır. Ama bu çalışma saf duygudan oluşuyor."

Başımı sallıyorum, parmağımı yanağında gezdiriyorum ve çene çizgisine ulaşana kadar yumuşak teninin altındaki kemiklerin hatlarını inceliyorum. "Çok güzel," diye mırıldanıyorum, ondan çok kendime.

Son bir saat içinde onu izleyerek Freya hakkında, onunla konuşarak öğrendiğimden daha fazlasını öğrendiğimi hissediyorum. Burası onun saklanmadığı yer. Konuşurken temkinli davranıyor, kelimeleri dikkatle seçiyor ama burada, sanatın hikayelerine dalmışken bana duygularını göstermeye istekli. Resimleri ruhuna çekmiş gibi görünüyor.

Kendi sanat eserini yaratırken nasıl? *İşte bu* görülmeye değer bir şey olurdu.

Freya ile sanat ve tasarıma benzer bir ilgi duymamız hoşuma gidiyor. Tasarım konusunda benim kadar tutkulu ve bilgili birini bulmanın nadirliği, İzlandalı bir sanatçı hakkında başka bir ilginç gerçek dudaklarından döküldüğünde hala iki kez düşünmeme neden oluyor.

Bileğindeki ince gümüş saati kontrol ediyor. Tasarım olmadığını fark ediyorum, daha basit ama onunla ilgili her şey gibi benzersiz ve şık. Gitmesini istemiyorum ama öğle yemeği için babasıyla buluşacağını biliyorum. Daha önce bundan bahsederken yüzünün aydınlanmasından babasıyla öğle yemeğinin özel bir olay olduğunu anlayabiliyordum. Bu yüzden geç kalmasına sebep olmak istemiyorum.

"Babanla nerede buluşacaksın?"

"Amcamın barı. Her zamanki aile buluşma yerimiz. Gitmeliyim."

"Seninle yürüyebilir miyim?" Teklif ediyorum.

Başını sallıyor ve ben de ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokarak ona ayak uyduruyorum.

Eğer bu onunla daha fazla zaman geçireceğim, yerel folklor veya çocukluğundan komik hikayeler anlatmasını dinleyeceğim anlamına geliyorsa, bunu memnuniyetle kabul ederim.

ALTINCI BÖLÜM

Freya

Özel bölmeye girdiğimde babam çoktan masaya oturmuştu. Her zaman burada buluşuruz, çünkü şehirde hayranları tarafından rahatsız edilmeyeceğimizi garanti eden tek yer burasıdır. Uzun ve sert bir şekilde kucaklaşıyoruz.

"*Sakna bin,*" diye fısıldıyorum.

Hiçbir şey babamın ayı gibi sarılmasının yerini tutamaz. Ve yine uzun bir aradan sonra, onu özlediğimi bildirmek benim için çok önemli. Bu bizim geleneğimiz haline geldi. Neden ayrı kalmak zorunda olduğumuzu anlıyorum ama bu hiç kolay değil. *Kayıp* tablosunun beni daha önce bu kadar etkilemesinin nedeni de buydu. Kayıp farklı şekillerde hissedilebilir ve benim için babama veda etmektir.

"*Sakna bin lika,*" diye cevap veriyor, o da beni özlediğini söylüyor.

Tipik bir baba-kız ilişkimiz yok, böyle bir şey olduğundan bile emin değilim. Ama bizim ilişkimiz kesinlikle arkadaşlarım ve onların babalarınıninkine benzemiyordu. Hayatım boyunca birbirimizi yılda sadece bir ya da bazen iki kez gördük. Yine de ona ihtiyacımız olduğunda, annemi görmek için yaptığı bu kısa ziyarette olduğu gibi, geleceğinden hiç şüphe duymadım. Bir keresinde bana bizim onun çılgın dünyasındaki çapaları olduğumuzu söylemişti ve sanırım ben de bunu kabul ediyorum. Çocukken bunu anlamak daha zordu ama artık kendi hayallerimin peşinden giden bir yetişkin olduğum için anlıyorum. Belki hayallerimin peşinden gitmiyorum ama onlara giden bir yol bulmaya çalışıyorum.

Siparişlerimizi veriyor ve hemen birbirimizin hayatını konuşmaya başlıyoruz. Bu kısa süreli ziyaretlerde, birlikte geçirdiğimiz zamanın bir dakikasını bile havadan sudan konuşarak harcamamayı öğrendim.

"Son zamanlarda bana resimlerinden hiç fotoğraf göndermedin. Meşgul müydün?" diye soruyor. Birlikte yüz yüze çok fazla zaman geçirmiyor olabiliriz ama üçlü WhatsApp sohbet grubumuz çok aktif. Ve o haklı. Son zamanlarda hiç resim göndermedim, çünkü çoğunlukla hiçbirini tamamlamadım.

Bakışlarımı masa örtüsüne indiriyorum, parmağımla üzerinde daireler çiziyorum, kendimi yine ödevini yapmadığımı kabul etmek istemeyen küçük bir kız gibi hissediyorum. Ben büyürken ev ödevleri hiç tartıştığımız konulardan biri değildi, çünkü okulu çok severdim. "Galeri işim ve diğer şeyler yüzünden zaman bulmak zor."

"Freya, ne olduğunu bilmiyorum ama zaman ayırman gerekiyor. Resim yapmak senin tutkun, senin hayalin. Bundan vazgeçme."

Kahretsin, sanki az önceki düşüncelerimi okumuş gibi. "Biliyorum. Dublin'de yaşamayı seviyorum ama hayatımın geri kalanında başkalarının sanat eserlerini satmak zorunda kalmak istemiyorum. Bir gün kendi küçük galerimde resimlerimi satmak istiyorum." Galler'de sanat dünyasında kariyer yapmak için birbirlerini destekleyen bir sanatçı topluluğunu araştırdığımı da eklemekten geçemeyeceğim. Bu bana resim yapmaya daha fazla zaman ayırma fırsatı ve tekrar sergi açma şansı verecek. Bu, üç yıl önce Reykjavik'ten ayrıldığımdan beri yapmadığım bir şey.

"Eğer izin verirsen, sana yardım edebilirim." Babam geçmişte farklı zamanlarda bana maddi yardımda bulunmayı teklif etti ama ben bunu kendi başıma yapmak istiyorum. Başarımla sadece babamın şöhreti sayesinde değil, kendime ait olduğunu bilmem gerekiyor.

"Pabbi, bunu kendi yöntemimle yapmalıyım. Tıpkı senin başarıyı kendi yönteminle bulman gibi."

Başını sallıyor ama garson yemeğimizi getirdiğinde başka bir şey söylemeye fırsat bulamıyor. Çatalımı elime aldığımda başka bir konuya geçtik.

"Söylesene, görüştüğün bu adam kim?"

Dudaklarımda bir gülümsemeyle gözlerimi deviriyorum. "Sen de mi?"

Derin, gümbür gümbür bir kahkaha atıyor ve bunu duymak sarılmak kadar iyi hissettiriyor.

"Lütfen bana annem ve Embla gibi aşk hayatımı kurcalamaya başlamayacağını söyle."

"Sen istemedikçe olmaz." Bana konserlerde kadınları kendinden geçiren ve dünyanın dört bir yanında peşinden koşturan gülümsemelerinden birini veriyor.

"İyi, çünkü o zaman ben de sana seninkileri sormaya başlayabilirim," diye şaka yapıp çatalımı somon füme salatama batırıyorum. "Sanırım annem sana çantanın karışmasıyla ilgili hikâyeyi anlatmıştır."

Başını sallıyor.

Çatalımı tabağa geri koyup dirseklerimin üzerinde öne doğru eğildiğimde çatalım tabağa çarpıyor. "Adı Rory ve iyi birine benziyor, konuşması gerçekten ilginç. Ondan hoşlanıyorum ama bu sadece hafta sonu için çünkü Pazartesi günü Edinburgh'a dönüyor. Ona etrafı göstermek eğlenceli. Ama lütfen bunların hiçbirini anneme söyleme. Olduğundan daha fazla büyütür."

"Annenizin, hayatını bir kuş kadar özgür yaşamayı seçmişken diğer insanların ilişki içinde olmasını bu kadar istemesi beni hep eğlendirmiştir."

Başımı salladım. "Biliyorum. Eskiden benim yüzümden kimseyle tanışmak istemediğini düşünürdüm. Ama ona sorduğumda bana bekar olmaktan mutlu olduğunu ve başka bir erkeğin hayatını zorlaştıracaklarını söyledi."

Babam başını sallıyor, gözleri kısık. "Ona evlenme teklif ettim."

"Gerçekten mi?" Bunu neden hiç bilmediğimi bilmiyorum.

Yavaşça başını sallıyor, gülümsemesi kaybolmuş. "Hamile olduğunu öğrendiğimizde, sonra sen doğduktan sonra ve ondan sonra sen on yaşına gelene kadar her iki yılda bir." Hala el değmemiş balık ve patates kızartmasına bakıyor. Onu neyin rahatsız ettiğinden emin değilim. En sevdiği yemeği yememek onun yapacağı bir şey değil.

"Bilmiyordum." Elimi uzatıp onunkine koyuyorum. "Sen gittiğinde hep çok üzülürdün. Normale dönmesi haftalarını alırdı."

Bana baktı. "Gerçekten mi? Bunu bana hiç söylemedi."

Şaşkınlıkla omuz silkiyorum. Annemle babamın ilişkisini anlamıyorum ve görünüşe göre babam da anlamıyor.

"Pabbi, ilk seferinde hayır dedikten sonra neden ona sormaya devam ettin?"

Omuzları yukarı kalkıyor, sonra tekrar aşağı iniyor. "Onu seviyorum. Her zaman sevdim. Dünyada beni gerçekten tanıyan tek kişi o ve bu çok özel bir şey. Hiçbir zaman mümkün olmayacağını bilsem de gerçek bir aile olmamızın hayalini kurardım. En azından benim istediğim şekilde. Annen ve ben sık sık bu konu hakkında konuşurduk. Genç yaşta evlenseydik, muhtemelen uzun ömürlü olamazdık. Bencil bir piç olduğumu kabul eden ilk kişi ben olacağım. Arkadaşlığımız kaybolurdu ve birbirimizin hayatında olmaya evlenmekten daha çok ihtiyacımız vardı."

Kalbim onun için kırılıyor. Dünyayı gezerken sık sık yalnızlık çektiğini biliyorum çünkü annemi arar ve onunla saatlerce konuşurdu.

Babam elini çeviriyor ve ben de düzgünce tutuyorum. Yıllarca gitar çalmaktan nasırlaşmış parmakları sert ama aynı zamanda sıcak ve rahatlatıcı.

"Annem ve ben söz konusu olduğunda tanıdığım en az bencil insan sensin. Seni seviyorum, Pabbi."

"Ben de seni seviyorum." Derin bir nefes alır ve titreyerek dışarı verir.

"Bu an çok satan yeni bir şarkı olmayacak, değil mi?" Ortamı yumuşatmak için çaba sarf ederek soruyorum.

Bir kahkaha attı. "Fena fikir değil." Yıllar boyunca bizim hakkımızda birkaç şarkı yazdı ve her seferinde onları çalarken duyduğumda kalbim doluyor. En sevdiğim ve grubun en çok satan şarkılarından biri olan bu şarkıyı sık sık dinliyorum.

Babamla öğle yemeği keyifli bir ziyafet ama ne yazık ki çok erken bitti. Ziyaretleri asla yeterince uzun gelmeyecek.

Los Angeles'ta üzerinde çalıştığı son albüm, Amerikalı bir grup için yapımcılığını üstlendiği ilk albüm ve dünya çapında tanınan bir kadın şarkıcı için yeni bitirdiği albüm hakkında beni bilgilendirdi. Görünüşe göre gerçek bir divaymış.

Dünyaya göre babam ünlü bir yapımcı ve yaşlanan, bazen turneye çıkan bir rock yıldızı. Ama benim için o sadece Pabbi ve ben onu seviyorum. Keşke birlikte böyle daha çok zaman geçirebilseydik.

"Sanırım annenin yanına dönmeliyim. Öğleden sonrayı birlikte geçireceğimize söz verdim ve hava bu kadar güzelken içeride kapalı kalmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyorsun."

"Oh evet. Şimdiden sıkıldı ve sadece birkaç gün oldu. Zavallı hemşireler onu tek bir yerde tutmaya çalışıyorlar."

Gülüyor. "Bu sabah yataktan kalkmasına yardım etmem için beni ikna etmeye çalıştı. Zamanında çok çılgınca şeyler yaptım ama bunu yapmayı reddettim. Hemşirelere bunu kendi başına yapmaya kalkarsa diye gözlerini ondan ayırmamalarını söylemek zorunda kaldım."

"O kadın," diyorum abartılı bir göz devirmeyle.

Derin, gürleyen kıkırdaması oyukta yankılanıyor. "O türünün tek örneği. Tıpkı güzel, yetenekli kızımız gibi."

"Teşekkürler, Pabbi."

Bir gün annemle babamın paylaştığı türden bir sevgiyi, beni gerçekten tanıyan birini bulmayı umuyorum. Tek fark, hayat arkadaşımın gece yattığımda yanımda olmasını ve sabah uyandığımızda bedenlerimizin sarmaş dolaş olmasını istiyorum.

Ayağa kalkıyor, ceketinin cebinden bir şapka çıkarıyor ve yüzüne doğru çekiştiriyor. Bir çeşit kılık değiştirmesi. Ona sarılmak için ayağa kalkıyorum.

"*Elska big lika*," diyor, beni daha sıkı sıkıyor ve kucaklamayı kalbime kadar hissediyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye cevap verip onu serbest bırakıyorum. Onun gidişini izlerken, bir vedanın ardından göğsümdeki ağrı ne yazık ki tanıdık geliyor.

Embla yanımdaki koltuğa kayıyor, kolunu omuzlarıma doluyor. Dik tutamayacağım kadar ağır olan başım onunkinin üzerine düşüyor ve birkaç damla gözyaşı döküyorum. Konuşmuyoruz; buna gerek yok. Babama veda etmekten nefret ettiğimi, onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmediğimi biliyor.

***

Kendimi toparlayıp dışarı çıktığımda barın gürültüsü arkamdan kesiliyor. Duruyorum, bakıyorum ama uzaktaki limanı tam olarak göremiyorum. Annemin boş evine dönüp tek başıma oturmak istemiyorum. Arkadaşlarımdan birini arayabilirim ama İzlanda'da yaşayan sadece birkaç kişi var ve sadece biri Reykjavik'te. Bir bar işletiyor ve bu hafta sonu çalışıyor, bu yüzden hafta içinde görüşmeyi planlıyoruz.

Rory'nin ne yaptığını merak ediyorum. Aklıma hemen daha dün tanıştığım İskoç'un gelmesi ne tuhaf. Ayrıca, daha önce bu gece tekrar buluşmamızı önermişti, bu yüzden şu anda boş olup olmadığını sormanın sorun olmayacağından eminim. En sevdiğim mavi kot pantolonumun cebinden

telefonumu çıkarıyorum.

Ben: Merhaba, sizin binalara olan sevginizi benim sanatımla birleştirecek bir yer fikrim var.

Neredeyse anında üç küçük nokta beliriyor ve ben nefesimi tutuyorum, alaycı mesajımın onu öğleden sonrayı benimle geçirmeye teşvik edeceğini umuyorum.

Nerede ve ne zaman olduğunu söyle.

Verdiği yanıt karşısında megawatt gücünde bir gülümseme yanaklarımı geriyor ama ne yazık ki yanlış zamanda kafamı kaldırıyorum. Yanımdan geçen rastgele bir adam gülümsemenin kendisine ait olduğunu düşünüp yavaşlayınca ben de arkamı dönüp ters yöne doğru yürüyorum. Yeterince uzaklaşınca Rory'ye Asmundarsafn'ın adresini mesaj atıyorum. Ona Reykjavik Sanat Müzesi'nde buluşacağımızı söylemiyorum, bunu sürpriz olarak bırakıyorum. Müzeye ev sahipliği yapan binanın zaten ziyaret edilecek yerler listesinde olduğundan eminim ve adresi tanımamasını umuyorum.

Yaklaşık yirmi dakikalık bir yürüyüş mesafesinde ve öğleden sonra güneşinin en güçlü olduğu saatlerde yola çıktım. İzlanda'da yaz kısa sürer ve en sıcak ay olan Temmuz'da bile asla çok sıcak olmaz. Ağustos ayının başlarında ve gökyüzü kristal berraklığında bir maviyken, güneş bir süvetere ihtiyaç duymayacak kadar ısıya sahip. Dublin'de yaşamak daha sıcak ama kalbim her zaman bu ilginç şehirde kendini evinde hissedecek.

Yolun yarısına geldiğimde telefonum gelen bir mesajla çalıyor.

Asmundarsafn'dayım. Görmek istediğim binalardan birinin bu olduğunu biliyor muydun?

Ben: Tahmin ettim. <gülümseyen emoji>

Sadece birkaç saat geçmiş olmasına rağmen onu tekrar görmek için sabırsızlanarak adımlarımı hızlandırıyorum. Kjarvalsstaðir'de aramızdaki şeyler ısınıyor gibi görünüyordu ve bunun nereye gideceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Kıyafet engeli olmadan onun muhteşem kaslı vücuduna yakın olmak nasıl bir şey olurdu? O, benim yaşındaki erkekler gibi değil, olgunluk çağında bir alfa erkeği. Arkamdan yaklaştığında ve vücutlarımız karşı konulması imkânsız bir manyetik çekim gücüyle bir araya geldiğinde ne kadar iyi hissettiğini biliyorum. Beni zayıf, duygusal bir anımda yakalamış gibi davranabilirdim ama gerçek şu ki, bana sarılmasını istiyordum. Vücudumun onunkine göre şekillenmesini istedim. Ve şimdi, çok daha fazlasını istiyorum. Şehrimi, eşsiz güzelliğini benim kadar takdir eden biriyle paylaşabilmek sadece eğlenceli olduğu için değil. Ama Rory'ye karşı hissettiğim bu bağ çok daha derin. Çok katmanlı kişiliğiyle Rory'yi tanımak istiyorum. Her bir katmanı soyup tek tek incelemek, zihnini ve bedenini neyin harekete geçirdiğini öğrenmek istiyorum.

Kalan mesafe onunla yapabileceğim her şeyi düşünmekle geçiyor, çoğu kirli, seksi düşünceler. Ve onu girişin yakınında dururken gördüğümde, cidden ateşler içindeyim.

İzlanda standartlarına göre bile Rory, etrafını saran bir otobüs dolusu ziyaretçiye karşı fark edilir derecede uzun duruyor. Omuzları düz lacivert tişörtü iyice geriyor ve altındaki kaslı, sıkı vücudu kucaklıyor. Ellerimi göğsünde gezdirmeyi çok isterdim. Şimdi değil ama kesinlikle daha sonra.

Bakışlarımız birbirini buluyor ve bu kez yüzüme yayılan gülümseme, olması gereken adamı buluyor. Onu bir öpücükle selamlamakta tereddüt etmiyorum.

ve kolunun bana dolanışını seviyorum, avuç içi sırtımın ortasında sahiplenici bir şekilde duruyor.

"*Ceud mile failte*," diyor İskoç Galcesi olduğunu tahmin ettiğim bir dilde ve aksanıyla kolunun kıvrımına biraz daha yaklaşıyorum.

"Peki bu ne anlama geliyor olabilir?"

Kulağıma fısıldamadan önce göz kırptırıyor. "Yüz bin hoşgeldin."

Gözlerimi birkaç kez kırptırıyorum ve bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdiğimde gözlerimiz buluşuyor ve birbirini tutuyor. Bu anda, sanki görünmez bir sicim etrafımızı sarıyor, ömür boyu sürecektir bir bağ. Artık koşulların bir araya getirdiği iki yabancı ya da sadece takılan yeni arkadaşlar değiliz. Aramızda daha fazlası var ve kendime karşı dürüst olursam, bakışlarımızın ilk buluştuğu andan beri bu var.

"*Takk fyrir sidast*," diye cevap veriyorum, sesim alçalarak. "Bu 'son kez teşekkürler' anlamına geliyor. Birlikte vakit geçirmekten keyif aldığımız bir arkadaşımızla tekrar buluştuğumuzda söyleriz."

"Bu sabah benimle vakit geçirmek hoşuna gitti mi?"

Bir adım geri çekilirken verdiğim tek yanıt yumuşak bir kahkaha oluyor. Yanına düşmeden önce kolu gevşiyor ve elini tutmak için uzanıyorum. İçgüdüsel olarak onun da bırakmak istemediğini biliyorum. Parmaklarımı nazikçe sıktığında yüzümde kendinden memnun bir sırıtiş beliriyor. O da bunu hissediyor.

Önümüzdeki alışılmadık forma bakıyorum, iki büyük heykel girişin her iki yanında nöbet tutuyor gibi görünüyor. "Tutkunuzu beslemek için dışarıda dolaşalım. Sonra da benim için en son sanat sergisini görmek üzere içeri girelim." İnsanları geride bırakıp çimlerin üzerinde yürümeye başlıyoruz. "Bu bina heykeltıraş Ásmundur Sveinsson tarafından atölyesi olarak tasarlandı."

"Evet, İzlandalı bir mimar olan Einar Sveinsson ile çalıştı. İzlanda'da işlevselcilik adı verilen bir akımın parçasıydı. On dokuz otuzlu yıllarda başladı ve tamamen sadelikle ilgiliydi."

Dünyanın en doğal şeyymiş gibi bilgi alışverişinde bulunuyoruz. Birkaç gün daha birlikte olsaydık muhtemelen birbirimizin cümlelerini tamamlıyor olurduk.

Yolun yarısında duruyoruz. Tepemizde uçan birkaç martının yalnız ciyaklamaları dışında burası sessiz ve görünürde başka kimse yok. Gözlerimi kısarak binaya bakıyorum. "Kubbe pek işlevsel görünmüyor."

"Evet, doğru," diye onaylıyor Rory, yakındaki soyut heykellerden biri gibi hareketsiz duruyor, yapının her ayrıntısını incelerken yüzü oyulmuş bir konsantrasyon maskesine dönüşüyor.

"Kubbeleri kendi İskandinav tasarımlarınıza dahil etmek için ilham alıyor musunuz?"

"Hmm. Düşündüğüm bir şey olduğunu söyleyemem." Öneriyi ciddi ciddi düşünüyor gibi parmağını çenesine dokunduruyor.

Omzumu onunkine çarpıyorum. "Belki o *sıradan evlerin* üzerine bir kubbe onları daha az sıkıcı yapacaktır."

Göğsünden bir kahkaha yükseliyor ve hafif esintiye bırakılıyor. Benimkini de benzer bir mutluluk balonuyla dolduruyor. Babama veda etmek zorunda kaldıktan sonra tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Yavaşça yolumuza devam ediyoruz, ara sıra durup arazinin etrafına yerleştirilmiş büyük heykellere bakıyoruz. Ön tarafa döndüğümüzde içeri giriyoruz. Bu müzede yer alan Kjarval resimlerini incelemek için sayısız saat harcadım ve sanatçının fırçasının her darbesini tanıyorum. Aile portrelerinden oluşan bir albüme bakmak ve onları ilk kez gördüğüm zamanı hatırlamak gibi. Her tuvali dikkatle inceliyorum ve Rory de yanımda durup aynısını yapıyor, ancak ben bir sonrakine geçtiğimde o da geçiyor.

At ve Bitti, Biz girmek a İskandinav MİTOLOJİ ve İzlandaca folklor sergisi. Tuhaf, kamburlu bir deniz yaratığının resminin önünde durur. Rory, "Biraz Loch Ness Canavarı'na benziyor," diyor.

Ve biz Sergi boyunca İzlanda folkloru ile çocukluğundan hatırladığı hikâyeler arasındaki benzerlikleri araştırmaya devam ediyoruz. İskoç ve İzlanda kültürlerinin her ikisi de efsanevi yaratıklarla dolu. Benim elfler ve trollerle büyüdüğüm yerde, Rory'nin hikayeleri daha çok göllerde ve denizlerde yaşayan şekil değiştiren ruhlarla ilgiliydi. Gelenekler şaşırtıcı derecede benzer.

Bazen ellerimiz birleşiyor, bazen bedenlerimiz birbirine sürtünüyor, ama her dokunuşta ve onun varlığında geçirdiğim zaman arttıkça, çekim de artıyor.

Başlangıçta, aynı bavul zevkinden başka hiçbir ortak noktamız yokmuş gibi görünüyordu. O İskoç, ben İzlandalıyım. O dört kardeşle büyüdü, ben ise tek çocuktum. O, yaptığı işi sevmese de istikrarlı bir profesyonel kariyere sahipken, ben hala dünyadaki yerimi bulmaya çalışıyorum.

Ancak, sadece bir günde, paylaştığımız çok daha fazla şey olduğunu öğrendim. Rory'ye aşık oluyorum, ki sadece hafta sonu için burada olduğu düşünülürse bu muhtemelen kötü bir fikir.

Ama sonunda hoşuma gitmeyen kötü bir fikrim hiç olmadı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Rory

"Seni bu akşam yemeğe götürebilir miyim?" Asmundarsafn'ın dışında dururken soruyorum. Görevliler kapıları arkamızdan kapatırken en son biz ayrılıyoruz gibi görünüyor. Onun soğuk ellerini sıcak ellerimin arasına alıyorum ve temas noktasından koluma doğru bir statik elektrik zap'ı yayılıyor. Havada nem olmalı. Ya da belki bu ayakkabılar yüzündendir.

"Bu hoşuma gider. Laugavegur'da bir barda buluşmaya ne dersin?" "Dün gece tavsiye ettiğin sokak mı?"

Başını sallıyor, sarı dalgalar etrafında zıplıyor ve ben kendimi tutamıyorum. Dudaklarımı onunkilere değdirmek için eğildim. Tanrım, bütün gün bunu yapmak istiyordum ve düşündüğüm kadar muhteşemdi. Dudakları serin, tatlı ve o kadar cezbedici ki biraz daha tatmak için eğiliyorum. Ama çok yavaşım, çünkü İzlandaca konuşan birkaç kadın yanımdan geçerken başı dönüyor ve yanakları pembeleşiyor.

"Bunu tercüme etmek ister misiniz?" Kadınların tepkiye neden olacak bir şey söylediğini bildiğim için soruyorum.

"Hayır, iltifat sadece kafana gidecek." Ayak parmaklarının ucuna uzanıp beni kısaca öpüyor. "Sana barın adresini mesaj atarım, yedide görüşürüz." Cevabımı beklemeden topuğunun üzerinde dönüyor ve gitmem gereken yönün tersine doğru yürüyor.

Gözden kaybolana kadar kot giysili kalçalarının sallanışını izliyorum. Yarı sert aletimi hızlıca ayarlayarak, öğleden sonra sessiz sokaklardan geçip kaldığım yere doğru ilerliyorum. Freya'yla buluşmadan önce kasıklarımda oluşan basıncı biraz olsun hafifletmek için duşta bir tane pompalamam gerekebilir.

Bu, bir randevudan önce hiç yapmak zorunda kalmadığım bir şey.

***

Gözlerimi ondan ya da poposunun kıvrımlarını sıyıran ve bar taburesi üzerinde her hareket ettiğinde çok daha fazlasını göstermekle tehdit eden altın ışıltılı elbisesinden alamıyorum. Ancak çoğu kadın kokteyl elbisesini topuklu ayakkabılarla eşleştirirken Freya böyle yapmıyor. Şu anda çapraz bacaklarının ucunda sallanan ayağı, ayak bileğinin üzerine bağlanmış klasik bir Dr. Martens kalın platform botla kaplı. Bu çok güçlü ve gecenin büyük bölümünde giydiği siyah deri ceketle birlikte, onun özgür ve fevri kişiliğine mükemmel bir şekilde uyan bir rock-chick tarzı. Öğrendiğim bir şey varsa, o da Freya'nın başkasının melodisiyle dans etmeyi sevmediği.

Ve ben bunu çok seviyorum. Seksi, evcilleşmemiş bir kombinasyon.

"Bir içki daha?" Kiraz pembesi kokteyl bardağının boş olduğunu fark ederek soruyorum. "Yoksa yolumuza devam mı ediyoruz?"

Sanki seçenekleri tartıyormuş gibi başını bir o yana bir bu yana eğiyor.

Sıradan akşam yemeğimizin ardından bu, Freya'nın Reykjavik'in gece hayatı turunda ziyaret ettiğimiz üçüncü bar oldu. İlki, duvarları sanatla kaplı, koyu tonlar ve zengin kırmızı halılarla kaplı, samimi bir speakeasy tipi bardı. Bir viski sever olarak kendimi evimde hissettim. Ama Freya'nın beni götürmesini beklediğim türden bir yer değildi. Ondan ne beklemem gerektiğini bilmekte zorlanıyorum. Çelişkiler ve sürprizlerle dolu kabarcıklı bir paket.

Viski barından bir mikro bira fabrikasına geçtik. Amcasının yerinden farklı olarak, bir otelin yan tarafına sıkışmış küçük bir bardı. Mükemmel bir yerel rehberiniz yoksa gözden kaçırmanız çok kolay. Biralar inanılmaz iyiydi ve iki bira içtik.

Şimdi duvarları canlı sokak sanatıyla kaplı bir bardayız ve kalabalık bir dans pistinin üzerinde büyük hoparlörlerden müzik patlatan bir DJ var. Saat gece yarısını geçiyor ve Cumartesi gecesi parti sahnesi yeni başlıyor.

"Hadi dans edelim," diyor Freya, tabureden atlayıp elimi tutarak. Ben de onunla birlikte gülüyorum. Onun coşkusuna kapılmamak mümkün değil. Sanırım evini özlemiş ve bu gece en sevdiği yerleri ve anıları benimle paylaşmak, onları yeniden yaşamak istiyor.

Ceketini hızla çıkarır ve elbette tanıdığı barmene uzatır. Bu kez eski sevgilisi değil, aynı okula gittiği bir kız. Onlardan biriyle daha tanışmak gibi bir arzum yok. Şüpheliyim ki

onunla bir şans daha elde etmeyi umarak barlarda gizlenen birkaç kişi olabilir. Bu kadınla birlikte olmak istememek için aptal olmak gerekir.

Freya beni pistin ortasına götürüyor ve hâlâ elimi tutarak bas gitarın ritmiyle kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde sallamaya başlıyor. Bu çok kötü bir fikir olabilirdi. Ya da muhtemelen mükemmel bir fikir. Kalçalarının benimkilere doğru hareket etmesini isteyerek onu daha da yaklaşıtıyorum. Yeterince karanlık olduğu için dönen gölgelerin kafa karıştırıcı kütlesiyle bir oluyoruz. Ara sıra çakan ışık Freya'nın altın rengi elbisesine vuruyor ve onu parlatıyor. Kot pantolonum vücudumda yarattığı etkiyi gizliyor ama bilmesini istiyorum. Bana ne yaptığını hissetmesini istiyorum. Bu yüzden onu daha yakına çekiyorum, kolum arkadan beline dolanıyor. Ve poposu ereksiyonuma değdiğinde, nefesinin vücudunu terk ettiğini hissediyorum. Kollarımın çemberi içinde dönüyor, hala bana yakın bir şekilde bastırıyor, sonra başımı onunkine doğru çekmek için uzanıyor.

Dudaklarının tadı ne kadar tatlı, yazın ilk çilekleri gibi, dilimi dudaklarının üzerinde kaydırarak yumuşaklığının tadını çıkarıyorum. Ondan bir inilti kaçıyor ve ben onun sözünü yutuyorum. Dudakları altımda açılıyor ve dilim onu tatmak için içeri kayıyor.

Freya, viski ve son kokteylinin tatlı vişnesi baş döndürücü bir kombinasyon ve benim yeni favori lezzetim olabilir. Parmakları saçlarımda derinliklerine giriyor, beni daha yakına çekerken tırnakları şaşırtıcı bir güçle kafa derime sürtünüyor. Freya'nın istediğini isteme konusunda utangaç olmasını hiç beklemezdim ama bu çaresizce pençeleme çok zekice. Bu geçici bir ilk öpücük değil; ateşli ve talepkâr. Umarım bunu daha da ileriye götürmek ister; aksi takdirde dünyalar benim olacak. Avuçlarımı onun cidden ateşli kıvrımlarıyla doldurup kalçalarını kendime doğru yaklaşıtıyorum. İnce kumaşın altındaki her bir santimlik leziz ten, kalbimin atışında bir tik daha yaratıyor. Freya'yı istiyorum ve sikime sürtünme şeklinden onun da beni istediğinden eminim. Avuçlarım onun dar belinden kalçalarının kıvrımlarına ve kışını avuçlamak için aşağıya doğru iniyor. Viking atalarımın yaptığı gibi onu omzumun üzerinden atmak istiyorum.

bitti. Modern uygarlığın canı cehenneme.

Dudaklarımı tutsak ettiği yerden kurtarıyor ve kulağıma yaklaşarak konuşuyor. "Hadi buradan defolup gidelim."

Yeterince hızlı hareket edemiyorum. Elini elime alarak, ceketini almak için bizi bara götürüyorum, sonra giymesi için bile durmadan kapıdayız. Barın karanlık iç mekanından sonra gelen ani ışık şoku sarsıcı. Gece yarısı güneşine alışmak biraz zaman alıyor.

"En yakın yer senin evin," diye açıklıyor kollarını ceketinin kollarına sokarak. Sonunda birlikte yatağa gireceğimize dair tüm şüphelerim pencereden uçup gitti ve aletime bir kan hücumu daha pompaladı.

Tekrar elimi tutuyor ve tepeye, yatağıma ve kahvaltıma doğru adım atmaya başlıyor. Ben de kendi hızımı onunkine uyduruyorum ki bu şaşırtıcı derecede hızlı.

"Biraz acelen var gibi," diye takılıyorum, yokuşun dikliğine rağmen nefes darlığı belirtisi göstermediğini fark ediyorum.

Gülüyor. "Ne? Sen değil misin? Dün amcamın barının kapısından içeri girdiğinden beri seni soymak istiyordum."

Göğsümden kahkahalar yükseliyor. "Sadece söylemek zorundaydın."

Evime ulaşıyoruz, odamın mahremiyetine ulaşma hevesimizle iki kat merdiveni neredeyse koşarak çıkıyoruz. Yerel spor salonunda sıkı bir antrenmanın ağrı ve sızılarına lanet ederek geçirdiğim her saat için Tanrı'ya şükrediyorum çünkü kapının kilidini açtığımda nefes nefese bile kalmamıştım.

Freya şaşırtıcı bir güçle beni arkamdan eşikten itiyor. Onun bu yönünü seviyorum. Yine, geçmişimde her zaman benden liderlik yapmamı bekleyen kadınlara hiç benzemiyor. Bunun Freya'nın tarzı olmadığını öğreniyorum. İstedikini istediği zaman alır. Ve şu anda, bu benmişim gibi görünüyor.

Parmakları belimde, kot pantolonumun düğmesini açıyor ve fermuarını indiriyor. Eli boxer'ımın içine uzanıp sikimi sıkıca kavırıyor ve yıldızlar görmemi sağlıyor.

Parmaklarımı kabaca ipeksi yumuşak saçlarına gömüp yüzünü kendime çekmeden önce "Kahretsin, bu iyi hissettiriyor," diye inlemeyi başarıyorum. Dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Dilim aralarındaki boşluğu delip geçiyor, açlıkla onun tadını arıyor. Son yirmi dakika içinde Freya'nın ağzına karşı bir bağımlılık geliştirdim.

Elleri beni kıyafetlerimin sınırlarından tamamen kurtarmak için çalışıyor, kot pantolonumu ve iç çamaşırımı uyluklarıma kadar itiyor. Sonra eli tekrar sikimi kavırıyor, diğeri taşaklarımı avuçlamak için uzanıyor.

Nefes nefese kalarak dudaklarımı onunkilerden ayırdım. "Siktir, Freya."

"Evet, lütfen." Önümde diz çökmeden önce yumuşak, boğuk bir sesle yarı inliyor yarı yalvarıyor. "Güzel," diye mırıldanıyor sikimin ucuna değmesine bir santimden az kalan dudaklarının arasından.

Saçlarından bir avuç tutarak yüzünü kendime doğru eğiyorum. "Sadece güzel mi? Aletim amını gererken ve sen adımı haykırırken *güzel* demeyeceksin."

Yeşil gözleri kararırken ağzı seksi bir gülümsemeyle kıvrılıyor, derinliklerini alaycı bir parıltı aydınlatıyor. "Verdiğin sözleri seviyorum. Ama önce bir ağız dolusu eğlenmek istiyorum."

Saçlarını tutuşum gevşiyor ve en sevdiği dondurma çeşidiymişim gibi tacımı yalamasına izin veriyorum.

Bir inilti daha yutuyorum. O kadar sertleştim ki önümü zar zor görebiliyorum. O günahkâr, alaycı dudakların beni emmesini istiyorum.

Daha da eğiliyor, önümde dizlerinin üzerinde pozisyon alıyor, sonra elini shaftımın tabanı etrafında sıkıyor. Pembe dili dışarı fırlıyor, ucumdan sızan prekum damlalarını yalıyor. Dizlerim titriyor.

Beni tekrar yalıyor, dilini boylu boyunca gezdiriyor ve kalçalarım öne doğru itiliyor. Ağzını sikmeyi o kadar çok istiyorum ki. Ve sonunda dudaklarını sertleşmiş sikimin etrafına yapıştırdığında, gözlerim geri yuvarlanıyor.

Arzu damarlarımda kükrüyor. O kadar sıcak ki, boncuk boncuk terler tenimi ıslatıyor. Ucumu emerken yanakları her çukurlaştığında beni daha da içine alıyor. Boğazının inanılmaz derinliklerinde, tutunmaya çalışıyorum.

Parmaklarım tekrar saçlarına dolanıyor. "Freya, yapamam... Siktir!" Saçlarını çekiştiriyorum ama Freya daha sert emiyor, tırnakları beni tuttuğu yerden kalçama batıyor. Bir ipliğe bağlıyım. Ama çok uzun sürmeyecek.

Taşaklarım kalkıyor ve tek yapabildiğim bir uyarı homurdanmak oluyor. "Boşalacağım."

Kalın bir akıntı halinde boğazından aşağı döküldüm. Serbest kalmam kaçınılmazdı ve gözümü kırıştırtarak onu tekrar gördüğümde Freya bana bakıyordu. Memnuniyet güzel yüzünü boyuyor, gözleri bir Botticelli meleği kadar masum ve gülümsemesi *Mona Lisa* kadar baştan çıkarıcı. İzlandalı prensesim tam bir baştan çıkarıcı.

Eğilerek onu kendime doğru kaldırıyorum, dudaklarım uzun, nazik bir öpücükle onunkilere yapışıyor. Saniyeler önceki çılgınca hareketlilik bizi şimdilik doyurdu. Ama kısa süre sonra, çıplak tenimi onunkine bastırma ihtiyacı, zaten kalınlaşan sikime güneye doğru bir kan hücumu gönderiyor.

Kazağımı ve tişörtümü kabaca başımın üzerinden çekip çıkarıyorum, sadece kısa bir süreliğine takılıyorum. Başımı kurtardığımda Freya deri ceketini yere bırakmış, altın rengi elbisesini vücuduna ve başına geçiriyor. Sütyen giymiyor ve göğüslerini ilk kez görüyorum. Alaca pembe meme uçları gergin, dokunulmak için yalvarıyor.

Yerimde donmuş bir halde, parmaklarının dantelli G-string'i ayaklarının dibine kadar indirişini izliyorum. Daha az ustalıkla, kot pantolonumu ve

boxer külotunu çıkarıyorum. Sonunda, birbirimizin önünde tamamen çıplak duruyoruz. Dokunmadan. Sadece bakıyoruz. O muhteşem ve ben onu çölde dolaşan susuz bir adam gibi içime çekiyorum.  eytanla dolu yeşil gözleri her santimimde gezinirken.

" ok etkileyici," diye fısıldıyor bo uk bir sesle, yemin ederim sertle iyorum.

Bakı larımı tekrar yüzüne doğru sürükleyerek, "Muhteşem," diye mırıldandım.

Ba ını yana e iyor ve yüz ifadesi bir ihtiyaç ifadesine d n  yor. "Lezzetli," diye cevap veriyor ve dişleri alt duda ının yumu aklı ını ısırtıyor.

Beline uzanıyorum, g rl   n  vücuduma doğru çekiyorum. Bo taki elimi dola tırarak kalçasını sıkıyorum, yukarı kaldırıyorum ve bacakları belimi sarmak için hemen birbirinden ayrılıyor. Sıkım baştan çıkarıcı bir şekilde amina sürtünüyor. Şimdiden tamamen sertle tim ve onu doldurma ihtiya ı beni tüketiyor.

Yata a doğru bir adım attıktan sonra duruyorum.

"Sorun ne?" diye soruyor yüzünün boynuma gömülü olduğu yerden.

Sinirle inliyorum ve g  s mden gürlüyor. "Bu lanet bir su yatağı."

Bo uk bir kakhaha g  slerini g  s mde sallıyor. Bu kadını öyle bir istiyorum ki, kanım bir ihtiyaç tsunamisi halinde güneye akıyor ve kalbim g  s bo lu umdan fırlayacakmı  gibi çarpıyor. Daha önce hiç bu seviyede bir ihtiyaç hissetti imi hatırlamıyorum. Omzunun üzerinden bakı larım ahşap masaya takılıyor. Büyük değil ama kalın oyma ayaklarıyla sağlam görünüyor.

Masadan bir adım uzakla tı ımda bir kolumu Freya'nın belinden kurtararak masanın  zerindekileri s p r yorum. Kalemler, not defterleri, d nden kalma hala yayılmış harita ve bir sürü renkli broşür, Freya'yı kenara kaldırmadan önce ayaklarımın dibindeki halıya d  yor.

Kahretsin, onu istiyorum ama önce a layan amının tadını bilmem gerekiyor. Kolları boynumda asılı kaldı ve onları serbest bırakmak için uzandım.

"Seni tatmak zorundayım. Sen de arkana yaslanıp bunu kabul etmelisin," diyorum.

Gözlerinin d n  t   koyu yeşil yansıtıcı havuzlarda  ehvet kıvılcımları var. Derinliklerinde kaybolmak ve çıkış yolunu asla bulamamak istiyorum.

"Yap  unu," diye karşılık veriyor, ellerini masaüstüne dayıyor, biri kalçalarının iki yanında. Bacaklarını açmış, bekliyor. Sonra fırlatıyor

Başını arkasındaki tuğla duvara yaslıyor ve uzun sarı saçları omuzlarından aşağıya, sırtına doğru akıyor. Meme uçları sivri tepeler halinde dikkatimi çekmek için yalvarıyor. Daha önce hiç bu kadar güzel bir manzara görmemiştim.

Başımı eğiyorum ve onun baştan çıkarıcı tomurcuklarından birini ağzıma alıp çakıllı ucunu dişlerimin arasında yuvarlıyorum.

Giderek artan yüksek sesli solumaları dilimi ve ellerimi yönlendiriyor, kürelere masaj yaparken uyguladığım baskıyı yönlendiriyor ve pembemsi tepelerini emip kısıtıyor.

Kahretsin, göğüsleri mükemmel, tıpkı diğer her şeyi gibi. Ve başka bir arzu dalgası doğrudan sikime vuruyor. Ama keşfedilecek ve tapılacak daha çok şey var.

Önünde diz çöküp kremi açık kalçalarının arasındaki cennete hayranlıkla bakıyorum. Kesilmiş, açık renk saçlarından oluşan bir iniş şeridi, daha fazlasına olan parlak ihtiyacını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

"Kahretsin, çok güzelsin." Keşke daha fazla kelimem olsaydı -onu tanımlamak için daha iyi kelimeler- ama dillerimiz birbirine karıştığında onları çalmış gibi görünüyor. Ya da belki sikimi kuru kuru içtiğinde. Duyusal nöronlarım tekledi ve bir daha asla eskisi gibi olacaklarından emin değilim.

Başını aşağı eğiyor, bakışları kalın kıvrık kirpiklerinin arasında zümrüt kırıntılarından ibaret.

"Beni izlemek mi istiyorsun?"

Başını sallar ve birkaç altın tel öne doğru düşer.

"Yalamamı ister misin?" Öne doğru eğildim, başparmaklarımı am dudaklarının üzerine koyarak aralarını açtım ve dilimi kıvrımlarının arasında gezdirdim.

Verdiği nefesle bir soluk salıyor. Elleri beyaz parmak boğumlarıyla masanın kenarına sıkıca sarılıyor.

Bu hoşuna gidiyor.

"Ya da emmek?" Tekrar öne eğilip klitorisini hafifçe emerken bakışlarım onunkilerden hiç ayrılmıyor.

Bir eli uçarak omzuma konuyor; etime batan tırnaklarının sızısı ağzımı onun üzerinde tutuyor.

Buna bayılıyor. Ben de öyle.

Yumuşak sesler ağzından filtrelenmeden dökülüyor. Yalama ve emme arasında gidip geliyorum, amcığı dilimin üzerinde ağlıyor. O damlayan, muhtaç bir sıcak karmaşa ve vücudundan alabildiğim her zevk damlasını içmek istiyorum.

Bana daha iyi erişim sağlamak için kalçaları yukarı doğru eğiliyor. Ağzıma karşı sallanarak, yüzeyin hemen altında sallanan orgazma ulaşıyor.

"Parmakla sik beni" diye yalvarıyor. Ve istediği kadar yalvarabilir, ama onun muhtaç amını dolduracağım ilk şey benim sikim olacak, parmaklarım değil.

"Hayır," diye homurdanıyorum, ağzımı kısa süreliğine ondan ayırıyorum. "Sadece amının sikimi sıkmasını istiyorum."

İnliyor. "Argh! Bu çok ateşli."

Sırıtiyorum, bir elimi uzatıp baş ve işaret parmaklarımın arasında göğüs ucunu sıkıyorum. "Benim için gel. Zevkini içime çekmeme izin ver."

"Evet." Girdap gibi dönen dilimle klitorisini yakaladığımda dudaklarından fısıltıyla dökülen kelime.

Daha sert emdiğimde kalçaları kalkıyor ve altımda kıvranıyor.

Elleri kafa derimi kazıyor, orgazmı dilimi, ağzımı ve çenemi kaplayan kanalından sıkılırken yüzümü o a karşı tutuyor.

Evet, çok ateşliydi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Freya

"*Rusinan I pylsuendandum*," diye bağıriyorum, İngilizce kelimeler kullanmayı unutarak. "Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?" Rory bir yandan bana sırtıyor, bir yandan da

elini ağzında ve çenesinde gezdiriyor. Utanç verici derecede ıslak.

Gülüyorum. "Birebir İngilizce çevirisini beğeneceğinden emin değilim çünkü kulağa biraz tuhaf geliyor."

"İskoç olduğumu unutuyorsun. Alışılmadık deyimlerden payımıza düşeni alırız." "Tamam. 'Sosisli sandviçin ucundaki kuru üzüm' demek."

Kahkahalarla kükrüyor. Alnı, çıplak ve hâlâ ıslak olan kadınlık organımdan birkaç santim ötede, kalçamın üzerine düşüyor. İçimde bir yerlerde, daha dün tesadüfen tanıştığım bir adamın önünde çıplaklığımdan daha çok utanmam gerektiğini hissediyorum. Ama utanmıyorum ve bu aynı anda hem şaşırtıcı hem de özgürleştirici.

Sonunda başını kaldıracak kadar durdu ve şöyle dedi: "Bu çılgınlık. Sana orgazm yaşıyorum ve sen bunu haykırıyorsun." Ayağa kalkarken koyu renk gözleri hâlâ eğlenceyle parlıyor. Büyük, kalın gövdesi taş gibi sert karın kaslarına çarpıyor. Bunu biliyorum çünkü ona oral seks yapmak için aşağı inerken ellerimi her bir çıkıntının üzerinde gezdirdiğimden emin oldum.

Bakmaktan kendimi alamıyorum ve sonunda bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde, genişçe sırtıyor.

Ne diyordu? Doğru söylüyor. "Şaşırtıcı bir şeyi tanımlamak için kullanılan bir deyim. Önemli bir olay ya da inanılmaz bir deneyim."

"Evet, doğru. Katılıyorum." Rory'nin kapüşonlu gözleri, vücudumun üzerinde gezinen koyu erimiş çikolata kadar derin ve zengin, beni tüketiyor. Ama daha fazlasına ihtiyacım var. I

Orgazm olduğumda onun kalın aletini içimde hissetmek istiyorum. Parmaklarından mahrum bırakıldım ve etkileyici sikinden mahrum bırakılmayacağım.

Kollarımı boynuna dolamak için doğruluyorum ve göğüslerimi göğsüne bastırıyorum. "Sanırım şimdi beni becermen gerekiyor."

İri elleri kalçalarımaya saplanıyor. Morartıcı tutuşunun ardındaki çaresizliği seviyorum.

Ayağa kalkmak için masanın kenarından kayıyorum. "Yatak?"

Homurdanıyor ve bu sadece bir doğa belgeselinde vahşı bir hayvandan duyduğum derin, alçak bir ses. Bunu tekrar yapmasını istiyorum.

"Arkanı dön," diyor. Yanıt vermeme beklemeden kalçalarımı sıkıca kavırıyor ve yüzüm duvara dönük olana kadar vücudumu döndürüyor.

Vücudunu sırtıma yapıştırıyor ve öne doğru eğilerek göğsümün masaüstüyle aynı hizaya gelmesini sağlıyor. Pürüzsüz ahşap ısınmış bedenime karşı serin.

Dudakları kulağıma yakın. "Seni becermemi istiyorsun. Bunu kaldıracabileceğinden emin misin?"

"Evet," diye o kadar yüksek sesle bağıriyorum ki başı geriye savruluyor ve avuç içleri kalçalarımaya daha da gömölüyor.

"Masaya tutun," diyor. Parmaklarımı sert yüzeyin uzak kenarından kıvrırmak için uzanıyorum, kalçalarım yakın kenara bastırıyorum.

"Bacaklarını aç," diye emrediyor ve bacaklarımı yavaşça daha geniş açarken ereksiyonuna karşı kıvranıyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Freya?"

"Belki." derken gülümsediğimi göremiyor. Bu konuda ne yapacaksın?" Onu kasıtlı olarak kışkırtıyorum.

Ondan hırıltılı bir kahkaha yükselir. "Seni becereceğim." Bir elini açık bacaklarımın arasına uzatıp bir parmağını damlayan kıvrımlarımda gezdiriyor. "Ve bu o kadar iyi olacak ki çığlık mı atacağını yoksa ağlayacağını mı bilemeyeceksin." Diğer eli saçlarıma dolanıyor ve başımı çevirmem için beni nazikçe ikna ediyor. Çıplak boynumdaki yumuşak deriyi ısıriyor. "Benim tercihim adımı haykırman olurdu."

O kadar ıslağım ki, iki parmağını içime sokarken çıkardığı emme sesini duyabiliyorum. Amımın iç duvarlarında bir sızı hissediyorum ve kalçalarım elini sıkıyor.

"Evet." Sesim boğuk, öylesine ezici bir ihtiyaçla kaplı ki, masanın üzerinde yatıyor olmasaydım bacaklarım çökecekti.

"Orada kal." Soğuk hava sırtıma çarpmadan ve tüylerim diken diken olmadan önce komutu sertti.

Nereye gidiyor? Yanağımı masaya dayayarak çantasının olduğu odanın diğer tarafına gidişini izliyorum. Beni vaat ettiği zevkten mahrum bırakacağı korkusuyla pozisyon değiştirmeye cesaret edemiyorum. Bir folyo paket kırılıyor ve tuttuğum nefes serbest kalıyor. Prezervatifi takışını izliyorum, aleti gururlu ve sert duruyor. Parmaklarım bunu onun için yapmak için kaşınıyor. Bir dahaki sefere! Benim yapmama izin vermesi için ısrar edeceğim.

Rory daha önce birlikte olduğum tüm erkeklerden daha iri ve beklentiyle kalçalarımı sıkıyorum. Onu izlediğimi fark edince başını kaldırıp sırtıyor. Arzumu görüp görmemesi umurumda değil. Onu ne kadar çok istediğimi bilmesini istiyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor, bana doğru dönerek. O arkamda sıraya girerken başımı çeviriyorum.

"Çok hazırım!"

Ama yine de beni bekletiyor. Onun yerine, parmakları içeri dalıyor. Bir kere. İki kez. Üç kez, içeri ve dışarı pompalıyor.

Hayal kırıklığı çenemi ağrıtıyor. "Rorrryyy," diye mırıldanıyorum.

Üzerime eğilmeden önce siki girişimi dürtüyor. "İstedğin bu mu?" Bir santim içeri itiyor, sonra bir tane daha ve bir tane daha.

Masayı sıkıca kavrayıp kendimi yerimde tutuyorum.

Dayanılmaz bir yavaşlıkla beni dolduruyor. "*Hradar. Hradar...* Lanet olsun, daha hızlı," diye talep ediyorum, İngilizcemi yine unutarak.

Ve güçlü bir hamleyle taşaklarını içime soktuğunda nefesim ciğerlerimden fişkırıyor.

Hiç bu kadar gergin, bu kadar dolu hissetmemiştim. Ciğerlerimi havayla doldurmak için nefes nefese kalıyorum, nefes alamazsam bayılabileceğimi düşünüyorum. Orgazmıma çok az kaldı.

Tekrar derinlere dalmadan önce biraz geri çekiliyor. Kalçalarım masaya çarpıyor ama acı hissetmiyorum. Gerilme o kadar enfes ki, başka hiçbir şeyin önemi yok. Tekrar ve tekrar, geri çekiliyor, sonra beni dolduruyor.

Kaslarım kasılıyor, sonra gevşiyor... ta ki kontrolden çıkana kadar.

"*Fjandanum,*" diye bağıriyorum ve İzlandaca'da sikiş anlamına gelen bu sözcük odanın içinde yankılanıyor, ancak kısa bir süre sonra boşalan Rory'nin yüksek sesli iniltisiyle bastırılıyor.

Uzun bir nefesle üzerime yığılıyor ve ben onun sıcak, her şeyi kuşatan kucağının tadını çıkarıyorum.

"Seni eziyor muyum?" diye soruyor, nefesi hâlâ kesik kesik.

"Hiç de değil. Ama yatak ikimiz için de daha rahat olabilir."

Kıkırdıyor ve nefesi kulağımı gıdıklıyor. Ona daha yakın sarılmak istiyorum ve normalde sarılan biri değilimdir.

"Orada kal," diyor benden uzaklaşarak.

"Aman Tanrım, bir tur daha atmaya hazır olamaz mısın?" Soruyorum ama yine masadan kalkmıyorum, omzumun üzerinden prezervatifi atarken onu izliyorum. "Çünkü sana söylemek zorundayım, iki orgazm beni tamamen mahvetti."

Bitişikteki banyodan dönüp beni bir elften daha ağır değilmişim gibi kollarına almak için odanın karşısına geçerken bu kez kahkahası tamamen serbest kaldı.

"Beni de mahvettin," diyor göğsüne yaslandığımda.

Yatağa doğru yürüyor, eğilip yorganı geri çekiyor ve beni yatağa yuvarlıyor.

Ortaya çıkan su dalgasına biniyorum. Altımda sallanışına kıkırdıyorum. "Bunun üzerinde seks yaptığınızı hayal edin."

Kaşlarını imalı bir şekilde kaldırıyor. "Belki de hayal etmek zorunda kalmayız.

Yuvarlan da atlayayım."

Tam bir dönüş yapıyorum ve su durulmadan önce, Rory yanıma yerleşirken bir aşağı bir yukarı sallanıyorum. Dalgaların bizi bir araya getirmesine izin verdim.

Beni kollarının arasına almak için uzandığında, "Bu yatak çılgınca ama çok eğlenceli," diyorum mutlulukla.

"Sen içindeyken kesinlikle daha eğlenceli."

Ona biraz daha sıkı sarılıyorum ve çok geçmeden hafifçe sallanmaya başlayınca yorgun bir uykuya dalıyorum.

***

Pazar

Sıcak, memnun ve her yerim ağrıyarak uyanıyorum. İç duvarlarım dün gece ciddi bir egzersiz yaptı ve kendimi harika hissediyorum. Rory'nin klitorisimden kanalıma kadar her santimi yalayıp yutması, sonra beni germesi

onun kalın sikinin etrafında, zihnimde tekrarlanıyor. Sanırım bu, o coşku dolu anları hatırladığım ilk ya da son sefer olmayacak.

Bir gecede üç kez orgazm olmanın mümkün olduğunu kim bilebilirdi ki? Ben değil, ama artık biliyorum.

Gece bir ara tekrar bir araya geldik. Bu sefer daha yavaş ve yürek parçalayıcı derecede nazikti ama aynı derecede patlayıcıydı. Vaktimi çok hevesli genç erkeklerle harcamak yerine daha yaşlı ve deneyimli bir sevgili edinmenin faydalarını fark ediyorum. Belki de Rory her yaştan erkek arasında istisnai bir sevgili olarak özellikle yetenekli olduğu içindir. Sebep ne olursa olsun, gerçekten umurunda değil. Çünkü burada, çıplak vücudunun sıcaklığına yakın yatarken düşünebildiğim tek şey, tekrarını istediğim. Adamın dün gece verdiği her orgazm bir öncekinden daha büyük ve daha iyiydi ve ne kadar yükseğe çıkabileceğimizi merak ediyorum.

Yatak hafif bir su kabarmasıyla altımda kayıyor ve saniyeler sonra iri bir el kalçamı kavrayıp beni daha yakına çekiyor. Sabah odununun belime sertçe vurması uyanık olduğunun açık bir işareti.

Vücudumun etrafına ve bacaklarımın arasına uzanırken avuçları ağır bir okşamaya dönüşüyor. Evet, hayal ettiğim şey buydu.

Bir parmağı nemli dikiş yerim boyunca bir keşif yolculuğuna çıkıyor, klitorisimde durmadan önce her kaydırışta uyluklarımı birbirinden ayırıyor. Başparmağıyla üzerinde yavaş daireler çiziyor.

"Günaydın prenses," diye mırıldanıyor kulağıma. "Bensiz edepsiz şeyler mi düşünüyorsun?"

"Olabilir. Bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bolca," diye homurdanıyor, sonra ağzı açıkta kalan boynumun yumuşak derisine kenetleniyor ve beni işaretliyor. Orgazmın kıpırtıları yoğunlaşıyor. Bedenim bu sabah onun dokunuşunu tanımış gibi görünüyor.

Ağzı, eli ve sert siki artık sırtıma baskı yapıyordu.

Önce iki, sonra üç parmağını içime sokuyor ve duvarlarım açgözlülükle parmaklarının etrafında kenetleniyor.

Dudaklarımdan mırıltılı bir "Evet"

dökülüyor. Kahretsin, çok iyi.

Kalçalarım sallanıyor, daha önce hiç hissetmediğim hisler vücudumda sıçrayıp yoğunluğu artarken eline biniyorum, ta ki bir vınlamayla patlayıp parmaklarını kaplayan zevki serbest bırakana kadar.

Kapalı göz kapaklarımdan ardında ateşli bir kıvılcım yağmuru parlıyor.

Göğsümün derinliklerinden, kalbimin olduğu bölgeden duyulabilir bir inilti yükseliyor.

Bir orgazm daha ve sonunda yataktan çıkıp duşa giriyoruz. Giyinmemiz için bir saat daha geçmesi gerekiyor. Annemi ziyaret etmek için hastaneye gitmeden önce üzerimi değiştirmek için eve gitmem gerektiğini bildiğimden kollarımı deri ceketimin içine sokuyorum. Dün geceki altın rengi elbisemle gelirim beni sorguya çekeceği soruları düşünmeye bile değmez. Rory hakkındaki düşüncelerimi kimseyle paylaşmaya hazır değilim, çünkü bunlar kafamı karıştırıyor.

Sadece bir geceydi ama aramızdaki cinsel kimya daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi. Sadece birkaç gün sonra bile bu kadar derin bir bağın nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum.

Boy aynasının önünde durup parmaklarımı saçlarımda gezdirdikten sonra başımın tepesinde dağınık bir topuz yapıyorum. Evde tarayana kadar böyle idare etmek zorundayım. Yansımda Rory arkamda belirliyor, kollarını belime doluyor. Ellerimi ön kollarına koyuyorum, bakışlarım damarların iri ellerine doğru izlediği yola odaklanıyor. Vücudunun her santimi mükemmel görünüyor ve hissettiriyor.

"Annemi ziyarete gitmem gerek," diye mırıldanıyorum, bu anın sonumuz olmamasını umarak ama nasıl daha fazla olabileceğimizi bilmeden.

"Biliyorum."

"Bugün ne yapmayı planlıyorsun?" Bu sorunun kulağa umutsuzca gelmesinden nefret ediyorum, bu yüzden zoraki bir gülümsemeyle "Ziyaret edilecek başka binalar var mı?" diye ekliyorum.

"Hayır." Omzumun üzerinden eğilip boynuma bir dizi öpücük konduruyor, ben de ona daha iyi erişebilmek için başımı eğiyorum. Kulağıma ulaştığında, "Birlikte daha fazla zaman geçirebileceğimizi umuyordum" diye fısıldıyor. Boynuma üç öpücükten oluşan bir dizi daha bırakıyor. Başım omzuna yaslanıyor. "Belki anneni ziyaret etmeyi bitirdikten sonra?"

Kapüşonlu gözlerle aynadaki yansımasını izliyorum. Birlikte nasıl göründüğümüzü seviyorum. Birbirimize aitmişiz gibi.

"Onu görmek için benimle gelmek ister misin?"

Başını kaldırıp bana bakıyor. "Şimdiden ailelerle tanıştın mı? Dün gece iyi olduğumu biliyorum ama o kadar da iyi değildim" diye takılıyor.

Elimi boynuna dolamak için kolumu kaldırıyorum ve o an aklıma geliyor. Az önce ne yaptım ben? Kolumu bıraktım ve alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. O haklı; onu annemle tanıştırma fikri çok saçma. Çok erken. Hayır, çok erken değil. Daha çok benim için tamamen karakter dışı. Bu benim için

Bir erkekle yattığımda ne yaptığımı. Biriyle çıktığımda, çok rahat olmakla, bir ilişki ya da bağıllık istememekle suçlanan kişi ben oluyorum. Onlara kesinlikle annemle tanışmalarını teklif etmiyorum.

Yüzümü ona dönmem için beni döndürüyor, sonra başparmağını alt dudağımda gezdirerek onu serbest bırakıyor. "Annenle tanışmak istiyorum. Eğer eminsen?"

Birkaç kez göz kırptım. Emin değilim. Ama onunla tanışmaya istekli olması beni sözsüz bırakıyor. Gerçekten, tam da onun hakkında beni sorgulamasını istemediğimi düşünürken beni onunla tanışmaya davet etmeye iten şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tanrım, yalnız kaldığımızda bazı soruları olacak. Kafamda bir endişe çekirdeği kök salıyor; belki de beklemeyecek ve bana o anda ve orada onun hakkında sorular soracak. Bunu bilmeme imkân yok çünkü onu tanıştırdığım son erkek, ben ortaokuldayken bir dans partisinde benimle çıkmıştı.

Rory'nin başını kendime doğru çekmek için uzanıyorum, böylece ağzımı onunkine kapatabiliyorum.

Ve tüm şüphelerim içimden sökülüp atıldığında, gidiyoruz.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Rory

Freya'nın annesiyle buluşmaya gittiğime inanamıyorum. Onun da inanabildiğinden pek emin değilim, çünkü arabasını otoparkta bıraktığımızdan beri tek kelime etmedi. Bu birlikte olduğumuz ve konuşmadığımız en uzun süre. Bu beni geriyor ve Freya'nın ellerini sabit tutamamasına, yanlarında sıkıp açmasına bakılırsa, onun da aynı şeyi hissettiğini tahmin ediyorum.

Asansör yükseldikçe yükselen kat seviyelerine bakarken elini saçlarının arasında gezdiriyor. Ona dokunmaktan bir an daha kendimi alıkoyamayarak kolumu ona doluyor ve yanıma çekiyorum. "İstersen dışarıda koridorda bekleyebilirim?"

"Hayır, hayır. Sorun değil, içeri gelebilirsin. Annem hastanede tıklıp kalmaktan nefret eder ve yeni biriyle tanışmak hoşuna gidecektir."

İkna olmadım, özellikle de metal kapılardaki bulanık yansıması bana yine alt dudaklarını çiğnediğini gösterdiğinde. Bu beni tahrik etmemeli.

"Daha ne kadar sürecek?" Bu yarım yamalak soruyu onu konuşturmak için umutsuz bir çabayla soruyorum. Sorulara cevap verirken dudaklarını seksi bir şekilde ısırılmaz.

Dönüp bana bakıyor, kaşları kırıışmış. "Pardon?"

"Burada daha ne kadar kalması bekleniyor?" Sonunda soruyu tam olarak söyleyebildim.

"Oh. Sadece iki gün daha, sanırım." Asansör zıplayarak durdu ve biz çıktık.

Yan yana, uzun beyaz koridor boyunca yürüyoruz, dezenfektan kokusu o kadar güçlü ki artık Freya'nın taze, tatlı parfümünün kokusunu alamıyorum. Ona doğru eğilip derin bir nefes alıyorum, ondan belli belirsiz bir iz yakalamaya çalışıyorum.

Başını arkaya yatırıyor. "Az önce beni kokladın mı?"

Belki de düşündüğüm kadar kurnaz değildim. Omuz silktim. "Evet. Kokunu seviyorum ve dezenfektanı sevmiyorum."

Gülüyor ve bu onun içindeki gerginliği emip yok edecek bir güce sahip gibi görünüyor. Birdenbire tekrar kaygısız, mutlu Freya'ya dönüyor ve ben de elini sıkamak için ona uzanıyorum.

"Bu biraz ürkütücü değil mi?" Ben soruyorum.

"Hiç de değil. Hoş bir şey." Annesinin odasının kapısına vardığımızda benimkini daha sıkı kavıyor. "Hazır mısın?"

"Evet. Ya sen?"

"Elbette," diyor kapıyı iterek içeri girerken.

Bir hastaneden ziyade dört yıldızlı bir otel gibi dekore edilmiş odanın ortasında bir yatak var. Yatakta bir yığın yastığın üzerinde Freya'nın daha yaşlı bir versiyonuna benzeyen bir kadın yatıyor ve yatağın kenarında oturan bir adama gülümsüyor. Adamın sırtı bize dönük ve kadının elini tutuyor gibi görünüyor. Freya annesinin bir partneri olduğundan bahsetmemiştii.

Yanımda, Freya soluk soluğa beni durdurmaya çalışıyor. "Pabbi?" diye haykırıyor, sesi doğal olmayan bir şekilde yüksek.

Son birkaç gündür Freya'nın babasından İzlandaca bir kelime kullanarak bahsettiğini duydum ama yüz ifadesine bakılırsa bugün onu tekrar görmeyi beklemiyordu. Aile dinamiğinden emin değilim - *uzun hikayeyi* henüz benimle paylaşmadı - ama üçü arasında çok fazla sevgi olduğu açık.

Adam sırtı dönüyor. Ve şimdi de ben iki kez bakıyorum.

Midnight Sons'ın baş gitaristi Jon'un burada ne işi var? Ya da daha doğrusu, Freya neden Midnight Sons'ın gitaristi Jon'a baba dedi?

Freya ve babasının arasına bakarken ağzım bir karış açık kalıyor. Artık görebiliyorum. Onun gözlerini almış.

Babasının ünlü bir rock yıldızı olduğunu bana ne zaman söyleyeceğini merak ediyorum. Gerçekten önemli olmadığını biliyorum, ama sanırım dünkü konuşmalarımızın bir yerinde onunla öğle yemeği için buluşacağını söylediğinde

kim olduğundan bahsetmenin tam zamanı olurdu. En azından o zaman burada durup bir Japon balığı gibi aval aval bakmazdım.

Elimi bırakıyor ve ona doğru ilerliyor. Jon ayağa kalkıyor ve annesine sarılabilmesi için kenara çekilmeden önce onu kucaklıyor.

Babasına döndüğünde yüzündeki gülümseme muhteşemdi. "Bu sabah ilk uçakla gideceğini sanıyordum?"

"Öyleydim ama en sevdiğim iki kızımın daha fazla zaman geçirmenin çok daha önemli olduğuna karar verdim."

Annesinin bakışları bana düşmeden önce onları süzüyor. Hâlâ kapının yanında garip bir şekilde duruyorum, şimdiye kadar odadaki diğerleri tarafından unutulmuşum.

"*Merhaba*. Sen Freya'nın adamı Rory olmalısın," diye soruyor, ismimdeki *r*'leri yuvarlarken aksanı Freya'ninkinden biraz daha kalın.

"Anne, o benim erkeğim değil. O... bir arkadaş." O da bana gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine tam olarak ulaşmıyor ve bugün ilk kez bunun dostça bir gülümseme olmadığını görüyorum. Gerginliğine dair tüm işaretler gitmiş, yerini hiç hoşlanmadığım bir soğukkanlılık almıştı. Dün gece yaptığımız şeyin arkadaşlığın çok ötesinde olduğunu düşünmüştüm. Sanırım yanlışmışım.

İnternette bir yerde İzlandalı kadınların seks söz konusu olduğunda kültürel olarak liberal ve iddialı olduklarını okuduğumu hatırlıyorum. Freya'nın bana neyi sevdiğini ya da ne zaman daha hızlı ya da daha sert yapmam gerektiğini söylemekte hiçbir sorunu yoktu. Görünüşe göre onun benden hoşlandığını hayal ettiğim şey, güçlü, bağımsız bir İzlandalı kadın olarak bir akşamın tadını çıkarmasıydı. Oyun oynamıyordu, sadece görünüşümü beğendiği ya da iyi vakit geçirebileceğimi düşündüğü için seks yapmak istiyordu. Bu düşüncelerin hepsi saniyeler içinde kafamda birbirinin içine giriyor. Ailesiyle ilk kez tanışırken bunların her biri tamamen uygunsuzdu.

"Rory, bu annem Andrea ve babam Jon."

Mırıldanarak selam verdikten sonra önce Jon'un, sonra da Andrea'nın elini sıkmak için öne çıkıyorum. Tüm bunlar beni çok aşıyor ve onunla hastaneye gelme kararımın ciddi anlamda pişmanlık duyuyorum. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bir daha bir kadının ailesiyle tanışmama engel oldu. Pansiyonda onun dönmesini beklemeliydim.

Hava durumuyla ilgili akla gelebilecek her konuyu ele aldıktan sonra beni sorguya çekmeye başladıklarında işler pek de iyiye gitmiyor. Freya konuşmayı dün ziyaret ettiğimiz yerlere yönlendirmek için cesur bir çaba sarf ediyor. Ama annesi

Freya sonunda duymak istediğim sözleri söyleyene kadar caydırıldım. "Gitmemiz gerekiyor."

Ancak bugün için planlarımızı sorana kadar işkenceli sorgulama bitmiş sayılmaz. Freya'nın soruyu geçiştirme şeklini fark etmemek zor, konuşmayı akıllıca annesinin hastaneden ne zaman çıkmayı beklediğine geri döndürüyor.

Garip bir şekilde, o odada geçirdiğimiz yarım saat boyunca bahsedilmeyen şey Freya'nın babasının uluslararası alanda tanınan bir yıldız olması. Büyürken Midnight Sons'ın büyük bir hayranıydım ve hala öyleyim. Bir kızı olduğundan hiç bahsedildiğini hatırlamıyorum ama sanırım ben sadece müzikleriyle ilgileniyordum. Özel hayatları umurumda bile değildi. Bugüne kadar öyleydi. Duygularım aynı ölçüde karşılık bulmasa da Freya'dan çok hoşlanıyorum ve onun ve ailesi hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum.

Freya'nın o gün için annesinden ödünç aldığı küçük mavi Kia SUV'ye dönüyoruz. Ben biraz sarsılmış hissediyorum, o ise pek etkilenmiş görünmüyor. Midnight Sons'ın en çok satan kitaplarından biri olabilecek bir melodiyi mırıldanarak yanımda adeta zıplayarak ilerlerken dünyada hiçbir şeyi umursamıyor gibi görünüyor. Aklımdaki tüm sorular midemin çukurunda bükülmüş bir kafa karışıklığı yumağına dönüşmüş gibi görünüyor ve anlamlandırmaları haftalar alabilir. Ama benim sadece bir günüm var.

"Biraz eğlenmeye hazır mısın?" diye soruyor, tamamen güneş ışığı ve ışık, bu da içimdeki çalkantıyı hafifletmeye yardımcı olmuyor. Yine de günü birlikte geçireceğimiz için mutluyum çünkü umarım bu Freya ile aramda neler olup bittiğini tam olarak anlama şansına sahip olacağım anlamına geliyor.

"Evet." Ama kısa cevabımın ardındaki endişeyi ben bile duyabiliyorum.

"Güzel. Seni sıcak bir yere götürmek istiyorum, bu yüzden mayo getir." Neşesi biraz boş geliyor. Belki de tepkisini yanlış yorumluyorum.

"Mavi Lagün olabilir mi?"

Dalgalanan sarı saçlarını omzunun üzerinden savurarak gülümsüyor ve bu sefer gülümsemesi daha samimi. Konsola doğru uzanıp ağzımla onun neşesini yakalamamak imkansız. Hastaneye geleli bir saatten az oldu ama ona dokunmayalı çok uzun zaman olmuş gibi hissediyorum.

Öpüşmemiz anında hararetleniyor, dillerimiz düello ederken parmaklarım altın saç tellerine dolanıyor ve onunkiler kafa derimin arkasını kazıyor. Tırnaklarının tenimde iz bırakmasına bayılıyorum; benim gibi sahiplenici

ona ait. Keşke bu durum bir hafta sonundan daha uzun süre devam edebilseydi. Ama ikimiz de bunun mümkün olmadığını biliyoruz ve bu da elimden geleni yapma arzumu körüklüyor. Eğer bu onun için sadece eğlenceli ve seksi bir hafta sonuysa, bunu kabul edebilir ve hayal kırıklığı duygularımı bastırabilirim.

"Eğer durmazsak senin pansiyon odandan fazla uzaklaşamayacağız," diye mırıldanıyor, sesi boğuk.

"Bu fikirde yanlış bir şey görmüyorum. Orası da sıcak."

Yumuşak kahkahası kalbimin ulaşmasını istemediğim kısımlarına dokunuyor. Kendini çoktan unutulmaz kıldı ve benim üzerimdeki etkisinin daha fazla bir şeye dönüşmemesini sağlamam gerekiyor.

"Peki, önce benim maceram. Daha sonra, senin macera versiyonun için odana dönebiliriz." Sürücü koltuğuna geri oturur ve saçlarını yüzünden geriye doğru tarar. Koltuğunda biraz kıpırdanarak kontağı çeviriyor.

"Bu bir plan." Ses tonumu hafif ve rahat tutuyorum.

Dün gece duygularımı serbest bıraktım ve bugün çok daha temkinli olacağım. Keşke su yatağında bitkin bir halde yattığımız, çıplak uzuvlarımızın birbirine mükemmel bir şekilde uyan yapboz parçaları gibi sarmaş dolaş olduğu anılar bu kadar net olmasaydı.

Hastanenin bahçesinden çıkarken, yolcu koltuğuna yerleşmeden önce ciğerlerimden daha rahat bir nefes almaya zorluyorum. Freya bizi şehrin caddelerinde dolaştırıyor, sağa sola dönüşler yapıyor, ta ki ben tamamen yönümü şaşırana kadar ve çok geçmeden iki şeritli büyük otoyollardan birinde hızla ilerliyoruz. Bu, adanın etrafındaki dokuz yüz millik çevre yolunun bir parçası olmalı. Kilometrelerce ilerledikçe, manzara renkli evlerden ağaçsız, çorak bir alana ve uzakta karla kaplı dağlara doğru kayıyor. Yolun her iki tarafındaki zemin yeşil-gri yosun kaplı kayalarla kaplı. Hiçbir kaya diğerlerinden daha uzun durmuyor. Bu sert volkanik şekilli manzara İzlanda için alışılmadık değil ama dünyanın seyahat ettiğim diğer yerlerinden farklı.

"Doğa el değmeden bırakıldığında güzeldir," diye gözlemliyorum.

"Mmm," diye katılıyor Freya. "Ve İzlanda bunu en yeni ve en ham haliyle gösteriyor. Volkanik faaliyetler ve sert kışlar manzarayı bükmeye ve şekillendirmeye devam ediyor. Dublin'deyken tüm bunları özlüyorum."

"Geri taşınmayı düşünüyor musunuz?"

Başını sallıyor ve omuzlarına bir altın yağmuru düşüyor. "Yakın gelecekte değil, ama belki bir gün."

"Bana ailenizden biraz daha bahseder misiniz?" Bu kez sorularımı geiştirmeyeceğini umarak soruyorum. Özellikle de artık babasının kim olduğunu biliyorum, daha önce sahte neşesinin nedeninden şüphelenmiştim.

"Babamı tanıdın, değil mi?" diye soruyor, bakışlarını kısa bir süreliğine benimkilere kaydırdıktan sonra tekrar düz zifte çeviriyor.

"Evet, onu hemen tanıdım. On beş yıldır Midnight Sons hayranıyım."

"Ben de."

"Çok hoş. Ama neden bundan bahsetmedin? Onu bugün görmeyi beklemediğini biliyorum, ama onunla öğle yemeğine gitmekten bahsederken bu önemli bir şeydi. Sadece babanın pek ortalıkta olmadığından bahsettin."

Omuz silkiyor. "Alışkanlık, sanırım." Derin bir nefes alıyor. "Hayır, bu bir yalan. Dur bakalım." Başını soldan sağa çeviriyor, dönüş işaretini vermeden önce aynalarını kontrol ediyor. Yolun kenarındaki bir tabela beni daha dik oturtuyor.

"Viking Dünyası Müzesi'ne mi gidiyoruz?" Dönüp ona bakarak sordum. Burası hakkında bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum ama görebileceğimi ummuyordum. Kaşlarım çatılıyor. Neden burada duruyoruz?

"Bu, konuşabilmemiz için planlanmamış bir yol sapması."

"Evet, doğru. Bu tür dolambaçlı yolları severim. Bina Gudmundur Jonsson tarafından tasarlandı."

Yumuşak kahkahası göğsümde bir şeylere dokunuyor. "Bunu hiç düşünmemiştim. Ne mutlu bir tesadüf?" Alt dudağını çiğniyor. "Araba kullanırken garip aile dinamiğimi açıklamak zor."

Arabayı park yerine çekiyor. "Vay canına, bu çok özel bir şey, değil mi?" diye haykırarak ön camdan karşıımızdaki sıra dışı yapıya bakıyor. "Buraya daha önce hiç gelmemiştim."

Müze girişine, Jonsson'un tasarımının amacı ve odak noktası olan replika Viking gemisi *Icelander* hakimdir. Uzun dikdörtgen salonun en ucunda, yakındaki limana bakan bir pencere duvarı var ve kafe de burada yer alıyor.

Kafeye yaklaştıkça burnuma cazip yiyecek kokuları geliyor ve midem gurulduyor. Kahvaltı sadece büyük bir paket kahveydi ve vücudumu beslemek için bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Özellikle de dün geceki ve bu sabahki yoğun aktivitelerden sonra.

"Hadi yemek yiyelim," diye öneriyorum ve Freya'nın başı hevesle onaylarcasına sallanıyor.

İkimiz de lezzetli aromanın kaynağı olan ıstakoz çorbasını sipariş ediyoruz ve iki katlı pencere duvarının yanına oturuyoruz. Buharlı kaseler, bir sepet sıcak ekmekle birlikte önümüze konduğunda Freya ailesinden bahsetmeye başlıyor.

"İnsanlara babamın kim olduğunu asla söylemem. Ne arkadaşlarıma, ne de başkalarına. Bunun bir alışkanlık olduğunu söylediğimde, bu doğrudur. Hayatım boyunca bu gerçeği sakladım. Yani ailem ve babamın yakın arkadaş çevresi dışında kimse bilmiyor." Derin bir nefes alıyor. "Sen de bunu kendine saklarsan çok memnun olurum."

Başımı sallıyorum ve o da devam ediyor. "Gerçi bugünlerde muhtemelen o kadar da önemli değil. Ama ben küçükken, annem ve babam bunu bir sır olarak saklamanın hepimiz için en iyisi olduğuna karar verdiler. Annem ve babam çocukluklarından beri çok iyi arkadaşarmış. Yan yana büyümüşler. Ancak Midnight Sons'ın ilk kayıt sözleşmesini imzalamasını kutladıkları geceye kadar aralarında hiçbir zaman romantik bir şey olmamış. Görünüşe göre büyük bir parti varmış, çok fazla içki içilmiş ve olaylar birbirini takip etmiş. O gece bana hamile kalmışlar ve bir hafta sonra babam ve grup ilk albümü kaydetmek için Londra'ya gitmişler."

Freya çorba kâsesinin içinde kaşığı evirip çeviriyor. Soğutmaya mı çalışıyor yoksa hikayesini anlatırken kendini rahatsız mı hissediyor emin değilim.

Hâlâ yere bakarak devam ediyor. "Annem ona hamile olduğunu ve beni kendi başına büyütmek istediğini söylemiş. Özellikle de ben doğduğumda grup ilk bir numarasını kutlarken bu çok mantıklıydı. Babam doğumumda yanımdaydı ve İzlanda esintili mücevherler tasarlayan başarılı bir kariyeri olmasına rağmen anneme her zaman destek oldu." Bir kaşık çorbayı dudaklarına götürüyor, üzerine hafifçe üflüyor, sonra el sürmeden kaseye geri koyuyor. Bu onun için kolay olmamalı, sıkı sıkıya saklanan aile sırrını paylaşmak.

Kâseyi elinden bırakarak ellerini önündeki masanın üzerinde birleştirdi. "Grubun ünü arttıkça, yapılacak en iyi şeyin aile bağlantımızı gizli tutmak olacağına karar verdiler."

"Ve ikisi de evlenmedi mi?" Freya'nın anne ve babasıyla geçirdiğim kısa süre içinde gerçek bir çift gibi görünüyorlardı. Jon'un yatağın kenarında annesine yakın bir şekilde oturmaya devam etmesi ve biraz sonra elini onun elinin üzerine koyması. Arkadaşıktan öte bir şey gibiydi.

"İzlandalı kadınlar güçlü ve yeteneklidir. Bize bakması için bir erkeğe ihtiyacımız yok."

Bana yöneltmek istese de istemese de mesajı açık ve net bir şekilde alıyorum. "Hiç şüphem yok. Aynı özellikleri sende de görüyorum."

Bana bakıyor ama bir şey söylemiyor.

Kulağa garip bir aile durumu gibi geliyor, ancak benimkinin alkolik, istismarcı bir babayla örnek bir aileden uzak olduğu göz önüne alındığında, neyin normal olduğu konusunda en iyi yargıç ben değilim. Freya'nın bana anlattığına göre, en azından mutlu ve istikrarlı bir çocukluk geçirmiş.

Kaşığımı kremalı çorbaya daldırıyorum. "Mmm, bu tam anlamıyla harika." Freya şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor ve kendi kâsesini tekrar yaklaştırıyor.

"İyi demek istedim. Gerçekten iyi." Isırık büyüklüğünde bir ıstakoz parçası daha alıp ağızma atıyorum. İlk tadımdan sonra kâseyi boşaltmam uzun sürmüyor.

Freya kaşığını bırakır, kendi kaşığının sadece yarısını yemiştir. Ailesi hakkında konuştuktan sonra daha sakin görünüyor. Hayatı boyunca babasını gizli tutmak zor olmuş olmalı.

"İyi misin?" diye sordum.

Göz kapakları yavaşça açılıp kapanıyor, sanki sorumu düşünmek için biraz zamana ihtiyacı varmış gibi.

"Evet. Evet, iyiyim. Hazırsan gidebiliriz."

Başımı sallıyorum ve arabaya kadar onu takip ediyorum, ihtiyacı varmış gibi görünen boşluğu ona veriyorum.

ONUNCU BÖLÜM

Freya

Biraz afalladım. Ailemin hikâyesini paylaştığımda kendimi hiç bu kadar çıplak hissetmemiştim. Babamın kim olduğunu bilen çok az insan var ve şimdi Rory de onlardan biri. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Göz ucuyla gizlice ona bakıyorum. Başını çevirmiş pencereden dışarı bakıyor. Bunu daha önce de yapıyordu ama o zaman konuşmaktan mutlu görünüyordu. Şimdi öyle değil. Taş gibi bir sessizlik içinde oturuyor ve biliyorum ki hepsi benim hatam. Bu sabah hiçbir şey yolunda gitmedi. Zevk ustası yakışıklı İskoç'un yanında uyandığım kısım hariç. Ama onun evinden ayrıldığımız andan itibaren gün tam bir felaketti.

Babamın bir arkadaşının özel uçağıyla Londra'ya dönmesi gerekiyordu. Annemi ziyaretimin bir sorgulama olmaması gerekiyordu. Ve Rory ile Mavi Lagün'e gittiğim günün eğlenceli olması gerekiyordu. Bunun yerine, kafamın içinde bir yığın karışık düşünce ve duyguyla sıkışıp kaldım.

Hayatım boyunca süren bir sırrın açığa çıkmasıyla başa çıkmaya ve ailem arasında neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum. Çünkü şüphesiz orada bir şeyler dönüyor. Tabii bir de Rory var. Onunla nerede duracağımı bilmiyorum. Belki de fark etmez çünkü yarın gidiyor. Ama artık babamın kim olduğunu biliyor. Beynim en büyük soruna geri dönüyor.

Bir gün aşırı hevesli bir muhabirin Jon Eriksson'un gizli kızı olduğumu keşfedeceği ve haberi tüm dünyaya duyuracağı korkusuyla yaşadım. Bu gerçekten utanmıyorum. Babamın başardıklarıyla gurur duyuyorum. Her zaman mücadele ettiğim şey, tüm arkadaşlarımın

Yıllar boyunca onlara nasıl yalan söylediğimi. Komşularımın artık annem ve benimle konuşmak istemeyeceğinden, aforoz edileceğimizden endişe ediyorum. Kariyerim daha başlamadan mahvolurdu. Ve annem bir daha asla mücevher siparişi alamaz.

Kendimi bildim bileli en büyük korkum buydu ve ne kadar mantıksız gelse de gerçeğe dönüşmek üzere olduğunu hissediyorum. En azından gerçekleşmesine en çok yaklaştığımız an bu. Rory yirmi altı yıldır aile sırrımızı kazara keşfeden tek kişi.

Blue Lagoon'a otomatik pilotta gidiyorum, zihnimi bulandıran bir kafa karışıklığı girdabı beni mutsuz bir ruh haline sürüklüyor. Bu sırada Rory sessizce pencereden dışarı bakmaya devam ediyor ve beni çılgın, çıldırmak üzere olan, paniğe kapılmış düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

Gördüğüm ilk boşluğa girip frene basıyorum ve motoru kapatıyorum.

"Hadi şu işi bitirelim," diye mırıldanıyorum kendi kendime, bu sabah lagüne gelmeyi ilk düşündüğümde hissettiğim coşkunun bir kısmını toplamaya çalışarak.

Rory'nin yüzü bana doğru dönüyor, kaşları çatılıyor.

Kahretsin, bunu yüksek sesle söylemek istememiştim ve rahatsızlığımı aşırı parlak bir gülümsemeyle maskeleyemeye çalışıyorum. O kadar zorlama ki çenem ağrıyor. Araştıran bakışlarından kaçarak arabadan atlıyorum. Bir şeylerin ters gittiğini biliyor. Yakışıklı yüzünü gölgeleyen her kaş çatma çizgisinde yazıyor.

Rory derimin çok daha derinlerini, en hassas, yumuşak yerlerime kadar görüyor gibi. Ve şu anda beni bir kitap gibi okuyor.

Lagünün doğal olmayan turkuaz renkli ılık suyunda bir saat boyunca yüzüyoruz. Silika çamur maskesinin ve yüzme barındaki soğuk biranın tadını çıkarmak yerine sadece hareketleri yapıyoruz. Kasıtlı ya da kazara birbirimize sürtünme, el ele tutuşma ve kahkaha yok. Her şeyin kolay ve rahat hissettirdiği dünün aksine. Sanki tamamen farklı iki insan gibiydik. Rory gitmemizi önerdiğinde neredeyse rahatlayarak iç çekecektim.

Reykjavik'e doğru yol alıyoruz ve ikimiz de bir sohbet başlatmaya çalışsak da, her girişimimiz başka bir garip sessizliğe dönüşüyor.

Bu öğleden sonrası, eski bir korkuyu rasyonalize edememem yüzünden mahvettim. Sanırım benden nefret ediyor ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Evinin önünde durduğumda daha fazla ilerleyemedim. İkimiz de arabadan indik ve bacaklarımı kurşun ağırlık gibi hissederek

Arka taraf. Bagajı açıp sırt çantasını almak için uzanıyorum, her şeyi kendi başına yapabilecek durumda olmasına rağmen. Her hareketimi izlediğini bilmek omurgamda bir ürperti yaratıyor ve dün olduğu gibi sıcak bir okşama yerine, tenimde gezinen buz gibi parmaklar gibi hissediyorum.

Yüzümü ona dönüyorum, elimde sıkıca tuttuğum sırt çantası aramızda aşılmaz bir engel oluşturuyor. Söyleyecek sözüm yok. Zihnim boş bir tuval, üzerine güzel bir resim çizmek istiyorum ama nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Yanağımı okşamak için uzanıyor, dokunuşu soğuk tenime karşı sıcak. Karanlık, dipsiz gözleri benimkilerde bir şey arıyor ama ne olduğundan emin değilim. Ağır bir iç çekişle elini yan tarafına bırakıyor. Sanırım aradığını bulamadı. Görüşüm bulanıklaşıyor ve dikkatimi göğsünün ortasına odakladığımda boğazımda düğümlenen yumruyu yutuyorum.

"Bana şehrinizi gösterdiğiniz için teşekkür ederim," diyor alçak, robotik bir sesle.

Neden bu kadar kibar olmak zorunda? Neden tüm bu saçmalıklara dur demiyor?

Sırt çantasını sert parmaklarımın arasından alıp geri çekiliyor. "Hoşça kal, Freya Jonsdottir. Benim için bir zevkti." Sözleri kalbime ulaşıyor ve onu biraz daha sıkıyor gibi. Ama sonra dönüp uzaklaşıyor.

Ona gitmemesi için bağırarak istiyorum. Ayağımı yere vurup gidemeyeceğini söylemek istiyorum. Ama artık çok geç. O çoktan gitti.

Göğsüm ağrıyor; aldığım her nefes acı veriyor. Ve arabaya geri binip gitmekten başka yapacak bir şey kalmadı.

Eve gitmedim. Onun yerine doğruca hastaneye gidiyorum. Henüz ziyaret saati olmaması umurumda değil, anneme ihtiyacım var ve beni durdurmaya çalışacak herkese meydan okuyorum.

***

"Anne, her şeyi berbat ettim." Yüzümü gömdüğüm çarşaflar sesimi hafifçe boğuyor. Yatağın kenarına çektiğim sert plastik bir sandalyede oturuyorum, kollarım çarşafların üzerine yığılmış ve başım için yastık görevi görüyor. Annem, canım yandığında her zaman yaptığı gibi saçlarımı nazikçe okşuyor.

"Neyin var bebeğim?" Sesi, gözyaşlarımı tutmak için ihtiyacım olan yatıştırıcı merhem.

"Yarın gitmesi gerektiğini biliyorum ama bu şekilde bitmesini istemedim." Boğazımdaki acı dolu yumruyu yutuyorum.

İç çekiyor. "Sanırım birkaç adım geri gitmeniz gerekebilir çünkü neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Yine de bahsettiğin kişinin Rory olduğunu tahmin edebiliyorum."

Ona bakmak için başımı hafifçe kaldırıyorum. "Tabii ki! Ve babamın kimliğinin ortaya çıkmasıyla ilgili aptalca, mantıksız korkularımın onunla yaşadığım eğlenceyi mahvetmesine izin verdim."

Gözlerini deviriyor. "Freya, sana defalarca söyledim, insanlar öğrenirse sorun değil. Neden sakladığınızı anlayacaklardır. Hem Rory'nin gidip basına anlatacağını ya da keşfini sosyal medyada paylaşacağını nereden çıkardın? Öyle bir tipe benzemiyor."

"Yapmazdı. Yapmayacağını biliyorum."

"Aynen öyle. Şimdi bunu nasıl düzelteceksin?"

Omuz silkmek için yarım ağız bir girişimde bulunuyorum ve bu bana bir göz devirme daha kazandırıyor. "Freya, istediğin bir şeyden öylece vazgeçmek sana göre değil. Ara

onu." Elini çenemin altına koyuyor ve yüzümü yukarı kaldırıyor. "Ara onu. Aramazsan pişman olursun. Seni hiç bir erkekle bu kadar ilgilenirken görmemiştim. Genelde bana bir erkeğin tüm hatalarını söylersin, ama Rory hakkında tek bir kötü şey söylemedin."

Kapı arkamdan açılıyor ve babam içeri giriyor. Bir hastane odasına girdiğinde ve etrafta bizden başka kimse olmadığında bile, şöhretin havalı ve hükmedici varlığına sahip. Bitişik duvardaki saat ziyaret saatinin yeni başladığını gösteriyor ve Pabbi bir dakikasını bile boşa harcamak istemiyor gibi görünüyor.

"Ne kaçırdım?" diye soruyor, sözlerinde biraz Amerikan tınısı var. O kadar uzun süre Amerika'da yaşamış ki orijinal İzlandaca aksanı neredeyse kaybolmuş. Annemi dudaklarından öpmek için eğilmeden önce bana yarım bir sarılma ve başımın tepesine bir öpücük veriyor. Uzun, kalıcı bir öpücük.

Aralarından sürünerek çıktım. "Hey, burada neler oluyor?"

İkisi de sırtıyor ve annemin yanakları pembeleşiyor.

Pabbi az önce boşalttığım sandalyeyi iterek yatağın kenarına oturuyor ve annemin elini tutuyor. "Sanırım ona söylemenin zamanı geldi, Andrea."

"Bana neyi söylemenin?" Yatağın ucunda durup ikisine bakıyorum. Birlikte çok rahat görünüyorlar.

"Bir süre annenle kalacağım."

"Ne, burası gibi mi? Şimdi mi?" Hala onun sözlerini ve önümdeki sahneyi tam olarak bir araya getiremeden soruyorum.

"Hayır, hastaneden taburcu olduğunda evde olduğu gibi," diye açıklıyor babam.

"Bu harika. Ne kadar kalacaksın?"

Omuz silkiyor, sonra anneme bakıp "Beni istediği sürece" diyor.

Aman Tanrım, annemle babam 26 yıl sonra bir araya mı geliyor? Bu şimdiye kadar duyduğum en uzun arkadaşın sevgiliye hikayesi olmalı. Birbirlerine bakmaya devam ediyorlar ve bu çok tatlı. Bunun olacağını nasıl tahmin edemedim?

Gülümsememin gerginliğinden yanaklarım ağrıyor. Benim önümde öpüşmeye başlamadan önce onları yalnız bırakmamın zamanı geldi. Kimse ebeveynlerini böyle görmek istemez. Ne de olsa benim de çözmem gereken bir aşk hayatım var. En azından düzeltmeye çalışmazsam Rory'yle bıraktığım ilişki kalbimi kemirmeye devam edecek.

"Yarın ikinizle de görüşeceğim. Ve anne, sohbet için teşekkürler." Ayrılmadan önce son bir üçlü kucaklaşmayı paylaşıyoruz.

Koridor boş, sadece kapalı kapılardan süzülen hafif mırıltılar ve botlarımın sert zeminde çıkardığı gıcırtı sesi sessizliği dolduruyor. Hızlıca bir mesaj yazmak için telefonumu çıkarıyorum.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Rory

İkinci Scotch viskimi içerken başım öne eğildi. Mikro birahaneleri tercih eden bir şehirde en sevdiğim markayı bulmak kolay değildi. Bulmam için dört bar geçmesi gerekti ve şimdi gecenin geri kalanında burada oturup dumanı üstünde sarhoş olmayı planlıyorum. Freya'nın, derimin altına, trisepsimdeki Kelt hançeri dövmesinin mürekkebinden daha fazla işlemiş olan düşüncelerini görmezden gelmenin tek yolu bu.

Yarın Edinburgh'daki evime döndüğümde daha kolay olacak. Ama onun aynı şehirde olduğunu ve burada benimle olmadığını bilmek acı veriyor.

Gerçekten bir şeyler yapabileceğimizi düşünmüştüm. Ama sanırım yanılmışım. Telefonum gelen bir mesajla ahşap çubuğa çarparak titriyor. Öfkeyle, okumak için çeviriyorum. Kimseyle konuşacak havada değilim. Ama Freya'dan "*Neredesin?*" diye soran bir mesaj olduğunu görünce göğsümde umut çiçekleri açıyor.

Hemen barın adını mesaj atıyorum ve ekliyorum: *Neden?*

Belki de işimiz bitmemiştir?

Acıması bir şekilde telefonuma bakmaya devam ediyorum, cevabını bekliyorum. Ama asla gelmiyor. Onun yerine, çökmüş omzuma bir dokunuş geliyor. O tırnağın çizliğini tanıyorum ve tanıdık parfümünün esintisi bana çarptığında, bar taburesinde dönüyorum.

"Freya?"

"Bu koltuk dolu mu?" Yanımdaki boş tabureyi işaret ediyor. "Şu an öyle. Viski ya da bira ister misiniz?"

"Ne içiyorsan ondan alacağım," diyor ve tabureye kayıyor, giydiği kısa elbise yukarı doğru kalkıyor ve bana alaycı bir görüntü veriyor

Neredeyse kalçasının üstüne kadar. Bir bacağına diğerinin üzerinden geçiriyor, çizmeli ayağı sessiz bir ritme çılgınca vuruyor.

İçkisini söyledim, sonra vücudumu ona doğru eğdim. Bakışlarımı kaçırıyor, onun yerine barmenin viskisini doldurmasını dikkatle izliyor.

Bardak önüne konduğunda hemen alıyor ve benimkine doğru uzatıyor. "Skal," diyor, İzlandaca'da şerefe anlamına geliyor.

"*Slainte Mhath*," diye benzer şekilde Galce cevap veriyorum. Ve ikimiz de parlatılmış sıvıdan birer yudum içiyoruz. Boğazımda tanıdık bir yol açıyor.

Bardaklarımız tekrar barda durduğunda, "Seni görmek güzel," diye itiraf ediyorum. Burada neler olduğundan emin değilim ama onu gördüğüme sevindim. Daha önceki ayrılış şeklimiz hoşuma gitmemiştir.

Neyse ki bu bar çok kalabalık değil ve bağırmandan birbirimizi duyabilmemiz için fon müziğinin arka planda kalması gerektiğine inanıyor gibi görünüyorlar.

"Rory, senden özür dilemek istiyorum." Kelimeler ağzından bir anda döküldü. "Bugün sen babamla tanıştıktan sonra çılgına döndüm. Olanlar senin suçun değildi, ama aptalca bir şekilde konuyu buna getirdim. İnsanların yalanlarımı öğrenmesinden hep korkmuşumdur. Ben-"

Sözcük sağanağı ancak ağzımı onunkinin üzerine kapatıp yuttuğumda duruyor. Dilim daha fazlasını kontrol etmek için dudaklarının arasından kayıyor. Özür dilemesini istemiyorum. Buna gerek yok. Daha fazla açıklamaya bile ihtiyacım yok. Bana aile bağlarını neden sakladığını anlatması yeterliydi. Tek istediğim onunla birlikte olmak. Burada, bir içki içerken, bana şehri hakkında başka bir eğlenceli gerçeği anlatan hafif sesini dinlerken. Ya da o saçma sapan su yatağına uzanmak, ona sarılmak, çünkü o benimleyken o kadar da saçma gelmiyor.

Ama önce bir şeyi netleştirmem gerekiyor. Arkama yaslanıyorum, avuçlarım yanaklarında kalıyor. "Freya, babanın kim olduğu umurumda değil. Sadece seninle olmayı seviyorum."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor taburesinden atlayıp bükülmüş dizlerimin arasına gelmeden önce. Onu tekrar öpmek için başımı eğiyorum ve bu sefer yavaş, derin ve umut dolu bir öpücük oluyor. Ellerim kalçalarını tutuyor ve o da parmaklarını boynumun arkasında birleştirip oradaki kısa saçları okşuyor. Sıcaklık yükseliyor ve onu dizime oturması için kaldırıyorum. Kolları omuzlarıma dolanıyor ve onu bana bağlıyor.

Yanımızdan bir ses yükseliyor ve ikimiz de başımızı kaldırıp bakıyoruz. Barmen kollarını kavuşturmuş ve hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Freya ona İzlandaca bir şeyler söylüyor ve o da başka bir müşteriye hizmet etmek için barın diğer ucuna doğru uzaklaşıyor.

Göğsümden bir kıkırdama yükseliyor. "Ona ne söyledin?" Sırıttıyor.

"Ona sadece gideceğimizi söyledim."

"Güzel," diye homurdanıyorum kulağının kabuğuna doğru ve bir omzu gıdıklanır gibi kasılıyor. Gıdıklanıyor olabileceği düşüncesi, daha sonra keşfetmeye değer ilginç bir gerçek. Freya hakkında henüz öğrenmem gereken çok şey var ve bu hafta sonunun kalan bir gecesinden daha fazlasını alacak. Ama bu başlamak için iyi bir yer.

İçkilerimizi çabucak bitirip gidiyoruz.

Odamın mahremiyetine geri döndüğümde, onu yatağın yanında durması için elinden tutup yönlendiriyorum. Hareketlerimiz dün geceki kadar çılgınca değildi. Daha önceki öpücükte olduğu gibi, onu yavaşça baştan çıkarmayı planlıyorum. Vücudundan zevk almaya çalışıyorum. Freya tadını çıkarılacak bir kadın, aceleye getirilmeyecek. O hafta sonu kaçamağı değil. En azından benim için değil.

Boştaki elimi yanağına koyup bakışlarını tutuyorum. Öğleden önce arabanın yanında aynı şeyi yaptığımda, bir sorunun cevabını arıyordum. *O da kalbinde aynı çekimi hissediyor mu?*

Şimdi, dokunuşuma doğru eğildiğinde, ifadesi netleşiyor ve sanki güneş bir bulutun arkasından yeni çıkmış gibi. Bu gece beni bulmaya gelmiş olması bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Onun için bir şey ifade ediyorum. Nefesim ciğerlerimden kekeleyerek çıkıyor ve göğsümdeki gerginlik nihayet gevşeyerek saatler sonra ilk kez özgürce nefes almamı sağlıyor.

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum, sonra çene hattından boynundaki uzun, ince, yumuşak deri sütununa doğru tüy gibi yumuşak öpücükler bırakıyorum. Parmaklarından biri kot pantolonumun bel bandına takılıyor ve beni daha da yaklaştırıyor.

"Bekleyebileceğimi sanmıyorum. Senin içinde olmam gerek," diye fısıldıyorum kulağının dibine ve bağlı eli benimkini sıkıyor.

"Evet."

Kahretsin, bavulumu kaybettiğim ve sonra bavulun bu muhteşem kadında olduğunu öğrendiğim için dünyanın en şanslı adamı olmalıyım. Belki de kader diye bir şey *vardır*.

Hâlâ tuttuğum elimi belime götürüyorum. İki elimi de serbest bırakarak vücudunun yan taraflarında ve dün gece keşfettiğim tatlı kıvrımlarında gezdiriyorum. Göğüslerinin yumuşak tümsekleri, kalçalarında hafifçe şişen dar beli, sonra da tonlanmış uyluklarına ulaşana kadar daha da aşağı iniyor. Benimkini kaydırarak

Parmaklarımı kısa siyah örgü elbisesinin eteğinin altına sokarak elbiseyi kıvırıyorum, esnek kumaşı santim santim sıyrıyorum ve altındaki yumuşak, krem si teni ortaya çıkarıyorum.

Kumaş kalçalarına kadar itildiğinde, onun ateşli pembelerle kaplı güzel hazinesine ilk kez bakıyorum. Bavulunda gördüğümde bana işkence eden o seksi küçük dantel parçalarından birini giyiyor. Elbisesini yuvarlamaya devam ediyorum ve onu sütyensiz bulduğumda şaşırıyorum. Ama başının üzerindeki kumaşı tamamen sıyrana kadar durmuyorum. Saniyeler sonra, tişörtümü ve kazağımı çıkardım.

"Bu dantel külotlara ne kadar düşkünsün?" Kalçasındaki ince bandı çekiştirerek soruyorum.

"Yırt şunu" dedi, ben de yırttım. Dantel parçası ayaklarının dibine düşüyor.

Hız için iki elimi de kullanarak kot pantolonumun kemerini çözüp fermuarını açıyorum ve ayakkabılarımla birlikte sürükleyerek çıkarıyorum. İkimiz de birbirimizin önünde çıırılçıplak duruyoruz, onun gözleri kocaman, ne yapacağımı görmek için bekliyor ve izliyor.

Dün geceden kalan ve hâlâ masanın üzerinde duran folyo paketlerinden birini kapıyorum.

Freya elini uzatır. "Bunu yapmak istiyorum."

İsteğinin nefes nefese, muhtaç niteliğini seviyorum.

Parmaklarını sikimin etrafına sarıyor ve prezervatifi takmadan önce birkaç sert vuruş yapıyor. Şükürler olsun, çünkü onun derinliklerine gömülmem gerekiyor. Ama yaklaşmak yerine yatağa doğru ilerliyor, dönüyor ve yatağa geri atlıyor. Ortaya çıkan dalga bacaklarını havaya kaldırıyor.

Kadın yatakta ilerlemeye çalışırken kahkahalar sessizliği böler. İlerlemesini durduruyorum, hala botla kaplı bir ayağını tutuyorum.

Önce onu, sonra diğerini çekip çıkarıyorum. "Sızıntı istemeyiz," diye uyarıyorum ve bu sırada bakışlarım kalçalarının arasındaki cennet parçasına takılıyor.

Bir parmağını havaya kaldırarak beni öne doğru çağırıyor. "Orada durup bakacak mısın? Çünkü içimde olmak istediğinden bahsettiğini sanıyordum."

"Hayır, içinde olmam gerektiğini söyledim."

"Evet, evet, evet." Sözleri bir dizi yalvaran solukla serbest bırakıldı.

Yavaşça üzerine eğildim. Kendimi onun girişinde konumlandığımda, parlayan amı beni karşılamak için yükseliyor. Benim için çok hazır, ama yine de bir parmağımı kanalından geçirip arzusuyla bolca kaplıyorum. Dudaklarından muhtaç bir inilti daha dökülüyor ve damlayan parmağı dudaklarıma götürdüğümde gözlerindeki kuzey ışıkları canlanıyor. Emerek temizliyorum, bakışları hiç değişmiyor.

Tadına doydum, biraz daha yaklaştım. Aletim sırlsıklam kıvrımlarının derinliklerine batıyor, söz verdiğim gibi onu dolduruyor. Ben aşağı doğru iterken kalçaları benimle buluşmak için yükseliyor, her santimim onun sıcaklığına gömölüyor. Bu kadın aklımı başımdan alıyor. Ritmimizi buluyoruz ve şaşırtıcı bir şekilde su yatağı da buna ayak uyduruyor.

"Kahretsin, bu iyi hissettiriyor," diye homurdanıyorum, ona doğru pompalıyorum, ikimizi de kenara yaklaştırıyorum.

Başparmağım klitorisini buluyor ve hassas tomurcuğunu ovuyorum. İlk başta yavaş, nazık daireler çiziyorum. Ama sesi yükselip daha fazlasını istediğinde, sürtünmeyi artırarak daha sert bastırıyorum. Altımda kıvranıyor, çalkantılı bir su dalgası oluşturuyor.

"Benim için gel prenses," diye yalvarıyorum, kendi serbest bırakılmamı bir iplikle tutarak.

Sert ve derin pompalıyorum, taşaklarım ona çarpıyor.

"Yessss ... Fuck yessss," diye bağırıyor, iç duvarları şaftıma karşı sıkışıyor. Daha fazla dayanmak imkânsız ve onu uçurumdan aşağıya kadar takip ediyorum.

Bitkin bir halde ona doğru yığıldım, ikimizin de vücudu terli bir parlaklıkla kaplanmıştı.

O gevşek, durgun, ateşli bir karmaşa ve ben maraton koşmuş gibi ses çıkarıyorum.

Ve tek yapmak istediğim ona sarılmak.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Freya

"Duş mu?" Ona bakabilmek için başımı yana çevirerek soruyorum.

Rory'nin gözleri kırpışarak açılıyor ve bana gülümsüyor.

Zayıf bedenlerimizi yataktan sürüklüyoruz, bu görüldüğü kadar kolay bir şey değil. Ama ılık duşun altında durduğumuzda, su sarmaş dolaş bedenlerimizden aşağı akarken harcadığımız çabaya değiyor. İkimiz de birbirimize tutunmaktan vazgeçmek istemiyoruz.

"Birlikte çok iyiyiz," diye mırıldanıyor yumuşak tenimi ısırmadan önce.

Vücudumun her yerinde aşk ısırıkları bıraksa da umurumda değil. Tıpkı benim onu işaretlemek istediğim gibi, onun da beni işaretlemesini istiyorum. Omuzlarında ve kollarında çizik izleri aradığımda ve bulduğumda memnun bir gülümseme ağzımın köşelerini yukarı kaldırıyor. Boynunda ve sırtında da birkaç tane olduğunu tahmin ediyorum.

"Kesinlikle. Şimdi benim için arkamı dön," diyorum ve dediğimi yapmadan önce kaşlarını çatıyor. Elimi duş jeli ile dolduruyorum ve onu yıkamaya başlıyorum. Sırtındaki ve kollarındaki kasların avuçlarımın altında verdiği hissi seviyorum. Geniş omuzlarında çapraz kırmızı izler uzanıyor ve onları daha da ateşli hale getiriyor.

Ellerimi aşağıya indirip sıkı kalçalarının üzerinde gezdiriyorum, parmaklarımı kaslara sokarak sert bir masaj yapıyorum. Ellerini önündeki beyaz fayanslı duvara dayıyor ve bacaklarını hafifçe açıyor.

"Ateşle oynuyorsun prenses." Sesinin tonu, içime pompaladığı zamanki hırıltıya benziyordu.

"İzlanda'nın ateş ve buz ülkesi olduğunu duymadınız mı?" Musluğu soğutucuya çeviriyorum.

Nefes nefese kaldı, dönüp bana baktı. "Hey!"

Gülerek sıcaklığı geri ayarladım. "Aşırı ısınmanı istemedim." "Isınmamdan hoşlanacağını düşünmüştüm."

Haklı ama aldığı tek yanıt, yapabildiğimi bile bilmediğim bir kız kıkırdaması.

"Sıra sende," diye uyarıyor ve duş jeli şişesine uzanıyor. Omuzlarımdan başlayarak kollarımdan aşağı, parmak uçlarıma kadar köpürtüyor. "Kollarını yukarı kaldır."

Ve bunu yaptığında, kaygan elleri bileklerimden başlayıp alt tarafa doğru ilerliyor ve kaburgalarıma ulaştığında yavaşlıyor. Gıdıklanınca irkiliyorum ve o da bilerek gülümsüyor ama durmuyor. Elleri göğüslerime masaj yapıyor, tepe noktalarımı çimdikliyor ve vücudumdaki ısıyı yükseltiyor. Bu alevleri söndürmenin tek yolu soğuk su.

Rory sonunda musluğu kapattığında bacaklarım titriyor ve vücudum bir başka patlayıcı orgazm yüzünden güçsüz düşüyor. Adam tam bir seks tanrısı. Kabarık beyaz bir havluya uzanıyor. Ama bana vermek yerine, görevi kendisi üstleniyor. Ve bu işi çok iyi yapıyor, cildimi pembeleştiriyor. Birden havluyu bırakıyor ve beni kollarına alıp yatağına taşıyor. Buna çok alışabilirim.

Beni sürekli şaşırtıyor. Saçma çanta karışıklığını anlatmak için beni ilk arayan huysuz adamdan, yanımda yatan ve şimdiye kadar sahip olduğum en harika aşık olan adama kadar. Onun çok ilginç katmanları var. Jokulsarlon'daki buzdağları gibi, adamın sadece küçük bir kısmını öğrendiğimi, yüzeyin hemen altında ise keşfedilecek çok daha fazla şey olduğunu hissediyorum. Onun derinliklerine nüfuz etmek istiyorum. Onu gerçekten harekete geçiren şeyin derinliklerine dalmak. Tek sorun, Rory'nin de aynı şeyi bana yapmak isteyecek olması ve yarın gideceğini bildiğim halde kendimi böyle bir duygusal yüke maruz bırakmaya hazır olup olmadığımıdan emin değilim.

Yanına doğru kıvrılıyorum. "Rory, bana tasarladığın o evlerden neden nefret ettiğini söyler misin?"

İç çekiyor ve göğsü altımda yükselip alçalıyor.

Gerginlik kaşlarını birbirine yaklaştırıyor. "Günlerimi içinde yaşamayı asla tercih etmeyeceğim sıkıcı küçük kutular tasarlayarak geçiriyorum. Hepsi aynı görünüyor. Birinde iki, diğerinde üç yatak odası olması dışında aralarında hiçbir fark olmayan çirkin, küçük, iki katlı evler. Ancak yönetimin sitelere daha fazla ev sığdırma çabası her zaman var. Yatak odaları o kadar küçülüyor ki, yaşanabilir bir evden çok büyük bir dolap boyutuna ulaşıyor.

Oda. Bundan nefret ediyorum. Altı yıl boyunca mimar olmak için çalışmak düşündüğüm gibi bir şey değildi."

"Bunu neden yapıyorsun o zaman?"

"Gerçekten emin değilim. Ama bu hafta sonu Reykjavik'teki İskandinav mimarisini görünce durmak istedim. Artık bunu yapamayacağıma karar verdim."

"Bu çok iyi. Değil mi?"

"Evet, prenses. Bu iyi." Saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor. Sonra eli omzumun üzerinden sırtıma doğru iniyor ve vücudum onun sıcak okşaması altında kıpırdanıyor.

"Onun yerine ne yapacaksın?"

Bir an sessiz kaldı ve ona bakmak için başımı eğdiğimde, yatağın üzerindeki tavan penceresine bakıyordu. "Sanırım kendi işimi kuracağım. Tasarladığım ve satabileceğimi düşündüğüm birkaç ev var. Ayrıca birkaç yıl önce bir tasarım yarışması kazanmıştım. Muhtemelen o zaman edindiğim bazı bağlantılara ulaşabilirim. Belki benimle işbirliği yapmak isteyecek kadar çalışmalarımı beğenen bir müşteri bulabilirim."

"Gerçekten mi? Kulağa harika geliyor. Gitmek istediğin yönü belirlediğin için seni biraz kıskandım."

Gülümsüyor ve yüzü değişiyor. Çirkin evlerden bahsederken kaşlarının arasında beliren kırışıklık kayboldu. "Evet, iyi hissettiriyor. Peki ya sen? Dublin'deki galerideki işini sevdiğini sanıyordum."

"Yapıyorum. Ama resim yapmak için fazla zamanım olmuyor. Galler'e taşınmayı ve orada bir sanat topluluğuna katılmayı düşünüyordum. Öğle yemeğimizde babamla bu konuyu konuştum ve o da bunu yapmam gerektiğini düşünüyor."

"Eğer tutkunuz resim yapmaksa, o zaman yapmalısınız. Sonunuzun benim gibi olmasını istemezsiniz, sizi mutlu etmeyen bir şey yaparak yıllarınızı boşa harcamış gibi hissedersiniz."

Kahretsin, haklı. İkimizin de durumu birbirine benziyor; ikimiz de tatmin edici olmayan ya da yaratıcılığımızı beslemeyen işlerde sıkışıp kaldık.

"Ayrıca Galler, Edinburgh'a Dublin'den çok daha yakın. Eğer tekrar buluşmak istersen?" Sesi her zamanki güvenini taşıyor ve sırtımı okşayan eli hareket etmeyi bıraktı.

Kalbim biraz daha hızlı atıyor. "Seninle tekrar buluşmak isterim."

Hiçbir şey söylemiyor ama beni biraz daha yaklaşıyor ve başımın üstüne bir öpücük bırakıyor.

Bu yakınlık hissinin tadını çıkararak, "Yarışmayı kazanan tasarımınızı görebilir miyim?" diye soruyorum.

Altımda kayıyor, telefonuna uzanıyor ve göğsünün ortasına, elimin yanına yerleştiriyor. Bacaklarımı altımda çaprazlayarak doğruluyorum ve bakışlarının çıplaklığımı tüm çıplaklığıyla kontrol etmek için nasıl düştüğünü kaçırmıyorum.

Sırıtarak çarşafı alt bedenimin üzerine çekiyorum. "Sonra görüşürüz. Önce sevdiğin ev tipini görmek istiyorum."

"Bu adil bir anlaşma gibi görünüyor."

Başparmağını telefonunda gezdiriyor ve bana verdiğinde bilgisayarda oluşturulmuş bir dizi çizim var. Farklı açılardan yayılan alçak bir binayı gösteriyorlar. Beyaz duvarlar, manzaraya uyacak şekilde açılı, kaba bir doğal taş girişe kadar uzanıyor ve ona doğru uzanan bir dizi ahşap platform var. İskandinav Evi'nin tasarım unsurlarını görüyorum, ancak bunlar çok farklı bir şekilde kullanılmış.

"Çok güzel," diyorum fotoğrafları yavaşça kaydırarak. "Ve bunu sen mi tasarladın?"

Gülüyor. "Evet. Biliyor musun, bu kadar şaşırmış görünmemelisin." "Özür dilerim. Sadece sıradan evlerden bahsettiniz. Bu bir ev değil. Küçük bir kutu ve kesinlikle sıradan değil. Muhteşem bir şey."

"Teşekkür ederim," diyor ve uzanıp telefonunu parmaklarımın arasından alıyor ve tekrar komodinin üzerine koyuyor.

Aniden dönüyor, çarşafı atıyor ve beni ona açık bırakıyor. "*İşte bu muhteşem.*"

Beni üstüne çekerken gülüyorum.

Lanet olsun, yarın gittiğinde Rory'yi özleyeceğim. Ama en azından onu tekrar göreceğime dair umudum var.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rory

Pazartesi

Hareket etmek istemiyorum. Ve bu sefer, altımda kayan suyun başka bir dalgasını tetiklemek istemediğim için değil. Ama Freya'yı bırakmak istemediğim için. Çıplak vücudu benimkinin etrafında kıvrılmış. Bir eli göğsümün ortasında duruyor. Başını omzuma yaslamış. Aşağı bakıyorum ve beyaz çarşafın üzerinde göğüs duvarıma yaslanmış göğüslerini görebiliyorum; bir meme ucu görünüyor, diğeri saklı. Başparmağımı üzerinde gezdirmek istiyorum ama o huzur içinde uyuyor, bu yüzden kendimi tutuyorum.

En son ne zaman sırf güzel bir İzlandalı kız yatağında olduğu için gülümsediğimi hatırlamıyorum.

Yatak odasında alingan ve maceracı. Dün gece ağzından çıkan yarı İngilizce, yarı İzlandaca kelimeler, tıpkı bir önceki gibi, kulağa çok ateşli geliyordu. Bu hafta sonu bedenlerimizin bir araya gelişi ilk kez sevişenlerin beceriksizliğiyle değil, maksimum zevki elde etmek için tam olarak hangi düğmelere basmamız gerektiğinin doğuştan gelen bilgisiyle oldu. İçgüdüsel olarak sanki daha önce, belki de Vikingler zamanında birlikte yaşamışız gibi uyum sağladık. Bu düşünce bir gülümsemeye neden oluyor.

Müzelerden birinde Freyja'nın İskandinav mitolojisinde aşk, güzellik ve seks tanrıçası olduğunu okumuştum. Ve modern versiyonu da

Silahlar üçünün de vücut bulmuş halidir. İskandinav tanrıları Freya'nın adının hakkını verme çabalarından gurur duyarlardı.

O inanılmaz biri ve dün geceki konuşmamıza bakılırsa bu hafta sonu bizim sonumuz olamaz.

Freya kollarımda kıpırdıyor ve hafif hareket bedenlerimizin altında bir dalgalanma yaratıyor. İlk defa, *bu* hafif sallanma beni *lanet* olası *su yatağına* küftettirmiyor. Onun yerine parmaklarım omurgasında aşağı yukarı dans ediyor.

"Mmm, bu iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyor boğuk sabah sesiyle. Cehennem kadar seksi ve daha fazlasını duymak istiyorum.

"Bu sabah nasılsın? Ağrın var mı? Aç mısın?" Diğer elimi yüzündeki altın sarısı perdeyi aralamak için uzatarak soruyorum.

Yeşil gözleri benimkilere mıknaş gibi kilitlenmeden önce birkaç kez göz kırpmıyor. "Açım. Kesinlikle açım. Ama yemek için değil."

Bir sırtıma neredeyse yanaklarımı ayırıyor. İşte benim kızım, doyumsuz. Ama sonra aklıma bir düşünce geliyor. O gerçekten benim kızım mı? Henüz kesin planlar yapmadık. Tekrar buluşmak için bir plan yapmazsam, sahip olduğumuz tek şeyin bu olabileceği düşüncesiyle ağzım düz bir çizgiye geri dönüyor.

"Sorun ne?" diye soruyor, bana daha yakından bakmak için başını kaldırarak.

Gülümsememi tekrar yerine oturtmaya zorluyorum. "Yok bir şey. Sadece açlığını en iyi nasıl giderebileceğimi bulmaya çalışıyorum."

Kaşlarının arasındaki kırıksıklık düzeliyor, yine de tam olarak ikna olmadığını söyleyebilirim. "Aklıma birkaç yol geliyor."

Ağzımın kenarları bu sefer daha doğal bir şekilde yukarı kalkıyor. "Eminim yapabilirsin, ama önce bir deneyeyim" -elim çarşafın altına dalıyor, kalçalarını geriye yatırıyor ve uyluklarının arasına uzanıyor- "bunu."

***

İsteksizce, saati kontrol etmek için telefonumu çeviriyorum. Haberler kötüydü ve büyük bir *gürültüyle* masaya çarptım. Havaalanına gitmemiz gerekiyor. Freya beni götürmeyi teklif etti ve onunla geçireceğim her ek zaman bir bonus, bu yüzden kabul ettim.

Kaşığımı elime alıp önümdeki masada duran skyr kâsesinin içinde evirip çeviriyorum. Kahvaltıda popüler olan geleneksel bir İzlanda kültürlü süt ürünüdür. Kalın, kremi yoğurt benzeri madde, özellikle taze meyvelerle birlikte güzel olsa da

yutkunmak giderek zorlaşıyor. Ayrılmamın görünmez ağırlığı göğsümün etrafında kenetleniyor.

Keşke gitmek zorunda olmasaydım. Sonunda, Drew'in Katie'nin onun her şeyi olduğunu söylerken ne demek istediğini anlıyorum. Freya ve benim böyle bir şey yaşayabileceğimizi söylemek için henüz çok erken ama bu kadar kısa sürede geldiğimiz noktaya bakılırsa, bunu yürütebilme ihtimalimiz var. Ve Drew'u düşünmek bana bir fikir veriyor.

Kaşığım, son zilini çalan bir çan gibi kâsenin porselen kenarına çarpıyor. "Freya, dün gece tekrar buluşabileceğimizi söylediğimizi biliyorum. Gelecek ay kardeşimin düğününe benimle gelmek ister misin diye merak ediyordum." Nefesimi içime çekiyorum ve tutuyorum.

Gözleri kocaman açıldı. Düşüncelerim kadar sözlerim de onu şaşırtmışa benziyor. Ama bir kadınla daha fazla zaman geçirmek istediğimden hiç bu kadar emin olmamıştım.

"Ne? Gerçekten mi?" Yüz hatlarını değiştiren bir gülümsemeyle bana birkaç kez göz kırpmıyor.

"Evet, gerçekten prenses. Eve döndüğümde size Edinburgh'a bir uçak bileti ayarlayabilir ve tüm detayları size gönderebilirim."

"Evet. Binlerce kez evet. Bunu çok isterim."

Parlıyor ve bunu gerçekleştirenin ben olduğumu bilmek harika hissettiriyor.

Mükemmel kadınımı İzlanda'da bulacağımı hiç beklemiyordum. Ama Freya bana aitmişiz gibi uyuyor. Sanki benimmiş gibi.

Ve şimdi kardeşimin düğününe partnerim olarak gelmeyi kabul ettiğine göre, onu bir hafta sonundan çok daha uzun bir süre için benim yapmaya bir adım daha yaklaşmışım gibi hissediyorum.

SON

Bir ay sonra tekrar buluştuklarında Rory ve Freya'dan daha fazlasını duymak ister misiniz?

Ardından bonus epiloglarını okumak için bültenime [buradan](#) kaydolun.

Rory'nin erkek kardeşi Drew'in Katie ile HEA'sını nasıl bulduğunu okumak isterseniz, Milyarderli Atlatmak adlı hikayeleri için [buraya](#) tıklayın.

Carlson Hanedanı üçlemesi.

Teşekkür

Bir Hafta Sonu benim ilk çok yazarlı serimdi ve umarım sonuncu olmaz çünkü dünyanın dört bir yanında sevdikleri yerler hakkında hikayeler anlatan bir grup yazarın parçası olmaktan keyif aldım. Bu seri, yazar Lissanne Jones'un harika fikriydi ve bana bu harika fırsatın bir parçası olma imkanı verdiği için kendisine minnettarım.

Lissanne kendisine katılacak yazarlar için çağrı yaptığında, aklıma hemen yıllar önce İzlanda'da geçirdiğim kısa bir mola geldi. Güzel, engebeli bir ülke ve en sevdiklerimden biri, umarım hikayem sizi ziyaret etmeye teşvik eder.

Hikayelerimi hayata geçirmeme yardımcı olan pek çok insan var ve bu listenin başında ailem ve arkadaşlarım geliyor. Onların sevgisi ve desteği için sonsuza dek minnettarım.

Ayrıca, inanılmaz destekleyici bir topluluk olan ve bağımsız bir yazar olarak yayıncılık hakkında bilmediğim her şeyde yolumu bulmama yardımcı olan yazar arkadaşlarıma da teşekkür etmeliyim. Bu çok fazla.

Aynı derecede önemli bir teşekkür de ekibimin diğer üyelerine geliyor. Yeni editörüm Brooklyn, size elimden gelen en iyi hikâyeyi, tabii ki tüm duygu ve heyecanıyla sunmamda bana kesinlikle en iyi şekilde yardımcı oluyor. Ve sözlerime ve bonus epiloglarıma son cılayı atan düzeltmenim Nicole'e.

Serinin tüm muhteşem kapaklarını tasarlayan yetenekli kapak tasarımcım Kim Wilson'a teşekkür ederim. Ve bu ciltsiz kitabın içinin ve dışının güzel görünmesi için formatlamayı kabul ettiği için Lou Stock'a.

Son olarak ARC ekibime ve okuyucularıma hikâyemi okumayı tercih ettikleri için teşekkür ederim.

Cate xo

***

Lissanne Jones tarafından yaratılan ONE WEEKEND serisinde aşağıdaki yazarların ve mekânların yer alması beklenmektedir. Lissanne Jones şubat 2024'te Paris'te Bir Hafta Sonu ile seriye başladı ve her ay okuma zevkiniz için bir veya iki yeni roman yayınlanacak

PARİS - USA Today çok satan yazarı Lissanne Jones

LONDRA - J. E. Parker

LOS ANGELES - Aubrey Bondurant

BUDAPEşTE - USA Today çok satan yazarı Alexandra Silva

RIO DE JANEIRO - Charissa Gracyk

ICELAND - Cate Lane

COLORADO - USA Today çok satan yazarı Alexandra Silva ve Sophie

Blue

VENICE - USA Today çok satan yazarı Christi Barth LAS

VEGAS - Breanna Lynn

LUCERNE - Emily Gümüş

MONACO - Sophie Mavi

SAN DIEGO - Laura Mowery

BARCELONA - USA Today çok satan yazarı Christi Barth

İRLANDA - Sophie Andrews

BOSTON - Elizabella Baker

MALTA - Mae HardenVİYANA - Darby Fox MACKINAC

ADASI - Amanda Zook

ALASKA - Kimberly Quinn

WYOMING - Greta Rose West

PERTH - USA Today çok satan yazarı Nicole Flockton

WHISTLER - Isabel Jolie

SEATTLE - Marie Tuhart

ST. THOMAS - USA Today çok satan yazarı Claire Hastings MONTANA -

Cadence Keys

PORTEKİZ - Lily Miller

QUEBEC CITY - Anne Lange

SYDNEY - Miranda P. Charles

TURKS & CAICOS - USA Today çok satan yazarı S. M. West

YUNANİSTAN - USA Today çok satan yazarı Gail Haris

AMALFI COAST - Kali Anthony

HAWAII - USA Today çok satan yazarı P. J. Fiala

Cate Hakkında

Cate Lane, HEA'lerini güçlü ve bağımsız kadınlarla bulan ısmarlama takım elbiseli milyarder iş adamları ve ateşli askeri kahramanlar hakkında çağdaş romantizm yazıyor. Tüm romanları heyecan verici ve birbirine bağlı bir seri içinde bağımsız hikayeler.

Kocası ve üç çocuğuyla birlikte Avustralya'nın Sidney kentinde kendi sonsuza dek mutlu hayatını yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda zamanını güzel sahillerde kitap okuyarak ya da yeni hikâyeler hayal ederek geçirmeyi seviyor.

Yeni çıkan kitaplarla ilgili en son haberlerden haberdar olmak için **Cate'in haber bültenine kaydolun**. Bülten aboneleri en son haberleri, tanıtımları ve yayın bilgilerini ilk alan kişiler olacaktır. www.catelanebooks.com/newsletter

Cate'i takip edin:

Facebook:

www.facebook.com/CateLaneBooks Instagram:

www.instagram.com/catelanebooks

Tiktok:

www.tiktok.com/@catelanebooks Web

sitesi:

www.catelanebooks.com

Ayrıca Cate tarafından

VICE CLUB GECELERİ serisi

Mükemmel Karışım (Birinci Kitap)

Midtown Manhattan'da zengin ve ünlülerin bir araya geldiği, giriş ücreti günah olan özel bir kulüp olduğu söylentileri yayıldı.

Ve ben de en yeni miksolojisti oldum.

Eşsiz imza kokteylleri yapmak için alışılmadık lezzet kombinasyonlarını deneyerek becerilerimi geliştirdiğim Avustralya'daki memleketimden çok uzakta.

Her zaman en yeni içecek trendlerini araştırıyorum.

Ancak kısa süre sonra mükemmel karışımın kokteyl bardağının dibinde olmadığı anlaşıyor.

Manhattan'lı Ryan'ın -yeni patronumun- 100 derecelik uzun içkisinde şişelenmiş.

Vice Club'a hoş geldiniz.

Günah işlemeye hazır mısınız?

Evrensel Bağlantı: <https://books2read.com/u/bajkla>

***

Mükemmel Eşleşme (İkinci Kitap)

Mükemmel Karışım, kibirli bir İtalyan CEO ve alingan, Avustralyalı bir kadın kahraman ile tam uzunlukta buharlı bir bağımsız romantizm.

Evrensel Bağlantı: <https://books2read.com/u/47vjDR>

***

CARLSON DYNASTY serisi

Milyarderi Tatmin Etmek (Birinci Kitap)

Trudy

Flört hayatım yanlış erkeklerle dolu bir mayın tarlasına dönüştü.
Ta ki Carlson Yayıncılık'ın CEO'su Hunter Carlson'ın beni ofis asansörüne
kadar takip ettiği güne kadar.
O benim patronumun kardeşi. Ve ellerimiz birbirine değdiği andan itibaren
cızırdıyoruz. Hunter, flört sorunlarım için mükemmel bir çözüm. Eğlenceli
bir kaçamaktan fazlasını istemeyecek kadar meşgul bir adam.
Ben ilişki kurmam. Bunun yerine ona basit bir anlaşma öneririm. *Faydası olan
arkadaş* anlaşması.
Ancak bu faydalar akıl almaz boyutlara ulaştığında, anlaşmamızın basit bir
yanı olmadığı kısa sürede ortaya çıkıyor.

Avcı

Trudy Wilder ne istediğini bilen, alıngan, küçük bir fişek.
Ve onun istediği şey, benim onun *çıkarları olan arkadaşı olmam*.
Şansıma inanamıyorum. Bağlılık yok. Zamanımdan talep yok.
Çok çalışmamdan şikayetçi değil. Ve unutmayalım ki... çok çekici.
Anlaşmamız *tatmin edici* olmaktan başka ne olabilir ki?
Elbette hayat hiçbir zaman bu kadar basit değildir.
Trudy'yi bir arkadaştan çok daha fazlası olarak görmeye başladığımda işler
karışıyor.
Ve bir seçim yapmak zorundayım... anlaşmayı sürdürmek ya da gitmesine
izin vermek.

Bağılantısız bir sevgilinin tatmini beni düğümlerse ne olur?

Belki biraz ip oyunu zamanı gelmiştir.

Şimdi indirmek için [buraya](#) tıklayın.

***

Milyarderden Kaçmak (İkinci Kitap)

Zamanımı talep eden kibirli bir yazarla uğraşmak işin bir parçası.
Ama yazar benim tek gecelik ateşli ilişkim olduğunda, yayın sözleşmesi
aklıma gelen son şey oluyor.
Tek bilmek istediğim, *o gece neden gitti?*
Şimdi indirmek için [buraya](#) tıklayın.

***

Milyarderi Baştan ıkarmak (Üçüncü Kitap)

On dört yıl önce, on altıncı yaş gününün gecesinde Logan'ı -lise aşkımı- öptüm.

Ve şimdi, onu tekrar öpmek istiyorum.

şimdi indirmek için [buraya](#) tıklayın.

***

Milyarderi Hediye Etmek (Bir Noel Romanı)

Sadece arkadaşız... Carlson Noel Yardım Galası gecesine kadar ben de öyle olduğumuzu sanıyordum.

şimdi indirmek için [buraya](#) tıklayın.

***

İçindekiler

[1. Rory.](#)

[2. Freya](#)

[3. Rory.](#)

[4. Freya](#)

[5. Rory.](#)

[6. Freya](#)

[7. Rory.](#)

[8. Freya](#)

[9. Rory.](#)

[10. Freya](#)

[11. Rory.](#)

[12. Freya](#)

[13. Rory.](#)

[Teşekkür Cate Hakkında](#)

[Ayrıca Cate tarafından](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

